

SIMICSKÓ ISTVÁN

*Nemzeti értékeink
védelmében*

SIMICSKÓ ISTVÁN

*Nemzeti értékeink
védelmében*

*Köszönet szüleimnek, családomnak
a szeretetért, a megértésért,
a türelemért és a támogatásért!
Köszönet politikustársaimnak,
barátaimnak és ellenfeleimnek
– a kritikáért és a felebaráti szeretetért!*

KÖSZÖNTŐ

Szeretettel köszöntöm a kedves Olvasót!

Kereszténydemokrata, nemzeti elkötelezettségű, konzervatív értékrendű politikus vagyok. Politikai értékrendem kialakulását elsősorban szüleimnek, valamint tanárainknak és közvetlen környezetemnek köszönhetem. Neveltetésemből adódóan a Jóisten által teremtett világgal való törődés, szereteteink védelme, környezetünk kulturális, természeti, építészeti értelemben vett ápolása „tudatosodásom” folyamán gondolkodásmódomba ivódott. Ebből adódóan a rendszer átalakítása során nem volt kétséges, hogy a Kereszténydemokrata Néppárt közösségében kezdem meg politikai munkámat.

1996-ban a KDNP kispesti elnökeként és a KDNP országos elnökségének tagjaként szomorúan tapasztaltam a párton belüli belharcokat, amelyek a párt széteséséhez vezettek. Ezt követően a Fidesz nyújtott baráti kezdet, nekem is – mint sokunknak. A pártváltás komoly dilemma elé állított, de akkor sem és azóta sem adtam fel értékrendemet, nézeteimet.

1997-ben megalakult a Magyar Kereszténydemokrata Szövetség, melynek tagja lettem, és amikor 2002-ben az újjászerveződött KDNP elnöke, dr. Semjén Zsolt arra biztatott, térjek vissza a gyökereimhez, örömmel tettem eleget kérésének.

A 2006-os országgyűlési választások után 22 képviselőtársammal együtt megalakítottuk a KDNP frakcióját, mely szövetségben együttműködik a Fidesz képviselőcsoportjával.

Tíz éve vagyok országgyűlési képviselő – a biztonságpolitikával foglalkozom, honvédelmi és nemzetbiztonsági területeken. Az elmúlt időszakban több mint 200 napirend előtti, törvények általános és részletes vitája során vagy interpellációk formájában történő felszólalásom hangzott el a Magyar Országgyűlésben. 343 indítványt – köztük 125 önálló

indítványt – nyújtottam be a T. Ház elé törvényjavaslatok, törvénymódosító javaslatok és országgyűlési határozati javaslatok formájában.

Tisztában vagyok azzal, hogy képviselői munkám során bizonyos mértékű hibaszázalékkal dolgozom, de döntéseimnél, megnyilatkozásaimnál, tetteimnél sohasem vezérelt rosszindulat, gyűlölet vagy ártó szándék. Fontosnak tartom az önvizsgálatot, különösen a köz érdekében végzett politikusi munkát ellátó személyek esetében. Az emberek, a nép szolgálata önmérsékletet és alázatot kíván az arra feljogosított személyektől. Országgyűlési képviselőként az a legfontosabb feladatunk és egyben felelősségünk, hogy a magyar emberek életkörülményeit, életfeltételeit jobbjítsuk. Ebben a munkában a KDNP-nek nélkülözhetetlen szerepe van. A gátlástalan, erőszakos, korlátok és lelkiismeret nélküli politika világában ki kell állnunk a szociális felelősség és a társadalmi igazságosság értékeiért. A gazdaság nem öncél, a gazdaság az emberért van, mint ahogy az egészségügy, az oktatás, a biztonságpolitika is a magyar társadalom tagjait kell szolgálja. A KDNP értékközpontú párt, mert olyan erkölcsi elvekre építi politikáját, amelyek az állami és társadalmi életben egyaránt örökérvényűek. Célunk nem lehet más, mint a történelmi egyházak társadalmi tanításában meglévő erkölcsi értékrend alapján az állampolgárok jólétének és boldogulásának előmozdítása.

Ki kell állnunk az élet védelme, az elesettek, a gyengék, a nyugdíjasok, a gyermekek, a család megbecsüléséért, védendőnk kell nemzeti identitásunkat. Mindezeket egy keresztény-szociális programban karakteresen megjelenítve, hiszem, hogy céljaink megvalósításához a magyar társadalom tagjai széles körében támogatókra találunk. Hittel valom Barankovics István megfogalmazását: „A haladó keresztény politika a népek legszebb reményeit hordozza”.

A következő oldalakon néhány tanulmány, cikk, felszólalás, beszéd olvasható.

A válogatás során néhány biztonságpolitikával, honvédelemmel összefüggő szemelvény került a lapokra, és olyan országgyűlési határozati javaslatok is, amelyek „szívem csücskei”. Ha a számomra legkedvesebbet kellene kiragadnom, akkor az őshonos, régi magyar állatfajtaról szóló országgyűlési határozati javaslatomra szavaznék, mellyel céлом az értékvédelem, nemzeti kincseink megóvása volt. Közel egyéves küzdelem után (13-szor leszávazták a napirendre vételét) sikerült végül elfogadtatnom az Országgyűlésben.

Jó időtöltést kívánok!

Budapest, 2008 márciusa

Simicskó István

Biztonságpolitikai előadások

*„Minden ország sorsa elsősorban
saját erejében rejlik...”*

(von Moltke)

A BIZTONSÁGRÓL NAPJAINKBAN

A biztonság az emberiség létezése óta fennálló igény. Olyan fontos örök érték, amely nélkül a félelem, az aggodalom, a rettegés hatja át az emberek gondolatait.

Egy közösség, egy társadalom, egy nemzet állami vagy nem állami keretek között védelmezi értékeit. Megfogalmazza érdekeit és önállóan vagy szövetségi keretekben kialakítja védelmi rendszereit.

A biztonság értelmezéséhez hozzáteszem, hogy az értékek védelme, a Jóisten által teremtett világ – a benne lévő emberi, természeti, kulturális értékek – megvédelmezése az alfája és omegája politikai hitvallásomnak.

Biztonságpolitikai gondolkodásmódunkat számos egyéb tényező is befolyásolja, mint országunk geostratégiai elhelyezkedése, a rendelkezésünkre álló erőforrások, a nemzeti érdek és a történelmi tapasztalatunk.

Az is megállapítható, hogy nemzetünk biztonsága nem állandó tényező, hanem folyamatos munkát, odafigyelést igénylő tevékenység.

Ki kell mondanunk, hogy a biztonság kérdésével nem elegendő akkor foglalkoznunk, ha a veszély a nyakunkon van, mert történelmi tapasztalataink számos esetben megmutatták, hogy akkor már mindig késő volt.

A mai magyar biztonságpolitika filozófiája nem tükrözi vissza történelmi ismereteink tanulságait.

A hatályos, 2004. évi CV. honvédelmi törvényünk 1. § (2) bekezdése kimondja ugyan, hogy a Magyar Köztársaság védelmének biztosítékai: a nemzeti önerő, a szövetséges együttműködés és a magyar állampolgároknak a haza védelme iránti hazafias elkötelezettsége és áldozatkészsége. Ez azonban alig több pusztá deklarációtól, hiszen a nemzeti önerőt – azaz a Magyar Honvédséget mint megmaradt egyetlen fegyveres erőt – mindössze két könnyű lövész dandár adja, amelyeknek sem páncélos, sem tüzérségi támogatása nincs.

Általánosságban érdemes megjegyeznünk, hogy egy fegyveres erőnek négy alapvető feladata vagy ismérve van:

- 1) a védelem,
- 2) az elrettentés,
- 3) a kényszerítés és
- 4) az erődemonstráció.

Az „eredményes haderőreformok”-nak köszönhetően napjainkra 3-4 000 főre becsülhető géppisztolyos lövész képezi a Magyar Honvédség szárazföldi haderejének harcoló állományát – elrettentő erejét.

A jelenlegi Magyar Honvédség liliputi katonai szervezeté vált, és nem tekinthető hadseregnek, mert nem rendelkezik az összefegyvernemi harc legalapvetőbb csapataival és a hozzájuk rendelt harci technikai eszközökkel.

Fegyvernemi kultúrákat számoltak fel (például: tüzéség) vagy hoztak lehetetlen helyzetbe (például: harckocsizók, rádiófelderítők), de légierők helyzete sem rózsásabb, hiszen a MIG-29-esek közeli kivonása után mindössze egy tucat „földkörüli pályára állítható”, légi utántöltéssel rendelkező Gripenünk marad. Ezek a gépek sokat tudnak, modernek, de egyelőre arra sincs elegendő pénz, hogy a NATO által elvárt, minimális repülési óraszámot teljesítsék a pilótáink.

Légvédelmi rakétáink kiöregedtek, az egymásból javított harci helikoptereink (MI-24) sem húzzák sokáig.

Az elrettentő erőt jelenleg – a 2 lövész dandáron kívül – egy hadrendbe állított víztisztító szakasz növeli. A védelmi feladatokat pedig – ami a katonák laktanyáinak, raktárainak őrzésvédelmét jelenti – jó pénzért civil biztonsági „őrző-védő” vállalkozások látják el.

A haza területének védelmét – ami a szocialista-liberális kormányzat részéről elavult fogalom – „Majd a NATO garantálja!” – mondják. „Egyébként pedig ki ellen kellene erős Magyar Honvédséget fenntartani?” – kérdezik tőlem a viták során. Senki ellen – egyszerűen szüleinkért, gyer-

mekeinkért, nemzetünkért, hazánk biztonságáért kell egy korszerű haditechnikai eszközökkel felszerelt, jó morális állapotban lévő, ütőképes haderőt kialakítanunk és fenntartanunk.

Megjegyzem, a jelenlegi kormányzat 6. éve nem volt képes nemzetstratégiai célokat megfogalmazni, és a katonai stratégiát megalkotni. Mindez tetten érhető a Magyar Honvédség állandó átszervezésében, leépítésében és a nemzetközi békefenntartó célú katonai kontingenseink felajánlásában. A tudatosság, a stratégiai elgondolás helyett rögtönzés, kapkodás, céltalanság a jellemző.

A Szövetség részére tett békemissziós felajánlások inkább kompenzálni, illetve elfedni akarják a rendkívül gyenge hazai védelmi költségvetést (a GDP 1,1%-a!) – amellyel a sereghajtó tagállamok között kullogunk –, és az ígért képesség- és eszközfeljesztések elmaradását. Egy lassan 10 éve NATO-tag békefenntartói kontingens tagjainak kiválasztásánál nem szerencsés, ha a döntő szempontot a szűkösen rendelkezésre álló bakancsok mérete adja.

Ki kellene mondanunk, hogy a magyar Kormány nem teljesíti a Washingtoni Szerződés 3. cikkelyét sem, mely szerint: „(...) a Felek fenntartják és kifejlesztik egyéni és kollektív védelmi képességüket fegyveres támadással szemben”.

Nem beszélve az 5. cikkelyről, amely a kollektív védelemről szól, melynek szellemében, ha valamely tagállamot támadás érné, mindegyik szövetséges tagország köteles megsegíteni azt. Sajnos a Magyar Honvédség erre sem lenne képes.

Ami pedig a harmadik erőt, azaz az állampolgári áldozatkészséget illeti, szégyen, de nincs honvédelmi nevelés, megszűnt a szervezett katonai elő- és utóképzés, a fegyveres szolgálatra alkalmas állampolgárok nyilvántartása, nem alakították ki a tartalékos képzést, felszámolták a megyei hadkiegészítési parancsnokságokat. Magyarországon egyedülálló módon szüntették meg az általános hadkötelezett-

séget – amely még Linder Béla elgondolását is túlszárnyalta –, hiszen a honvédelmi kötelezettségek közül nemcsak a személyes szolgálati kötelezettség (a sorkatonai szolgálat) szűnt meg, hanem a tájékoztatósi, bejelentési, adatszolgáltatási és megjelenési kötelezettségek is eltöröltettek.

A 2004. évi CV. törvény úgy rendelkezik, hogy „automatikusan” visszaáll az általános hadkötelezettség rendkívüli állapot (hadiállapot, háború) kihirdetése esetén. Ez biztató, azonban ez a rendelkezés csak elfedi a biztonsági problémákat, hiszen nincs naprakész katonai nyilvántartás, ezért a potenciális hadkötelesek (a 18–40 év közöttiek) kiértesítése, behívása is komoly nehézségek árán történhetne csak meg.

Első lépésként – mivel megszűnt az összeírás és az egészségügyi alkalmassági vizsgálat – a felállított sorozó bizottságoknak kellene elvégezni a szükséges vizsgálatokat („A”-, „B”-, „E”-kategóriás), majd az elmúlt években végleg felszámolt, eladott kiképzőközpontok helyett létre kellene hozni újakat, ahol el kellene kezdeni az újoncok alapképzését.

A Magyar Honvédség létszámáról az Országgyűlés 51/2007 határozatban úgy döntött, hogy legfeljebb (!) 23 950 fő lehet. Azon módosító javaslatomat, amely a „legfeljebb”-et „legkevesebb”-re változtatta volna – elutasították. Természetesen a „harcoló alakulatok” létszáma ennél jóval kevesebb, és mivel nem működik az önkéntes tartalékos rendszer sem, így nem nehéz megjósolni, hogy valós rendkívüli állapot idején néhány óra alatt mi lenne az ország sorsa.

Liddel Hart: Stratégia című munkájában úgy határozza meg a háború alapelvét, hogy: „az erő koncentrációja a gyengeséggel szemben”. Úgy vélem, egy ellenséges szándékú fegyveres erőnek nem okozna nehézséget felismerni védelmi rendszerünk gyengeségeit. Persze tudom, hogy nem minden az erő, sőt, harcművészként vallom, hogy ahhoz kell az igazi tudás, hogy gyengébbként képesek le-

gyünk legyőzni az erősebbet, melyhez viszont jól kell ismernünk az ellenfelet – és önmagunkat –, és hatalmas lelki erővel, rendkívüli gyorsasággal kell lecsapnunk a támadóra. Azonban a Magyar Honvédség moralitása, lelki ereje és mobilitása is komoly gondokkal terhelt.

A NATO-tagság persze biztonságunkat jelentősen növeli, de a NATO-ban gyakorlatilag az USA hadereje képes egyedül arra, hogy rövid időn belül gyors reagálását erőket veszen be bárhol a világon. Azonban még az USA sem képes egyszerre több válságzónában (például: Afganisztánban, Irakban, Koszovóban stb.) teljes katonai erővel jelen lenni.

Magyarország önbecsülése szempontjából sem mindegy, hogy rendelkezünk-e saját katonai erővel vagy sem.

A nemzetközi példák azt is megmutatják, hogy egy ország külpolitikai érdekeinek érvényesítését jelentősen elősegítheti – alkalmazás nélkül is – egy erős hadsereg megléte.

Kérdés, hogy korunkban – amikor az új típusú biztonsági kockázatok kezelése (például: a terrorizmus, a proliferáció, az illegális migráció, a nemzetközi szervezett bűnözés stb.) komoly erőpróbára tesz mindannyiunkat – fennállhat-e a régi típusú fegyveres küzdelem veszélye is?

Elegendő-e olyan részkapességek működtetése (például: biológiai labor, víztisztító szakasz, vegyvédelmi alegységek stb.), amelyek a terrorelleni küzdelem során a nemzetközi erők munkamegosztásában hasznosak lehetnek?

Véleményem szerint ilyen kiegészítő képességekre igenis szükség van, de helytelen lenne az országvédelmi képességekről lemondani.

Mivel jelenlegi haderőnk nem képes megfelelni honvédelmi feladatainak és a szövetségi elvárásoknak, ezért Magyarország biztonságáért és a nemzetközi presztíziséért egy hatékonyabb haderő kialakítására irányuló, új honvédelmi stratégia kidolgozása szükséges.

Az alapvető stratégiai cél, hogy a Magyar Honvédség a hozzánk hasonló adottságú szövetséges tagországok védel-

mi képességét elérje, felzárkózzon a NATO átlagos védelmi szintjéhez, és ezen belül legalább egy hadműveleti irány védelmét képes legyen ellátni a beérkező szövetségesi támogatásig.

Ennek megfelelően a harci képességeket biztosító hadrendi elemeknek minősített időszakban a következőknek kellene lenniük:

- egy gépesített hadosztály, 4 gépesített lövész dandárral, dandáronként egy-egy harckocsi zászlóalj,
- tábori tüzér és páncéltörő tüzérosztály;
- a hadsereg – közvetlen támogató erőként – egy-egy harckocsi és tüzér ezred, illetve páncélvadász zászlóalj, valamint egy, a külszolgálatot biztosító könnyű lövész zászlóalj (ez utóbbi békeidőszakban is teljes feltöltöttségű);
- egy harci helikopter zászlóalj;
- egy Budapest védelmét biztosító légvédelmi rakéta dandár.

A Magyar Honvédség összlétszámának minősített időszakban el kellene érnie a 40 000 főt. Jelenleg az összhaderőnem parancsnokság alá tartozó erők 19 400 fő – és a békelétszám megegyezik a háborús létszámmal.

Szükséges haditechnikai eszközök: 200 db harckocsi (jelenleg mindössze 1 tucatnyi van!), 350 PSzH, 50 db önjáró löveg, 50 db önjáró páncélvadász eszköz, 14 db Gripen, 25 db csapattámogató repülőgép (L-159), 5 db csapatszállító repülőgép, 25 db harci helikopter.

Cél, hogy a Magyar Honvédség szerezzé vissza összefogó jellegét és képességeit. Létre kell hozni az önkéntes tartalékos rendszert, és működőképessé kell tenni a katonai nyilvántartás rendszerét. Nyilvánvaló, hogy a magyar állampolgárok reális biztonságérzetének kialakítása érdekében a Magyar Honvédség helyzetéről, állapotáról és a lehetséges fenyegetésekről, veszélyekről, kihívásokról korrekten tájékoztatni kell a közvéleményt.

Emellett a honvédelmi tudat fenntartása érdekében ki kell alakítani a honvédelmi nevelés lehetséges kereteit, valamint az önkéntes tartalékos területvédelmi rendszer hatékony működtetése céljából ki kell dolgozni az ebben való részvételre ösztönző érdekeltégi rendszereket!

Hogy miért van mindezekre szükség? Mert minden hamis biztonságérzetet keltő politikus állítása ellenére még „nem tört ki a világbéke”.

A magyar nemzet sajnos több ízben megtapasztalta a történelem folyamán, milyen következményei lehetnek a gyenge hadsereg létének, a morális válságnak.

A XIX. század végi porosz vezérkari főnök, Helmut von Moltke állítása szerint: „Minden nemzet sorsa elsősorban saját erejében rejlik”.

Korunk globális veszélyei ellen – mint például a terrorizmus – határozottan fel kell lépünk, de közben nem feledkezhetünk meg hazánk területének védelméről sem.

A NATO Stratégiai Védelmi Koncepciója sem zárja ki a hagyományos katonai, fegyveres konfliktusok kialakulásának jövőbeni lehetőségét – ebből adódóan a saját terület védelmét alapvetőnek tartja.

Úgy látom, a fegyveres konfliktusok kialakulásának okai a következők lehetnek:

- 1) A kisebbségi identitástudat felerősödése. Jól látható, hogy míg a XX. század elején mindössze 40 állam volt, addig mára kb. 200 állam létezik, és ez a folyamat valószínűleg tovább folytatódik.
- 2) A nemzetegyesítési törekvések.
- 3) Az instabil államokban felerősödő szervezett bűnözés (például: drog, fegyvercsempészet stb.) – ebből adódóan „magán bandériumok”, fegyveres csoportok szerveződnek.
- 4) A terrorizmus – vallási, ideológiai, nemzeti, etnikai okok miatt.

5) Belső okok (például: polgárháborúk, faji és kulturális elnyomás, életszínvonalbeli különbségek) miatt.

6) Pszichológiai okok (például: pusztán a harc, a küzdelem kedvéért folytatott háború) miatt.

Ezek a fegyveres konfliktusok, háborúk törzsi, etnikai, vallási, nemzeti és civilizációs szinteken jelenhetnek meg.

Szerencsére erős nemzetközi szervezetek működnek a béke fenntartása érdekében (EBESZ, ENSZ, EU, NATO stb.), melyeknek Magyarország is tagja, de nagy valószínűséggel az emberiség jövője – és benne a mi jövőnk is – tele lesz konfliktusokkal.

Az emberi természet rejtelméből adódóan érdekellentétek továbbra is – és bármikor – fennállhatnak, melyek feloldásának végső eszköze mindig a fegyveres küzdelem volt, és sajnos, úgy tűnik, marad is.

A fegyveres konfliktusok, a háborúk sok-arcúak – ahogy' Clausewitz írta, olyanok, mint a kaméleon: sokszínűek, változatosak és egyediek.

A világ népességének növekedése, az úgynevezett „populációs nyomás” és a globalizáció hatására a különböző civilizációk egyre inkább összeérnek, átfedik egymást, mellyel magukban hordozzák a jelen és a jövő kockázatait.

Az is egyértelmű, hogy miközben a népesség növekszik, addig az életfeltételeket, az életminőséget meghatározó források, a természeti kincsek fogyatkozásban vannak. Ezen javak feletti rendelkezés joga – a helyi lakosok vagy a nagytőke privilégiuma – nagy valószínűséggel a konfliktusok csendesedése helyett azok felerősödéséhez vezethet.

Összegzésképpen megállapítható: Magyarországnak egy olyan haderőre van szüksége, amely professzionális, modern haditechnikai eszközökkel felszerelt, gyorsan diszlokálható, multifunkciós, rugalmas és hatékony erőkkkel rendelkezik, melyekkel képes a kollektív védelemből szár-

mazó kötelezettségek teljesítésére és a nemzetközi feladatokban történő részvételre a külpolitikai prioritásainak megfelelően, valamint képes a nemzeti terület hiteles védelmének biztosítására.

Biztonságpolitikával foglalkozó kereszténydemokrata politikusként hittel, meggyőződéssel ezért harcolok.

VÁLSÁGMEGELŐZÉS ÉS -KEZELÉS TÖRTÉNETISÉGE

Az önálló magyar haderő jogi alapjainak megteremtése

A XIX. századi Magyarországot – az általános európai viharok közepette, amit a Nagy Francia Forradalom idézett elő, az 1805-ös napóleoni intermezzo kivételével – a századok óta nem tapasztalt tartós béke jellemezte. A politikai szembenállás váltakozó mértéke a Habsburgok soha fel nem adott elnyomó törekvéseit visszavetette, de voltak időszakok, amikor az elért engedményekért komoly árat kellett fizetnie a nemzetnek. Az osztrákok időről időre erős nyomást gyakoroltak a rendekre, hogy Magyarország katonák sorozásával nyújtson segítséget hol a franciák, hol a poroszok vagy az olaszok ellen vívott háborúikhoz. Valójában két fő érv volt a magyar politikai elit kezében: az adók mértéke és az újoncok állítása, amelyeket a király csak az Országgyűlés által megszavazott törvényben tudott érvényesíteni. Így volt ez az 1808 augusztusában megnyílt Országgyűlésen is, amikor megszavazták a király kérését:

„(...) a karok és rendek a külső biztonságnak mindenféle ellenséges támadás ellenében (...) huszezer újoncznak kiállítását önként és jóakarattal megajánlják a következő feltételek alatt (...)” (CJH*: 1808. évi VI. törvénycikk – a katonaujonczokban tett ajánlatról – * a forrás helye a továbbiakban is!).

Rögtön a törvény 1. §-ában egy olyan tényt hangsúlyoznak, amely kifejezi Magyarország alapállását ehhez a kérdéshez:

„Mivelhogy jelenleg áldásos béke uralkodik s a karok és rendek egyedül annak föntartására törekszenek...” (Uo.: 1. §).

Két sarkalatos kikötés teszi elfogadhatóvá a magyarok számára a kérés teljesítését – elsőként:

„ez ajánlatukkal a karok és rendek éppen csak a háboru szükségletein akarnak segíteni (...)” (Uo.: 2. §).

Másodszor:

„A most ajánlott újonczokat semmi szín alatt ne lehessen más, mint magyar ezredékbe áthelyezni” (Uo.: 5. §).

A legfőbb ellentétézése azonban a 20 000 újonc megszavazásának az volt, hogy törvénybe iktatták egy magyar tisztek képzését szolgáló katonai akadémia létesítését – ez volt a későbbi világhírnévre szert tett Ludovika Akadémia.

Legközelebb 1830-ban állt elő a király újabb újoncozási követelésekkel. A karok és rendek ellenálltak mindaddig, míg a király késznek nem mutatkozott egy vegyes bizottság előtt fölfedni az újoncozás szükségességének okát. Az Országgyűlés végül megszavazta a kért további 28 000 fős újonc kontingenst, de új módszert dolgoztak ki a katonák kijelölésére. Felsőbüki Nagy Pál javaslatát fogadták el, miszerint a katonafogás helyett ezentúl a sorshúzást vezessék be. Korlátot szabtak a szolgálati időnek is:

„Hogy ezek katonai szolgálatot tíz évig legyenek kötelesek teljesíteni s ez idő elteltével haladéktalanul végleg elbocsátassanak” (1830. évi VII. törvénycikk – a magyar ezredékhez sorozandó újonczokban följánlott segedelméről 1. § 1.).

Megerősítették, sőt, kiterjesztették, hogy a magyar tábornoki és főtishti kar tagjai lehessenek csak a magyar katonák parancsnokai, és az ő szolgálatuk elismerésének törvényi szabályozását is ugyanitt megtették:

„Mivel pedig a katonai pálya követésére a legnagyobb ösztönül szolgál, ha a katonai erények a megérdemlett előléptetéseket és jutalmakat minél gyorsabban elnyerik: (...) a magyar és határőrvidéki ezredék élére született magyar tábornokok és törzstisztek állittassanak gondjába veendi és szíven viselendi; a kiváló hadi érdemeket pedig a törvények szellemében nemes levelek osztogatásával s nemesi telkek és kisebb birtoktestekre osztott jószágok adományozásával fogja kitüntetni” (Uo.: 1. § 12.).

Míg az 1830. évi országgyűlést a forradalmi mozgalmaktól való félelem miatt a nemesség és a király egymásra találása, szinte szövetkezése jellemezte, alig néhány héttel az országgyűlés bezárása után e hangulat a lengyel szabadságharc hatására jelentősen megváltozott. Az 1830. évi francia forradalom és a lengyel fölkelés nyomán Magyarországon is létrejött egy egyelőre kisszámú ellenzéki csoport, amelyik a polgári átalakulást és a nemzeti függetlenséget együtt látta megvalósíthatónak. Belátták, hogy ez elképzelhetetlen földesúr és jobbágy összefogása nélkül. E politika kibontakozását jelentősen elősegítette az 1831. évi parasztfölkelés, aminek közvetlen kiobbantó okai a kolerajárvány megszüntetésére irányuló túlzott védelmi intézkedések voltak.

A mai értelemben vett szükségállapotot vezettek be, csak nem rendelték mellé azokat az intézkedéseiket, hogy a lakosságról az állam gondoskodjon. A Kárpátok szorosainál „veszteglő intézeteket” (karantén) állítottak föl. A helytartótanács az északi megyéket katonai kordonnal vetette körül. A jobbágyok tömegei emiatt a nyári dologidőben munka és jövedelem nélkül maradtak, minek következtében július 25-én Zemplén megyében kitört a fölkelés.

Az 1831. évi parasztfölkelés tudatosította a nemesség egy részében, hogy politikájának tengelyévé a polgárosítást kell tennie, ha az ország önállóságát ki akarja vívni, sőt, kívánatos ez saját léte szempontjából is. E politika nyitányát báró Wesselényi Miklós mozgalma jelentette, aki 1831 elején harcot indított azért, hogy Erdélyben érvényt szerezzen az 1830. évi VII. törvénycikk katonafogást megszüntető rendelkezésének. Ez az esztendő azonban a járvány és a parasztlázadás miatt maradt emlékezetes a magyar történelemben.

Szükségállapoti jellegű eseményekre vonatkozó törvények ekkor nem voltak. I. Ferenc királyi biztost nevezett ki a lázadás leverésére, Eötvös Ignác báró személyében. Eöt-

vös katonai erővel elnyomta a felkelést, de a vérengzés olyan mérvű volt, hogy a király maga lépett közbe annak abbahagyásáért.

1840-ben az uralkodó ismét újoncozást kért a magyar országgyűléstől. A rendek a korábbiaktól nem lényegesen eltérő kikötések mellett 38 000 katonát szavaztak meg. A soknemzetiségű monarchiában az egyes ezredekben belül nem keverték a nemzetiségeket, ám az ezredeket rendszerint más nép között állomásoztatták. A tisztán magyar ezredek fenntartásának elvét a törvény újból megerősíti.

„Az állítandó ujonczok egyedül magyar ezredekben szolgáljanak, s őket nem-magyar ezredekhez áttenni semmi szín alatt nem lehet” (1840. évi II. törvénycikk – a magyar ezredekhez ujonczokban tett segedelmi ajánlatról).

Külső háborúk hiányában a monarchia hadseregét 1815 és 1847 között a belső elnyomás biztosítására, a birodalomban itt-ott jelentkező szabadságmozgalmak elfojtására vagy kifejezetten rendészeti feladattal vetették be, mint 1821-ben a carbonarik ellen Nápolyban és Szicília szigetén, 1835–36-ban a horvát területeket nyugtalanító rablók ellen Boszniában, 1846-ban a felkelő lengyel parasztok ellen.

A katonaságot olykor természeti csapások elhárítására is bevetették, mint a 32. gyalogezred 3. zászlóalját az 1838. márciusi pesti árvíz idején.

1848 történelmi fordulópont Magyarországon, amikor győzedelmeskedik a polgári átalakulás előfeltételeit megteremtő pesti forradalom, és ezzel közel egy időben az Országgyűlés elérte, hogy a király nevezze ki a felelős minisztériumot. Ekkor még úgy tűnt, hogy egy már régóta tartó békés átmenet végjátéka zajlik, pedig éppen fordítva történt. Egy véres dráma előjátéka kezdődött a minisztérium felállításával. A császári kancellárián feltehetőleg számoltak ezzel a verzióval, hiszen éppen a hadügyet szigorúan királyi hatáskörben tartották:

„A magyar hadseregnek az ország határain kívüli alkalmazását, nemkülönb a katonai hivatalokra kinevezéseket szinte úgy Ő Felsége fogja, a 13. § szerint folyvást királyi személye körül leendő felelős magyar minister ellenjegyzése mellett elhatározni” (1848. évi III. törvénycikk – független magyar felelős ministerium alakításáról 8. §).

Ekkor a magyar hadsereg alatt a birodalmi hadseregben szolgáló magyar ezredek kell érteni. A törvény hangsúlyából kitetszik, hogy Bécsben a miniszterelnök személyénél fontosabbnak tartották a király körüli minisztert. A 14. § hűen tükrözi ezt a szemléletet:

„A ministeriumnak, azon tagján kívül, mely a Felség személye körül a 13. §-ban említett ügyekre ügyelend, következő osztályai lesznek: (...) g) Honvédelem osztályai”.

(Megjegyzendő: a felsorolásban az utolsó helyen áll!)

Március hónapban 31 törvényt fogadott el az Országgyűlés, amelyeket a király Pozsonyban április 11-én szentesített. Az „áprilisi törvények” törvénybe iktatták az ország függetlenségét és a polgári átalakulás feltételeit. Köztük van a nemzetőrség föllállításáról szóló törvény is, bár a tisztikar kinevezését az uralkodó hatáskörében hagyta, és a nemzetőrségbe való felvételt magas cenzushoz kötötte. A nemzetőrség rendeltetésében ekkor még nem fogalmazódott meg a honvédelem, kiváltképp nem, hogy az uralkodóval szembeni ellenállás katonai alátámasztására szolgáló fegyveres erőről lenne szó.

„A személyes és vagyonbátorság, a közcsend és belbéke biztosítása, az ország polgárainak örökösére bizatik; e tekintetből, míg a legközelebbi országgyűlés kimerítőleg rendelkeznék, a nemzeti őrsereg alakítására nézve következők határozatnak” (1848. évi XXII. törvénycikk – a nemzeti őrseregről).

Akik a cenzus kikötéseinek megfeleltek – ha más kirekesztő ok nem állt fenn –, kötelesek voltak belépni a nemzetőrségbe. Választási lehetőségük azonban volt:

„Az 1-ső szakaszban említett egyéneknek szabadságára hagyatik lovas vagy gyalog szolgálatot vállalni; a gyalog seregben mindazáltal szolgálatot tenni kötelesek mindazok, kik a lovas sereghez nem soroztattak” (Uo.: 8. §).

Sarkalatos rendelkezés a törvény utolsó szakasza:

„A nemzetőrségi egész institutio a ministerium hatósága alá helyeztetik” (Uo.: 35. §).

Ez a paragrafus ellentmond egy sor más törvényi rendelkezésnek, de ez teremti meg az alapot a fegyveres ellenálláshoz, és végső soron a szabadságharc megvívásának törvényes voltát is jelenti.

Kuriózumnak számító kitévelt is tartalmaz a XXII. törvénycikk, hiszen először fordul elő törvényi szövegben a rendkívüli állapot kifejezés, ami rövidesen be is következett, amikor kitört a háború, és kezdetét vette a szabadságharc:

„A nemzeti őrsereg szolgálata rendes és rendkívüli esetek szerint különbözik a helybeli közcsend és béke rendszerinti vagy rendkívüli állapotához képest” (1848. évi XXII. törvénycikk – a nemzeti őrseregről 17. §).

Az 1848. évi XXII. törvénycikkhez kapcsolódik – de Erdély különleges státusát is jelzi – az 1848. évi erdélyi III. törvénycikk a nemzeti fegyveres erőről. Magyarország és Erdély eggyé alakulásáról szóló törvényt ugyanis István főherceg nádor szentesítette 1848. június 19-én. Az erdélyi rendek azonban csatlakoztak a nemzetőrség felállításához, és azt ők is a Minisztérium alá rendelték:

„A közbátorság biztosítása végett Erdélyben is a lehető legrövidebb idő alatt alakíttassék Nemzeti Őrsereg, melynek egy része mozdítható állapotban fog tartatni és ez rendes zsoldot huzni. Ezen alakítandó nemzeti mozdítható őrségnek száma és ennek, valamint az összes nemzeti őrseregnek is felfegyverzése, begyakoroltatása és rendezése felöli intézkedésre, mint elrendeltetése szerinti alkalmazására is a Felelős Minisztérium felhatalmaztatik” (1848. évi erdélyi III. törvénycikk – nemzeti fegyveres erőről 1–2. §).

Az Országgyűlés Alsóháza 1848. július 11-i ülésén Kossuth Lajos pénzügyminiszter emlékezetes beszédében kiváló elemzést adott a korabeli Magyarországot veszélyeztető tényekről: az oláh, a horvát, a szerb mozgolódásokról, a cári orosz csapatok határszéli összehívásáról. Kossuth az Országgyűlést kérte a minősített időszaki felkészítés jegyében a döntések meghozatalára:

„Uraim! (...) mentsék meg a hazát... (...) Ugy érzem magamat, mintha Isten kezembe adta volna a tárogatót, mely felkiáltta a halottakat, hogyha vétkesek vagy gyengék, örök halálba visszásüllyedjenek; ha pedig van bennök életerő, örökéletre ébredjenek. Önöknek Uraim! Isten kezökbe adta a mai határozattal, melyet indítványomra hozandnak, határozni e nemzet élete, e nemzet halála felett. (...) Uraim! a haza veszélyben van! (...)

Amint a mult országgyűlés eloszlott és az első felelős magyar ministerium hivatalába lépett üres pénztárral, fegyver nélkül, honvéderő nélkül: lehetetlen volt mély fájdalommal nem éreznie a nemzet állapotjának irtózatos elhanyagolását. Én egyike voltam azon számosoknak, kik éveken keresztül figyelmeztették a hatalmat és (...) a nemzetet: legyen igazságos a nép iránt, mert késő lesz. (...)

(...) e nemzet veszélyben van, vagyis inkább veszélyben lesz, ha a nemzet magát el nem határozza, hogy élni akar. (...) És e veszély között hol és kiben keressük az ország biztosítékát? Külszövetségekben talán? Nem kicsinylem én a külszövetségek fontosságát, sőt azt vélem, hogy kötelességét mulasztaná a ministerium, ha e tekintetben is mindent nem tenne, a mit a nemzet biztosítása megkíván. (...)

Tehát, mert a veszély nagy, vagy is inkább nagygyá lehető veszély vonul össze hazánk láthatárán, annak elhárítására önmagunkban kell az erőt keresnünk mindennek fölött. Élni csak azon nemzet fog, melyben magában van életerő, kit nem saját életereje, hanem csak másoknak gyámolítása tartogat, annak nincs jövődje. (...)

(...) mondják ki önök azt, hogy azon rendkívüli körülményeket, melyeknél fogva a hongyülés rendkívülig is egybe hivatott, méltó tekintetbe vévén a nemzet, el van határozva koronájának, szabadságának, önállásának védelmére a legnagyobb áldozatokat is meghozni, és hogy e tekintetben oly alkut, a mely a nemzetnek önállását, szabadságát legkevésbbé is sérthetné, senkitől semmi áron el nem fogad... (...) becsületes békét eszközözlhessen ha lehet, vagy győzelmes harczot vivhasson, ha kell, felhatalmazza a kormányt arra, hogy az ország disponibilis haderejét 200 000 főre emelhesse, s e végett első perczben 40 000 embert mindjárt kiállithasson, a többit pedig úgy és a szerint, mint a haza ótalmának, a nemzet becsületének szüksége kívánni fogja. (...) 200 000 embernek kiállítás, fegyverrel ellátása, s évi tartása 42 000 000 frtba, 40 000 emberé pedig 8–10 000 000 frtba kerül. (...)

(...) eszem ágában sincs a nemzettől kívánni, hogy 42 000 000-nyi adót fizessen, hanem úgy gondolom, hogy annyi adót viseljen, a mennyit elbir, s ha ez a szükségelt költségeket nem fedezhetné: hitellel kell a hiányt pótolnunk. (...)

(...) midőn egy nemzet minden oldalról fenyegettetik, de magában minden fenyegetés visszaverésére akaratot s erőt érez, akkor a haza megmentésének kérdését semmi kérdéstől nem szabad felfüggeszteni. (...)

(...) azt kérem, adja meg a képviselőház a 200 ezer főnyi katonát, s az erre szükséges pénzerőt... (...)

(...) én leborulok e nemzet nagysága előtt s csak azt mondom: annyi energiát a kivitelben, mint a mennyi hazafiuságot tapasztaltam a megajánlásban: – s Magyarországot a poklok kapui sem döntendik meg”.

Amikor 1848 szeptemberében Jellasics (Jellacsics) betört az országba, Batthyány átadta a végrehajtó hatalmat a Honvédelmi Bizottmánynak. Ez az eljárás felfogható a mai jogi szabályozás mintájaként, hiszen most rendkívüli álla-

pot (háború) esetén a Honvédelmi Tanács venné át a hatalmat. Az Országgyűlés azonban nem oszlott föl, sőt, később – amikor Windischgrätz Buda alá ért – a Honvédelmi Bizottmánnyal együtt Debrecenbe tette át működési székhelyét. A több hadszíntéren folyó harc körülményei között a képviselőház is lényegében csak a háború kérdéseivel foglalkozott. A hadmozdulatok és az ellenséggel való sorozatos összecsapások közben összekovácsolódtak a csapatok, és felszínre tört egy kiváló katonai vezetőkből álló tábornoki kar. Mire beértek a katonai sikerek feltételei, addigra kényszerítő szükség mutatkozott háborús jogrend létrehozására a büntetőjog területén is.

Az Országgyűlés statáriumot vezetett be mindazon cselekményekre nézve, amelyek a hadi tevékenységet akadályozzák vagy veszélyeztetik.

„A Honvédelmi Bizottmány felhatalmaztatik, hogy hadi munkálatok, táborozások vagy rendes katonai parancsnokságok működése helyén – s általában ott, hol a körülmények megkívánják – rögtönítélő, hadi s polgári vegyes bíróságot alakíttasson” (1849. évi I. törvénycikk – a rögtönítélő hadi s polgári vegyes bíróságok felállítása, szerkezete, eljárása s ítéletek alá tartozó esetek meghatározása tárgyában 1. §).

Tételesen felsorolja a törvény, hogy mi tekintendő a statárium alá tartozó bűncselekménynek (1849. évi I. törvénycikk – a rögrönítélő hadi s polgári vegyes biroságok felállítása, szerkezete, eljárása s az ítéletek alá tartozó esetek meghatározása tárgyában – 5. §).

A Habsburgok sem kizárólag a csatatéren küzdöttek Magyarország megtartásáért. A törvény erejével kívánták alátámasztani az ország feletti jogaikat, és törvényen kívüli cselekedetté nyilvánítani a nemzet szabadságharcát.

A kápolnai csata után Windischgrätz azt jelentette, hogy leverte a magyar fölkelést. E hírre az udvar föloszlatta a Birodalmi Gyűlést, és 1849. március 4-én új alkotmányt tett

közzé. Az olmützi (oktrojált) alkotmány megszüntette Magyarország önálló államiságát, és a végrehajtó hatalmat teljesen a császár kezébe tette le. A fegyveres erőről szóló fejezet sem hagy kétséget efelől:

„A fegyveres erő hivatása a birodalmat külső ellenségek ellen védeni, és belül a rend fentartását és a törvények végrehajtását biztosítani. / (...) a fegyveres erő ezen célokra csak a polgári hatóságok felhívására és a törvényesen meghatározott esetekben és formák alatt léphet fel. / A fegyveres erő lényegesen engedelmessé. / Annak semmi része sem tarthat közös tanácskozásokat. / A hadsereg esküje a birodalmi alkotmányra felvételük a zászlóeskübe. / A nemzetőrség elrendezése különös törvény által fog szabályoztatni” (Olmützi oktrojált alkotmány, 1849. március 4. – 113–115., 118–119. §).

Az utolsó szakasz előrevetíti a nemzetőrség sorsát. Az elnevezés önmagában olyan jelentést hordoz, ami miatt még a kiegyezés után sem engedik újjászervezni az önálló magyar haderőt ezen a néven.

Az olmützi oktrojált alkotmányra a válasz „a magyar nemzet függetlenségi nyilatkozata” volt (1849. évi II. törvénycikk – a magyar nemzet függetlenségi nyilatkozata), amelyben megfosztották a magyar tróntól a 300 éve uralkodó Habsburg, illetve Habsburg–Lotharingiai házat. Ezzel egyidejűleg fokozták a katonai erőfeszítéseket, ami érdekében 50 ezer fővel növelték a hadsereg létszámát:

„A múlt évben elrendelt katonailleségéből netalán még hátralévő illetőségeknek kiállításán felül a hazát védendő hadseregnek 50 000 fővel szaporítása ezennel megrendeltetvén, ezen haderőnek kiállítására irányuló következők határozatnak” (1849. évi III. törvénycikk – a hadseregnek 50 ezer fővel való szaporításáról).

A szokásos követelményeket leíró és technikai jellegű szakaszok között az új esküszövege is kitér a törvényre:

„A kormány a nemzet függetlenségi nyilatkozata alapján a katonaság számára új esküformát fog megállapítani” (Uo.: 7. §).

A szabadságharc a hatalmas túlerővel szemben elbukott ugyan, de az áldozat azonban mégsem volt hiábavaló. A reformkorban kimunkált polgári fejlődési modell érvényesítéséért folyt a küzdelem, ami később fokozatosan megvalósult, és a kiegyezéssel végül békés úton teljesedett ki.

Az 1867. évi törvények lényegében – kevés módosítással – megerősítették az 1847–48-as törvényeket. A hadügyi területén azonban éppen az azt megelőző rendszert állították vissza, egyelőre el nem ismerve Magyarországnak az önálló fegyveres erőhöz fűződő jogát:

„Míg a törvényhozás a védelmi rendszer átalakítása és megállapítása iránt határozand, a nemzetőriségről szóló 1847/8-ik XXII. törvénycikk felfüggesztetik” (1867. évi XI. törvénycikk).

A birodalmi hadseregbe történő sorozást azonban újlágy törvényben szabályozták:

„(...) az országgyűlés (...) a ministeriumot fölhatalmazta: hogy Magyarország és Erdély részéről 48 000 ujonczot azonnal kiállithasson, s ezen ujonczszállításra nézve következő föltételeket állapított meg” (Uo.: IX. törvénycikk – a magyar ezredek kiegészítésére szükségelt ujonczok megajánlásáról).

A korábbiakhoz képest egy lényeges kérdésben tett további engedményt az Országgyűlés:

„Az állítandó ujonczok egyedül magyar ezredekbe soroztassanak. Nem ellenzi azonban az ország, ha a most állítandó ujonczokból ezuttal kivételképen a technikai fegyvernemekhez is adassanak oly egyének, kik képzettségük által oda alkalmasoknak mutatkoznak” (Uo.: 10. §).

Ezt azonban az 1868. évi XXVII. törvénycikk újabb 38 000 katona besorozásakor a magyarokra nézve kedvezően igazítja ki, még ha hagy is kivételt:

„Az 1867-dik évi IX-dik törvénycikknek feltételei és intézkedései a jelen ujonczozásra is kiterjesztetnek, azon változtatással azonban, hogy az állítandó ujonczok, az egészségügyi csapatok egyedüli kivételével, kizárólag magyar csapatokba soroztassanak, (...)” (1868. évi XXVII. törvénycikk – a magyar ezredek 1868-ik évben szükséges ujonczok megajánlása tárgyában 3. §).

Az 1868. évben a honvédelemmel kapcsolatban megszülettek azok a törvények, amelyek hosszú időre biztosították az ország védelmét, és a Honvédség létrehozásával visszakapta Magyarország a nemzeti szuverenitás megőrzésének és egyben a függetlenség szimbólumának a legfőbb eszközét.

A véderőről szóló törvény a modern hadseregszervezés első hazai dokumentuma, amely a Monarchia védelmi rendszerébe illeszkedett. Ennek alapelve az volt, hogy a közös K. u. K. hadsereg mellett létrehozták az osztrák Landwert és a Magyar Honvédséget. A hadsereg a korábbi modell szerint működött, a birodalom országai meghatározott létszámot biztosítottak számára, és általában a régi szokás szerint az adott nemzetek ezredeit nem saját hazájukban állomásoztatták. Az osztrák és a magyar külön haderő formailag önálló volt, és csak saját országában helyezték el csapataikat. A magyar véderőről szóló törvény először szól az általános hadkötelezettségről:

„A védelmi kötelezettség általános, és minden védképes állampolgár által személyesen teljesítendő” (1868. évi XL. törvénycikk – a véderőről 1. §).

A fegyveres erőknél Magyarországot érintő szervezeti elemeit „A fegyveres erő alkatrészei” fejezetben teszi közzé:

„A fegyveres erőt képezik: a hadsereg, hadi tengerészet, honvédség és népfelkelés” (Uo.: 2. §).

Ezek között különös figyelmet érdemel a haditengerészet azért, mert ott végképp nem tudták érvényesíteni azt az elvet, miszerint magyar katonák magyar ezredekben szolgáljanak.

Egyébként – mint azt már az 1867. évi IX. törvénycikkben olvashattuk – a technika fejlődésével egyre nagyobb igény támadt arra, hogy bizonyos alakulatoknál – például a tüzérségnél – speciális kiképzést olyan katonák kapjanak, akiknek a civil szakmájuk, képesítésük ezt megkönnyíti. Tehát a különleges csapatokhoz ne a nemzetiségi hovatartozás, hanem az előképzettség legyen a beosztásba helyezés szempontja.

A másik érdekesség egy régi magyar hagyományt viszázdéző elem a népfelkelés intézménye, amit a nemesi felkelés (insurgens hadak) mintájára a véderőről szóló törvény az alábbiak szerint határoz meg:

„A népfelkelés olyan önkéntesekből alakittatik, a kik se a hadsereg és haditengerészet, se a honvédség állományába nem tartoznak” (Uo.: 5. §).

Egyben intézkedik a népfelkelési törvény megalkotásáról, ami a részleteket tartalmazza. Az jóval később született meg, de 1886-ban a XX. törvénycikk hangsúlyozni akarja a népfelkelésben résztvevők kombattáns voltát:

„A népfelkelés a fegyveres erő kiegészítő része, és mint ilyen, a nemzetközi jog oltalma alá helyeztetik” (1886. évi XX. törvénycikk – a népfelkelésről 1. §).

Szerepet számára tulajdonképpen arra az esetre szának, amikor az országot a többi fegyveres erő együttesen már nem képes megoltalmazni.

„A népfelkelés háború idején a védelmi erőnek végső megfeszítése, a hadsereg és honvédség támogatására, az ellenség behatolásának megakadályozása vagy az országba már benyomult ellenség leküzdése végett. A felkelés evégből, mint a véderő kiegészítő része, a népjog oltalma alá helyeztetik” (1868. évi XL. törvénycikk – a véderőről 9. §).

A Honvédséghez hasonlóan a népfelkelésben is alapszabály, hogy az ország határain belül alkalmazható, de ezt még ugyanazon mondatban felpuhítja a törvény.

„A népfelkelés rendszerint az ország határain belül alkalmaztatik; azonban kivételesen a magyar korona orszá-

gain kívül is alkalmazható, de erre mindannyiszor a törvényhozás külön intézkedése szükséges” (1886. évi XX. törvénycikk – a népfölkelésről 5. §).

A véderőről szóló törvény fejezetcímeinek felosztása jól tükrözi, hogy míg a hadsereg és a haditengerészet birodalmi érdekeket szolgált, és az uralkodó figyelmének homlokterében állt, addig a honvédség inkább a magyarok kérsésének engedve létrehozott fegyveres szervezet. „A hadsereg és haditengerészet hivatása” alcím alatt az alábbi megfogalmazás olvasható feladatokról:

„(...) Ő Felsőge összes birodalma mindkét állama területének külellenségek elleni megvédése és a belrend és biztosság fentartása”.

„A honvédség hivatása” – alcím alatt pedig ez áll:

„A honvédség háború idején a hadsereg támogatására és a belvédelemre, béke idején pedig kivételesen a belrend és biztosság fentartására is van hivatva” (1868. évi XL. törvénycikk – a véderőről 7. §, 8. §).

Ugyanakkor számos érdemét is kiemelhetjük a véderőről szóló törvénynek. Először foglalkozik jogszabály a hadkiegészítéssel (1868. évi XL. törvény 14. §, 15. §), az ideiglenes mentességgel, ami szociális érzékenységre utal, és alanyi jogként veszi figyelembe az egészségi alkalmasságot. A hadiszolgáltra nem alkalmas védkötelesek alkalmazása fejezetben előhírnökét látjuk a nemrég' megszüntetett polgári szolgálati kötelezettség teljesítésének. Akkor feltehetően olyan egészségileg alkalmatlan személyeket köteleztek hadi célokat szolgáló tevékenységekre, mint a vasutasok, távírárszok, nyomdászok.

A törvény két fejezetben is foglalkozik a tartalékosok képzésével. Az egyik kategória, akiket közösségi érdekből kímél meg a jogalkotó a rendes szolgálattól:

„A népiskolai tanítójelöltek s a népiskolai tanítók, továbbá azok, kik örökség folytán jutottak valamely mezőgazdaság birtokába, (...) gazdaság kezelését legkevésbé

akadályozó időszakban, nyolcz hét alatt katonailag kiképzendők, azután szabadságolandók és béke idején ezen felül csak az időszakai fegyvergyakorlatokban való részvételre szoritandók” (Uo.: 27. §).

A tartalékos képzésben lényegesen számottevőbb csoport, akik letöltötték a rendes szolgálati idejüket (ez általában 3 év), és tartalékos szolgálatra kötelezettek maradtak (ez általában 7 év):

„A tartalékos legénység tartalékkötelezettsége alatt háromszori, legfőlebb négy-négy hétig tartó fegyvergyakorlatra köteleztetik” (Uo.: 36. §).

Kuriózum a törvény Büntetés fejezete, kiváltképp a 1808. évi XI. törvénycikkhez képest, amelyik elrendeli bizonyos esetekre – ráadásul nem is kellő pontossággal körülírva – a tizedelést:

„Ha egész csapat, század vagy zászlóalj az ellenség előtt engedetlenkedik és kötelességéről megfeledkezve, szégyenletesen hátat fordít: a tisztek becselenséggel együtt hivatalukat, sőt a körülmények súlyosabb voltahoz képest életüket veszítik; a közlegények közül pedig minden tizedik halálbüntetéssel lakol. Hasonlóképen halálbüntetést szenvednek mindazok, a kik a csatából és az ellenséges viadalból magukat kivonják” (1808. évi XI. törvénycikk – a most megajánlott fölkelés kiállításának esetére megtartandó fegyelmi törvényekről – 8. §).

Ehhez képest szélsőségesen elnézőnek tűnik a 1868. évi törvény legszigorúbb, 6 hónapig terjedő fogság büntetése szökés esetére, viszont aránytalannak érezzük mai körülményeink között, hogy „a jogosulatlan nősulók” akár 3 hónap fogságot is kaphattak.

„A honvédség fölötti rendelkezés” fejezet – hűen követve a törvény szellemét – háború idejére kiveszi a honvédség vezényletét a magyarok kezéből:

„A honvédség a honvédségi törvény értelmében, béke idején közigazgatási tekintetben a honvédelmi minis-

ternek, katonai ügyekben pedig a honvédség főparancsnokának van alárendelve. Ellenben háború idején közigazgatási tekintetben ugyancsak a honvédelmi miniszter, katonai ügyekben pedig a király által kinevezett hadvezér alatt áll” (1868. évi XL. törvénycikk – a véderőről 49. §).

A fegyveres erők mindegyikébe, így a honvédségbe is „(...) minden tiszt fokozatra Ő Felsége által neveztetnek ki” (Uo.: 50. §).

Hasonlóan „A népfölkelés tisztjeit magyar állampolgárok közül Ő Felsége nevezi ki a honvédelmi miniszter előterjesztésére (...)” (1886. évi XX. törvénycikk – a népfölkelésről 9. §).

A véderőről szóló törvény több szakaszában – ha utalásszerűen is, de – elkülöníti a béke időszakot a háborústól, ahogyan ma mondjuk, a minősített időszaktól. Van olyan bekezdés is azonban, amelyik kifejezetten ilyen esetre intézkedik:

„Minden, külföldön tartózkodó tartalékos-, honvédtiszt és a legénység köteles, mihelyt a nyilvánosság útján meg kellett tudniok, hogy a monarchia háború eshetősége közelében áll, s ezért a tartalék és honvédség behívása megtörtént, hazájába haladék nélkül visszatérni, és a külön meghívást be sem várva, magát jelenteni” (1868. évi XL. törvénycikk – a véderőről 54. §).

A honvédségről szóló törvény – amelyik a véderőről szólóval egyidejűleg, csak számát illetően azt követően jelent meg – tartalmában részben ismétli a XL. törvényt, egyébként néhány nem jelentéktelen, de mégis csak részletkérdéssel foglalkozik. Egy pontja azonban olyan új elemet tartalmaz, ami inkább a véderőről szóló törvénybe illett volna, nevezetesen: „a honvédségi szolgálatkötelezettség”-et hangsúlyozottan terjeszti ki minden hadkötelezettre időkorlátozás nélkül „a háború tartamára” (1868. évi XLI. törvénycikk – a honvédségről 5. §).

Az 1849. évi Függetlenségi Nyilatkozat nem túlzott, amikor azt állította, hogy a Habsburgok 300 éves országlásuk

alatt mindvégig a hitszegés politikáját folytatták, a magyar nemzetet „alkotmányos szabadságától megfosztották, erejében elzsibbasztották, kifejlődésében feltartóztatták, és a zsarnok rendszert bűnös ármány és cselszövény bélyegzé”.

Súlyos kifejezések ezek, de minden igazságuk mellett az is tény, hogy kiváltképp az utóbbi másfél évszázad – talán éppen a Habsburgokkal a szembenállás hozta ki a magyarságból a legnemesebb erényeket és a legjobb teljesítményeket – a felvilágosodás kora, a reformkor és a kiegyezést követő bámulatos polgári fejlődés kora is a dualizmus évszázadainak része.

Magyarország ebben az időszakban Európa legfejlettebb államainak sorában rangot jelentő eredményeket mutatott fel a kultúra, a tudomány, a művészetek, nem kevésbé a jogalkotás és a hadművészet területén is. Két utóbbit jól példázzák azok az értékek is, amelyeket olyan nevekkel fémjelezhetünk mint Kölcsey Ferenc, Kossuth Lajos, Széchenyi István és Deák Ferenc, a katonák között pedig mint Andrássy Gyula, Batthyány Károly, Damjanich János, Görgey Artúr, Hadik András, Klapka György, Pálffy Miklós – és még sorolhatnánk.

Lord Robertson (NATO főtitkár) és Lányi Zsolt társaságában

MIT TEHETÜNK A TERRORIZMUS ELLEN?

*„A terrorizmus legfőbb üzenete:
a félelemkeltés.”*

A mai terrorizmus nem sokban különbözik a hagyományostól. Leginkább az alkalmazott eszközökben és a módszerekben újított. Céljai mindig is homályosak, irracionálisak voltak. Az ideológiai szinten megfogalmazott követelései rendszerint érthetetlenek, értelmetlenek és teljesíthetetlenek. Nem lehet a globalizációt megállítani, a nyugati technikai vívmányok elterjedését feltartóztatni. Ez olyan, mintha a Föld emberekkel való benépesedése ellen hirdetne harcot valaki.

A ma létező nagy civilizációk, a nyugati, a kínai, az indiai, a szláv, a japán és a mozlím sok tekintetben élesen különböznek egymástól. Egyes felfogások szerint ezek a civilizációk ma élnek reneszánszukat, amikor megszűnt az úgynevezett kétpólusú világ. A természetüknél fogva leginkább expanzív civilizációk nehezen tűrik más civilizációk behatolását. Ilyen a mozlím, amely támadásként éli meg a nyugati gondolkodás, a nyugati életforma megjelenését saját földjén.

A terrorizmus feléledésének okai a szélsőséges vallási fanatizmus megerősödése, a nacionalista–szeparatista fenyegetés kiéleződése, az etnikai és felekezeti konfliktusok hevessége, valamint a szervezett alvilághoz tartozó csoportok és a terrorista struktúrák közötti együttműködés elmélyülése. A terrorizmus belső indíttatása általában ideológiai, vallási, etnikai vagy gazdasági jellegű.

A modern terrorizmus egyik legjellemzőbb sajátossága, hogy igényt tart a tömegkommunikációra. Tetteit a leghatékosabb nyilvánosság elé veti – már azért is, mert üzeneteit

csak így tudja kijuttatni a nagyvilágba. Legfőbb üzenete: a félelemkeltés. Ártatlan emberekre csap le váratlanul és elvakult kegyetlenséggel.

Megszoktuk, hogy, ha nem is azonnal, de a tettesek, a szervezet, amelyhez a tettesek tartoznak, vállalják tettüket. A felelősséget érte nem, mert elbújnak a világ egy távoli pontján, a terror színhelyétől minél messzebb. Hírt adnak arról, hogy ők voltak, mert az ő nézetük szerint ez hozzátartozik az akcióhoz. Kérkednek a gaztettel, és a világnak vannak is olyan részei, ahol ezt üdvözik, ahol ezzel dicsőséget, elismerést lehet kiváltani. Egyben közlik követeléseiket is: néha csak szimbolikust, máskor börtönben lévő társaik kiszabadítását és gyakorta pénzt, egyre többet, amelyből finanszírozni kívánják jövőbeli gaztetteiket.

Most nem jelentkeztek a tettesek. Úgy tűnik, okuk van rá. Alighanem tudják, hogy ügyis felkutatják és megbüntetik őket, ezért jelentkezésükkel nem segítik ezt a munkát. Félnek. Félnek, mert túlságosan nagyméretűre sikerült a borzalom bemutatása New Yorkban és Washingtonban. Félnek, mert túl nagy a felháborodás a világban. Ez nem hozhat dicsőséget és elismerést számukra még a „lator” államokban sem.

A bűncselekmény vállalása, az üzenet segíti a cél elérését. Most üzenet nélkül is elérték céljukat a tettesek, mert a cél – Amerika megalázása – teljesült. Lerombolták a Világkereskedelmi Központot, a Pentagon egy részét, és kísérletet tettek valószínűleg a Fehér Ház elpusztítására is. Ezáltal nemcsak a nevezett épületeket rombolták le, hanem az Egyesült Államok sérthetlenségének mítoszát is.

Vannak, akik most felvetik azt a kérdést, hogy mi értelme hatalmas katonai erőt fenntartani, amikor ilyen súlyos csapást lehet mérni Amerikára anélkül, hogy bármi hasznát venné a haderejének. Ezt a kérdést nálunk vetették fel, nem rejtve véka alá, hogy a repülőgép-beszerzésekre utalnak, mondván, ha Amerika védhetetlen volt hatalmas had-

ereje birtokában is, mit kezdjünk mi a mi kicsiny hadseregünkkel. Kár további pénzeket beleölni. A válaszuk erre egyértelmű: azért támadták meg az Egyesült Államokat ilyen sunyi, aljas eszközökkel, mert elérhetetlen katonai eszközökkel. Ha nem lenne olyan erős, amilyen, akkor nyílt háborúban, katonai eszközökkel támadták volna meg. Az sem felesleges, hogy erőnkhez mértén nekünk is legyen megfelelően felszerelt, jól kiképzett Magyar Honvédségünk, amelynek légierije képes a magyar légtér ellenőrzésére, védelmére.

Az Egyesült Államokat megtámadták. Ez tény. Több kérdés fogalmazódott meg ennek kapcsán. Az egyik, hogy csak az Egyesült Államokat támadták-e meg. Sir George Robertson azt a kijelentést tette, hogy ez a támadás a NATO-t érte, a NATO-t támadták meg. Úgy vélem, Sir George-nak erkölcsi szempontból tökéletesen igaza van, megtámadottnak érezzük magunkat, sőt, nemcsak a NATO-t, hanem az egész Nyugatot. Fokoznám: az egész civilizált világot érte most támadás. A terrorizmus eddig soha nem látott példájával találkoztunk most. A terrorizmus valóban felfogható alacsony hőfokú háborúként. Ezt a háborút azonban nem állam indította el. Egyelőre nem tudunk megnevezni államot ellenségként. Valószínűleg újra kell gondolnunk a Washingtoni Szerződés 5. cikkelyének szövegét, hogy teljesen egyértelmű legyen a hasonló esetekre vonatkozó hatálya.

A szakirodalom egy új fogalmat vezetett be, amelyet még csak most kezdenek körbejárni a téma kutatói is. Ez az aszimmetrikus hadviselés fogalma, amely megkísérli leírni azt a problémát, amivel most is szembesültünk. Van egy állam, jelen esetben egy elképesztő katonai erővel rendelkező nagyhatalom, amelyik keresi a lehetőségét az ellene irányuló csapások kivédésére, amelyeket nem egy másik állam, hanem egy fantom indított el. Képes lenne irtózatosan lesújtani arra a területre, ahol sejteni véli az értelmi szerzőket, a terrorista felkészítés bázisait. Itt azonban csalá-

dok élnek, a terroristák asszonyaikkal, gyerekeikkel és a terrorista vezérek cselédségével, azaz ártatlan emberek sokaságával. Morális gátlások akadályozzák nemcsak a bosszút, az igazságtévést, de azt is, hogy jövőbeli biztonságunk érdekében felszámoljuk a terrorizmus melegágyait.

Az Egyesült Nemzetek Szervezetének is elodázhatatlan feladata, hogy foglalkozzon a terrorizmussal mint világproblémával. A nemzetközi jogban meg kell teremteni a feltételeket a terrorizmus elleni hatékony küzdelemhez, beleértve a megtorlás jogszerűségének feltételeit, illetve a terrorizmusnak háttországot biztosító államok szankcionálását is. Mert a bűnösöket az ősi törvény szerint meg kell büntetni. Megválaszolatlan kérdés egyelőre annak a büntetésnek a kiterjedése és mértéke, ami helyreállíthatja az igazságosságot.

Erkölcsei és politikai értelemben támadás ért mindannyiunkat, de a valóságban az Egyesült Államokat támadták meg. Az USA a világ legerősebb hatalma, politikai, katonai és gazdasági értelemben egyaránt. Éppen ezeket a hatalmi szimbólumokat vették célba a terroristák. A Fehér Ház a politikai, a Pentagon a katonai, a Világkereskedelmi Központ pedig az USA gazdasági hatalmának jelképe az egész világ előtt. A támadás jellege és irtózatossága miatt azonban mindannyiunk előtt világos, hogy az Egyesült Államokon keresztül az egész nyugati civilizációnak üzentek hadat. A civilizációk háborúja következik-e be most, vagy éppen a civilizációk összefogása a minden kultúrát, a legfőbb általános emberi értékeket elvető terrorszervezetekkel szemben? Az Amerika elleni támadás erősítheti a nagy civilizációk közötti megértést, toleranciát, és ezáltal a világ biztonságát.

Amikor katasztrófa következik be, általában jellemző az emberek összefogása, együttműködési készsége a szerencsétlenül jártak megsegítésére, a következmények felszámolására. Ezt tapasztaljuk most is. A NATO egysége erősödött, azonnal és egybehangzóan nyilvánította ki a szövet-

ség, hogy érintve érzi magát a történetek által, és kész Amerikával együtt felvenni a harcot. Megmutatkozott, hogyha bármi baj van nemcsak itthon, hanem a világban, Magyarország is egységes. A parlamenti pártok egyöntetűen nyilvánították egyetértésüket a kormány állásfoglalásával és intézkedéseivel.

A terrorizmus eddig soha nem látott példájával találkozunk most. A pusztítás méretében és eszközeiben is merőben új, amire senki nem számított, mert túllépi a normális ember képzelőerejét. A terrorista mindig előnyben van az államokkal szemben. A miértet sem értjük igazán, de ma már a világ legjobb titkosszolgálati sem tudják nyomon követni, hogy mikor, hova és milyen eszközökkel akarnak lecsapni. Az államhatalom reagálása lomha, mert míg a terrorista ártatlan emberek százait, ezreit pusztítja el, addig az államhatalom, bármely civilizált ország államhatalma, keresi a rejtőzködő bűnöst, és a jog eszközeivel ítéli el és bünteti meg. Már ha megtalálják a tettest. Abban az értelemben is lomha a megtámadott állam, hogy nehezen ismeri fel saját gyenge pontjait, amit kihasználnak a terroristák, és még nehezebben cselekszik a védekezés eszközeinek bevezetését illetően. Például több évtizede térítik el az utaszállító repülőgépeket. Kézenfekvő, hogy az irányítás központját, a pilótafülkét hermetikusan el kell zárni az utastértől. Áthatolhatatlan falat kell építeni a kettő közé, esetleg zsilipkamrával is ellátva, ahol a biztonsági szolgálat legfeljebb két tagját lehetne elhelyezni. Így is felrobbantható a gép, de nem téríthető el, nem vezethető rá rakétaként földi objektumra.

A földi biztonsági rendszabályokat is át kell gondolni, és hatékonyabbá kell tenni. Itt azonban nagyon kell vigyáznunk arra, hogy hol az a határ a rendszabályokban, amelyek még úgy növelik a biztonságot, hogy közben nem rontják aránytalanul az emberek komfortérzetét, és

nem figyelmeztetik őket arra, bármerre nézzenek, hogy okuk van minden pillanatban félni.

Saját biztonságpolitikai elveinket és stratégiánkat is át kell gondolnunk. Az illetékes állami szerveknek át kell tekinteniük mind a természeti és ipari katasztrófák, mind a terrortámadások elleni felkészültségünket. Láthattuk, hogy az Egyesült Államok a hatalmas létszámú tűzoltóság és rendőrség mellett kénytelen volt mozgósítani a Nemzeti Gárdát is a katasztrófa-elhárítás, a közrend és a közbiztonság érdekében. Hazánkban is napirenden van az amerikai Nemzeti Gárdához hasonlatos szervezet létrehozásának kérdése. Történelmi hagyományaink okán Nemzetőrség néven szükségesnek tartunk megalakítani egy olyan fegyveres szervezetet, amely minősített időszakokban, legyen az elemi csapás, természeti vagy ipari katasztrófa, fegyveres támadás az államrend vagy az ország ellen, kiveszi részét az országvédelemből.

Bush elnök a tragédia napján kijelentette, hogy a támadás csupán néhány épületet rengetett meg, Amerikát korántsem. Élő adásban láthatta a világ a pusztítást, de vele együtt azt is, hogy Amerika kitűnően megszervezett ország, még ilyen súlyos és váratlan helyzetben is azonnal és hatékonyan működnek a beavatkozásra rendelt szervezetek. Érzékelhettük, hogy Amerika erős ország. Vezetői arról beszélnek, hogy csak a tények alapján döntenek az elkövetkező lépésekről, amelyek minden tekintetben megfelelő választ fognak adni a kihívásra. Amerika nagyon erős ország, higgadtsága mutatja a valódi erőt. A higgadtságból leckét vehetne minden nemzet. Azonban nemcsak Amerikában kell tudatosítani, hogy a terrorizmus nem azonos az arab világgal. Az előítéletek, az általánosítás rossz tanácsadók.

El kell gondolkodni mindenkinek, kiváltképp az USA-nak és a NATO-nak, hogy miként lehetne még többet tenni a világban lévő válságócok felszámolásáért, mert a terrorizmus fészkei ott vannak, ahol helyzetük miatt békétle-

nek a palesztinok, a csecsenek, a kurdok, a szikhek, a baszkok, az északírek, az afrikai néger törzsek, és sajnos hosszan folytathatnánk a sort.

Új korszak kezdődhet 2001. szeptember 11-e után. Lehet ez az új típusú félelmek és az új típusú háborúk korszaka, és lehet a megerősödött biztonság és a békésebb világ korszaka is.

Ha lehet beleszólásom – én az utóbbira szavazok.

(Simicskó István, nemzetbiztonsági államtitkár

– Népszabadság, 2001. 09. 17.)

NEMZET ÉS BIZTONSÁG

*„S mi lehet ma nagyobb bűn és veszély,
mint az a sötét megnyugvás a rosszban,
amely kajánul és csüggetegen ismétlgeti:
ez mindig így volt és mindig is így lesz!”*

(Babits Mihály)

Amikor a Miniszterelnöki Hivatal titkosszolgálatokat irányító államtitkárától hallanak előadást a biztonságpolitika témakörében, okkal juthat a hallgatóság eszébe, hogy itt most titkokról lesz szó. Megnyugtatom Önöket, hogy előadásomban a Magyar Köztársaság biztonságpolitikájáról fogok beszélni, amelyben benne foglaltatik a külpolitika, a honvédelmi politika, Magyarország biztonságát szolgáló minden szakirányú és speciális szervezet, köztük a Magyar Honvédség, a Határőrség és a fegyveres testületek, és a téma-hoz kapcsolódik mindazoknak a cselekvéseknek a sora, amelyek a biztonságot a mindennapokban megteremtik, átélhető élménnyé emelik.

Valójában a biztonság nehezen fogható meg, mert az emberi természet már csak olyan, hogy a biztonság, mint életfeltétel szükségeltetik, de valójában csak akkor érzi az ember ennek mérhetetlen fontosságát, amikor nincs. A biztonság hiánya: a félelem. Akkor vagyunk biztonságban, amikor nem jut eszünkbe félni, amikor egyszerűen jól érezzük magunkat abban a világban, amelyben élünk.

A Magyar Köztársaság Országgyűlése legutóbb 1998. végén hozott határozatot, amely – a korábbiaktól eltérően – egy dokumentumba tömörítette a biztonság- és védelempolitika alapelveit.

A Magyar Köztársaság a biztonságot átfogó módon értelmezi, amely a hagyományos politikai és katonai tényezőkön túl magába foglalja a széles értelemben vett bizton-

ság egyéb – gazdasági és pénzügyi, emberi jogi és kisebbségi, információs és technológiai, környezeti, valamint nemzetközi jogi – dimenzióit is. A globális kihívások, a nemzetközi politikai-gazdasági kölcsönös függőség, a technológiai fejlődés világában az euro-atlanti térség biztonságga oszthatatlan.

Ez a dokumentum az első, amely a biztonságpolitika tárgykörébe emeli be a gazdaságbiztonságot és a természeti csapások, katasztrófák elleni védelmet is. Szerencsés kort élünk. Valóban, most sokkal kevésbé fenyeget bennünket háború, mint századokon át a népek országútjaként emlegetett hazánkat bármikor.

Növekvő kockázatot jelentenek azonban az eltérő társadalmi fejlődésből fakadó, országok és csoportok közötti, átmeneti vagy tartós ellentétek, a gazdasági, pénzügyi és társadalmi válságok. Fokozódó kihívást és veszélyt jelent a tömegpusztító fegyverek és azok hordozóeszközeinek elterjedése, valamint az információs rendszerek elleni támadások lehetősége.

Biztonsági környezetünk sajátossága, hogy az új típusú és a hagyományos kihívások gyakran egyidejűleg és egymást erősítve jelennek meg.

A Fidesz–Magyar Polgári Párt az ország általános felemelkedését ígerte a választások előtt. Vannak elemi egyetemes jogok, amelyek nélkül nincs felemelkedés. Nehezen tudnánk olyan területet találni nemzeti létünkben a szakágak között, amelyekre már most kimondhatnánk, hogy elégedettek vagyunk. Az elmúlt 2 év hozott sikereket, eredményeket kitűzött programunk megvalósításában. De hiábavaló az oktatás, az egészségügy, a családok helyzetének javulása, ha más értékeink előbbiekkel nincsenek egyensúlyban.

Az egyik legfontosabb értékünk a biztonság, melynek fogalma széles értelemben használandó, amibe beletartozik a közbiztonság és a létbiztonság is, a bűnözés vissza-

szorítása és a gazdasági stabilitás egyaránt. Ezeken a területeken jelentős eredményeket könyvelhetünk el. Ide tartozik azonban a kollektív biztonság legszélesebbre kitárt formája: az ország, a nemzet biztonsága is.

A honvédelmi politikát a külpolitikával szoros összhangban kívánjuk felépíteni és megvalósítani. A feladatokat meghatároztuk, amelyek között nincs fontossági sorrend. Az egyik az euro-atlanti csatlakozási törekvésünk, amiből a NATO-tagságunk már megvalósult, és ezzel bekerültünk a szabad és demokratikus országok legfejlettebb csoportjába.

Fontos regionális politikánkban a jó szomszédi viszony kialakítása és fenntartása minden szomszédos országgal és általában a közép-európai térség országaival. Semmiképpen sem utolsó szempont az országhatárainkon kívül élő magyarság sorsának figyelemmel kísérése, a velük való szoros együttműködés minden őket érintő kérdésben. Köztudott, Magyarország és a magyar nemzet nem esik egybe, nem fedi egymást, ezért az egész magyar nemzetért felelősséget érzünk és vállalunk.

A honvédelmi politika tehát nem kizárólagosan a hadsereggel számol, az csak nyomatékot ad neki, alátámasztja azt. Ezen kívül fontos hangsúlyozni, hogy nemcsak a hadseregre építjük a haza katonai védelmét. 1999 márciusától a NATO tagjaként számíthatunk szövetségeseinkre. A tagsággal élvezett biztonsági garanciák azonban kötelességeket is rónak ránk. Részt kell vállalnunk a szövetség kollektív fellépése esetén más országok védelmében. Erőnkhez, nagyságunkhoz képest most is jelen vagyunk a NATO különböző békefenntartó misszióiban a világ számos pontján. Jelenleg 698 magyar katona teljesít szolgálatot a földkerekség számos pontján, ebből 530 fő kifejezetten NATO-megbízatásként van jelen Boszniában és Koszovóban.

Honvédelmi politikánk katonai oldalának legfontosabb pillére azonban a saját önvédelmi képességünk fenntartása. Bízunk szövetségeseinkben. Hogyha a szükség úgy hozná

valaha, azonnal segítségünkre sietnének. Ők is elvárják azonban, hogy minden tagország – így mi is – rendelkezze a tőle – területi, népességi és gazdasági – képességeihez mérhető katonai erővel. Az elődeink által mostohagyermekként kezelt Magyar Honvédséget most kezdjük el rendbe tenni. A szó szoros értelmében lerongyolódott és alultáplált hadsereget olyan ütőképes, izmos, szellemiségében friss, morálisan tiszta szervezetté alakítjuk, hogy biztonságunk jól látható alátámasztását hirdesse megjelenésével az ország és a világ előtt.

Honvédelmi politikánk azonban nemcsak a hadsereg feltámasztását tűzte ki célul. Ezzel azonos súlyú feladat a Magyar Honvédség jövőjének a kialakítása is. A professzionális jelleg erősítése, majd egy 10–12 éves program keretében annak teljes megvalósítása. Figyelmet fordítunk a nemzet önvédelmi képessége fenntartására is, ezért ugyan ezen fejlesztési ciklusban új alapképzési és tartalékos képzési rendszert fogunk kialakítani.

Magyarország sajátos helyzete és a nemzetközi példák egyaránt azt a következtetést erősítik, mely szerint a honvédség átalakításával párhuzamosan szükséges létrehozni egy új fegyveres erőt, amely nem tartozik a határainkon kívül végrehajtandó szövetségesi kötelezettségek körébe, ugyanakkor számos olyan feladatot vállal föl, amely most a Magyar Honvédség hatáskörében van és olyanokat is, amelyeket most nem tudunk megfelelő módon kezelni, mert nem tartozik egyetlen állami intézmény hatáskörébe sem.

Vannak, akik a sorkötelezettség azonnali felszámolását szeretnék elérni. Ez most semmiképpen nem lehetséges. Úgy vélem, a jövőbeni új fegyveres erő, a Nemzetőrség megalakításakor mindenképpen vegyes rendszerű (önkéntes és sorozott) állománnyal rendelkezne. Nem tartom helyesnek most jósolgatni, hogy mikor érünk el abba a stádiumba, amikor lemondhatunk a sorozás rendszeréről.

Magyarország nem mondhat le annak lehetőségéről, hogy szükséghelyzetben mozgósítsa a hadra fogható,

harcképes, fiatal férfilakosságot. Ehhez azonban fenn kell tartani egy olyan intézményt, amelyik nem csupán a sorozást és a fegyverbe állítást képes megvalósítani, hanem az egymást követő korosztályok kiképzését is. Tudom, sokakban – részben érthető – ellenérzések munkálnak a sorozással és a katonai kiképzéssel kapcsolatban. Nem úgy képzeljük el azonban a jövőt, mint amilyen az ellenérzéseknek táptalajt adó múlt volt. Nem fogadhatjuk el a rossz módszerek továbbélését. Babits-csal együtt valljuk:

„S mi lehet ma nagyobb bűn és veszély, mint az a sötét megnyugvás a rosszban, amely kajánul és csüggetegen ismételteti: ez mindig így volt és mindig is így lesz!”.

A hadra fogható férfilakosság kiképzése azonban nem cél, hanem csak egy feladat, a Nemzetőrségre testálandó más feladatok között. A mi legfontosabb feladatunk most elsőként a célok megfogalmazása, amelyek okán a Nemzetőrséget életre hívjuk.

A honvédelem az egész nemzet ügye, ezért nem szorítkozik a honvédelmi politika sem a katonaságra, illetve a honvédelmi képzésre, kiképzésre. A honvédelem sajátos infrastruktúrát kíván. Az állam, a Kormány minden döntésében jelen van a honvédelmi aspektus, mert kihatással van a védelemre az oktatási rendszer éppúgy, mint az úthálózat vagy a vasút állapota.

Ide tartozó kérdés a honi hadiipar helyzete is. Természetesen nem várható el – nem is gondolunk arra –, hogy harci repülőgépeket, harckocsikat, netán rakétákat gyártunk. Ezen eszközök beszerzésekor a legkedvezőbb projektekhez kívánunk csatlakozni. Elvárható azonban, hogy azokban az iparágakban, amelyek a katonai gyártás mellett a civil piacra is eredményesen termelnek, fenntartsuk a szükségleteknek megfelelő kapacitásokat, különösen a hagyományosan magas színvonalat képviselő exportképes ágazatokban.

Törekedni kell arra, hogy a Magyar Honvédség – és általában a magyar állam és szervezeteinek – igényeit magyar termékekkel elégítsük ki. Ez nem csupán a katonai értelemben vett biztonságot növeli, hanem fontos részét képezi a munkaerő foglalkoztatásának, a magyar családok megélhetésének. Nem utolsó szempontként pedig tegyük hozzá, hogy az adózó polgár az egész országot is építi. Az emberek és a családok létbiztonsága itt közvetlenül kapcsolódik össze a nemzet egészének biztonságával.

Ugyancsak a biztonság és védelempolitikai alapelvekben fogalmaztuk meg a Magyar Köztársaság biztonságpolitikájának fő céljait. Ezek:

- szavatolja az ország függetlenségét, szuverén állami-ságát és területi épségét;
- megfelelő körülményeket teremtsen az Alkotmányban lefektetett elvek érvényre jutásához, elősegítse a jogállamiság érvényesülését, a demokratikus intézmények és a piacgazdaság zavartalan működését, hozzájáruljon az ország belső stabilitásához;
- előmozdítsa a Magyar Köztársaságban az állampolgári, az emberi, valamint a nemzeti és etnikai kisebbségi jogok teljes érvényesülését;
- megfelelő feltételeket biztosítson a Magyar Köztársaság területén élők élet-, vagyon- és szociális biztonságának érvényesüléséhez, a nemzeti vagyon megőrzéséhez;
- hozzájáruljon az Észak-atlanti Szerződésben foglaltak megvalósulásához, szövetségesi biztonságához;
- elősegítse a nemzetközi béke fennmaradását, az euroatlanti térség, Európa és szűkebb régiója biztonságának, stabilitásának erősítését;
- hozzájáruljon a Magyar Köztársaság nemzetközi gazdasági, politikai, kulturális és egyéb kapcsolatai, együttműködése feltételeinek biztosításához.

A Magyar Köztársaság honvédelmi politikája a szövetség, az együttműködés, a visszatartás és a védelem egységén és egymásra épülésén alapul.

A Magyar Köztársaság a honvédelmet az állampolgárok közös felelősségvállalásán alapuló nemzeti ügynek tekinti. A honvédelem rendszere az Észak-atlanti Szerződésből fakadó jogok és kötelezettségek egységére, az ország és a Szövetség védelmi igényeit tudatosan elfogadó polgárok önbecsülésére és felelősségére, a fegyveres erők és a védelem anyagi szükségleteit kielégíteni képes gazdaságra, a védelemre felkészült államszervezetre, a védelem katonai feladatait ellátni képes fegyveres erőkre, a fegyveres erők demokratikus és polgári irányítására és ellenőrzésére, a lakosság és az anyagi javak megóvását szolgáló polgári védelemre, valamint a magyar társadalom legszélesebb rétegeinek támogatására épül.

A Magyar Köztársaság egyetlen államot sem tekint ellenségének, a nemzetközi politika valamennyi szereplőjét – akik a nemzetközi jog alapelveit betartják – partnereként kezeli. A vitás kérdéseket a nemzetközi joggal összhangban, az európai gyakorlatot figyelembe véve kívánja rendezni.

Sokkal inkább fenyegetnek bennünket katasztrófák a természet vad kiszámíthatatlansága és az emberi gonoszság nagyon is kiszámíthatósága folytán. A természet erői évről évre megmutatják, hogy tisztelnünk kell szeszélyeit, példa rá a Tisza 2 éve ismétlődő példátlan áradása. Az emberi gonoszság mérhetetlen mélységeiből is ízelítőt kapunk időről időre.

Új keletű műszóval proliferációnak nevezzük az illegális fegyverkereskedelem elburjánzását, az atomeszközök nemzetközileg tiltott terjedését, a kábítószer-termelés és -csempészet minden képzeletet felülmúló méreteit. Sajnos nem került el bennünket a legaljasabb cselekedet sem, aminek részben tranzitországa vagyunk, másrészt elszenvedjük embernyomorító hatását. Ez nem más, mint az embercsempészet és a leány- és gyermekkereskedelem.

Mindezek ellen csak közös fellépéssel tudunk eredményesen védekezni. A Magyar Köztársaság továbbra is aktív szerepet vállal az Egyesült Nemzetek Szervezete, az Európai Biztonsági és Együttműködési Szervezet, az Európa Tanács, a Gazdasági Együttműködés és Fejlesztés Szervezete, valamint a nemzetközi fegyverzet-ellenőrzési és non-proliferációs rendszerek tevékenységében. E szervezetek és együttműködési formák a magyar biztonságpolitikai célok érvényesítésének fontos keretét szolgálják.

Az európai integráció – az Európai Unióba tömörült országcsoporthat – története során megteremtette tagállamai biztonságának gazdasági és politikai alapjait. Az Európai Unióval folyamatban lévő tárgyalások alapján reális célkitűzés, hogy a Magyar Köztársaság – nemzeti érdekei szem előtt tartásával – néhány éven belül az Európai Unió teljes jogú tagjává váljon, és részt vegyen az Unió közös kül- és biztonságpolitikájának alakításában és végrehajtásában.

A magyar biztonságpolitikának és intézményrendszerének úgy kell működnie, hogy képes legyen időben felismerni, folyamatosan és megbízhatóan értékelni az ország biztonságát veszélyeztető tényezőket, ennek alapján időben meghozni a veszélyhelyzetek megelőzéséhez, illetve elhárításához szükséges döntéseket, és végrehajtani az ezekből fakadó intézkedéseket.

A Magyar Köztársaság 5 titkosszolgálatot tart fenn és működtet. Ezek közül 2 katonai, amelyeket a honvédelmi miniszter alárendeltségébe utal a törvény. Ezek:

- a Katonai Felderítő Hivatal és
- a Katonai Biztonsági Hivatal.

A további 3 polgári titkosszolgálat, amelyeket jelenleg Demeter Ervin tárca nélküli miniszter irányít és felügyel:

- a Nemzetbiztonsági Hivatal,
- az Információs Hivatal és
- a Nemzetbiztonsági Szakszolgálat.

Az 1995. évi CXXV. törvény 2 meghatározó alapelv érvényesítésével szabályozza a nemzetbiztonsági szolgálatok tevékenységét.

Az államok érdeke, hogy a nemzet biztonságának védelme és más nemzetek szándékainak megismerése céljából igénybe vegye a nemzetbiztonsági szolgálatok sajátos, más szervezetek által nem helyettesíthető lehetőségeit. Ez arra kötelezi az államot, hogy az ország szuverenitása, politikai, gazdasági és honvédelmi érdekeire tekintettel nemzetbiztonsági szolgálatokat hozzon létre és működtessen.

Az alapvetően titkos és sajátos eszközöket felhasználó tevékenység megfelelő jogi szabályozást igényel azért, hogy semmilyen körülmények között ne jelenthessen veszélyforrást a demokratikus jogrendre.

A szolgálatok súlyponti feladatai:

A polgári nemzetbiztonsági szolgálatok elsőrendű feladata, hogy képesek legyenek időben felismerni, folyamatosan és megbízhatóan értékelni a külső és belső biztonsági kockázati tényezőket, a regionális fejleményekben rejlő, valamint a demokráciát fenyegető veszélyeket. Javaslatokat kell tenniük a kormánynak a veszélyhelyzetek megelőzéséhez, illetve elhárításához szükséges döntések meghozatalára, másfelől sajátos eszközeikkel hatékony választ kell adniuk a problémákra.

A szolgálatok erőit jelentős mértékben leköti a környező országok gazdasági problémáiból is adódó illegális migráció ellenőrzése, továbbá az ellenérdekelt titkosszolgálatok egyre aktívabb információgyűjtő tevékenységének felderítése. Fontos feladatot jelent a nemzetközi szervezett bűnözői csoportok tevékenységének ellenőrzése, a nemzetgazdaságot veszélyeztető lépéseik korlátozása, az illegális kábítószer- és fegyverkereskedelmi akciókra vonatkozó adatok beszerzése. Új jelenség a nukleáris fegyverek illegális adás-vétele és – az informatika fejlődése következtében egyre bővülő – számítógépes bűnözés. Folyamatos

technikai fejlesztést igényel a telekommunikáció és a mobil távközlés napjainkban tapasztalható robbanásszerű fejlődése, mely a klasszikus bűnözői módszerekhez kapcsolódva jelenik meg a világméretű bűnözésben.

A NATO-tagságból és az Európai Unióhoz való csatlakozásból adódóan erőteljesebb hangsúlyt kapnak a tágabb értelemben vett biztonsági feladatok, így a kormányzati intézmények, kiemelt ipari objektumok, és az ott dolgozó titokhordozó személyek nemzetbiztonsági védelme, valamint a kommunikációs összeköttetési rendszerek zavartalan működésének biztosítása.

Mindezekből érzékelhető, hogy a biztonság egy rendkívül összetett feladategyüttes eredményeként valósítható meg, de az is, hogy a Magyar Köztársaság biztonságpolitikai célkitűzéseit csak stabil és fejlett piacgazdaságra építve valósíthatja meg. A nemzetgazdaságnak képesnek kell lennie arra, hogy a Magyar Köztársaság biztonság- és védelempolitikai célkitűzései eléréséhez szükséges gazdasági alapokat megteremtse.

Amikor a gazdaságról szólunk, az alatt értjük a gazdaságbiztonságot is, ami nagyrészt a világgazdaság stabilitásának a függvénye, de még inkább gondolunk arra, hogy a magyar családok, a lakosság döntő többségét kitevő szorgos polgárok jólétben, egzisztenciális biztonságban tudhassák magukat.

(Lakiteleki Népfőiskola, 2000. 06. 01.)

Békefenntartó katonák felkészülésén

GONDOLATÉBRESZTŐ A NATO-TAGSÁG NEMZETKÖZI SZEMINÁRIUMON

Hölgyeim és Uraim! Tisztelt Jelenlévők!

A Magyar Köztársaság a rendszerváltozást követő években kiépítette a demokratikus jogállamot és a piacgazdaságot. Az átmenet nem volt zökkenőmentes. Az egészségtelen gazdasági szerkezet átalakítása magával hozta az infláció és a munkanélküliség ugrásszerű növekedését. Magyarország elvesztette hagyományos piacait, és idő kellett, amíg betagozódott a fejlett nyugati gazdasági vérkeringésébe.

A megváltozott viszonyok átalakították Magyarország biztonságpolitikai környezetét is. Az Antall-kormány kezdeményezésére létrejött a visegrádi országok együttműködése, ami a NATO-hoz való csatlakozásunk után sem vesztette el jelentőségét, sőt, bizonyos területeken az együttműködés nélkülözhetetlenné vált a közös érdekek mentén. Ilyen terület – amit a közös múlt, valamint Lengyelországgal és Csehországgal együtt elnyert NATO tagságunk is erősít – a védelmi ipar. A szövetségi rendszeren belül alkalmazkodnunk kell a NATO-kompatibilis haditechnikához, amelyek rendszeresítése, üzemeltetése és karbantartása gazdaságosnak ígérkezik a visegrádi országokkal való együttműködés révén.

A magyar kormány azon dolgozik, hogy nyitott gazdaságpolitikájával elősegítse és támogassa a vállalkozások, a gazdálkodó szervezetek együttműködését. Ez fokozottan érvényes a hadiipar területére.

A Nemzetbiztonsági Kabinet koncepció kidolgozását kérte a hadiipar következő 15 évben végrehajtandó fejlesztéséről, lehetőségeiről, különös tekintettel a Honvédelmi Minisztérium várható beszerzéseire.

Az előterjesztés bemutatja a biztonságpolitikai kereteket, a hadiipar helyzetét, a hon- és rendvédelmi szervek várható hazai beszerzéseit, meghatározza a hadiipar hosszú távú fejlesztésének lehetőségeit, céljait, és javaslatot tesz – a Kormány által középtávra már elfogadott – eszközrendszer továbbfejlesztésére, néhány aktuális állami intézkedésre.

Sajnálatos tény, hogy a magyar hadiipar 10 évvel ezelőtti piacait elvesztette, termelése és a foglalkoztatás a tizedére csökkent, a vállalatoknál felszámolási eljárás zajlott le. A hazai haditechnikai beszerzés mindössze évi 4–6, az export 2–3 milliárd forintot tesz ki, a műszaki fejlesztések eredményei korlátozott mértékben hasznosulnak; mindez a tőkehiánnyal párosulva a műszaki színvonal, valamint a hazai ellátási- és az exportképesség romlását okozza.

A NATO-tagságból fakadó biztonsági előnyök a nemzeti katonai képesség fenntartásának és a közös védelmi képességekhez való hozzájárulás kötelezettségével járnak együtt. Ezért kötelességünk és érdekünk, hogy a hon- és rendvédelmi szervek haditechnikai ellátását javítsuk, a hadiipart korszerűsítve aktívan bekapcsolódjunk az európai védelmi ipar összehangolt fejlesztését célzó programokba.

A honvédelmi költségvetés – ezen belül a haditechnikai fejlesztés arányának – elhatározott növelése lehetővé teszi, hogy a hon- és rendvédelmi szervek az eddigi 15–20-szal szemben középtávon évi 35–40, hosszabb távon 70–80 milliárd forintot fordítsanak beszerzésre. A hazai beszerzések önmagukban a jövedelmező gazdálkodást nem alapozzák meg, ami ugyancsak azt támasztja alá, hogy a hadiipar számára az egyetlen kitörési út a szelektív fejlesztés és az export fokozása, együttműködés a NATO- és az EU-tagországok vállalataival.

Eddigi tapasztalataink azt mutatják, hogy partnereink elsősorban termékeiket akarják számunkra értékesíteni, vásárlási, illetve ipari együttműködési szándékot vagy erre vonatkozó érdemi javaslatot még nem kaptunk.

Valamennyi csatlakozott ország hadiipara elsősorban a NATO-országok tőkeerős hadiipari vállalataival kíván gyártási, fejlesztési együttműködést kialakítani. Különösen a 3 NATO-tagország esetében az is figyelembe veendő, hogy a NATO-n és a Nyugat-európai Fegyverzeti Csoporton belül is jelentős erőfeszítések folynak közös, több ország részvételével folyó programok beindítására, és ezen országok elsősorban ebben az irányban próbálnak előrelépni. Tény, hogy – tekintettel a nagyságrenddel erősebb hadiiparukra – a többiek velünk szemben ezen a területen előnyben vannak.

Összességében megállapítható: mind a 4 visegrádi ország felismerte az együttműködés szükségességét, és megtörténtek a kezdő lépések is ennek fejlesztése érdekében.

Ugyanakkor nyilvánvalóvá vált, hogy ennek kialakítása egy bizonyos időt igénylő feladat, mivel a konkrét célok igen sok esetben eltérnek egymástól, és bizonyos területeken a nemzeti ipari érdekek is jelentős szerepet játszanak, amely esetenként gátolja az együttműködést.

A nehézségek ellenére folytatni kívánjuk az együttműködés erősítését. Ennek érdekében szélesítjük a tárgyalások kereteit, a bevont szakterületek körét, és felhasználjuk más szervezetek – NATO, Nyugat-európai Fegyverzeti Csoport – nyújtotta lehetőségeket is.

Hölgyeim és Uraim!

A NATO minősített tenderein való magyar vállalati részvétel elősegítése érdekében a kormányhatározattal létrehozott Biztonsági Beruházási Bizottság (BBB) – a HM Beszerzési Hivatala útján – pályázatot írt ki „Minősített NATO Beszállító” cím elnyerésére. A pályázaton induló gazdálkodó szervezetek számára lehetőség nyílik az iparbiztonsági ellenőrzésen történő részvételre, és ennek eredményeképpen az úgynevezett Telephely Biztonsági Tanúsítvány megszerzésére, amely a NATO minősített tendereken való részvétel előfeltétele.

A pályázati anyagot megvásároló 229 cég közül ez idáig 191 cég nyújtotta be pályázatát. Ezek a pályázati anyagok először üzleti-szakmai előminősítésen esnek át, amit az illetékes szaktárcák végeznek el. Az előminősítésen megfelelt gazdálkodó szervezetek vonatkozásában a Biztonsági Beruházási Bizottság kezdeményezi az iparbiztonsági ellenőrzések lefolytatását a Felügyeletnél.

Az ellenőrzési folyamatokat követően a Felügyelet „NATO Titkos” szintű Telephely Biztonsági Tanúsítványt állít ki. Eddig 41 cégnek lett elrendelve az ellenőrzése.

Hölgyeim és Uraim!

Ez a szeminárium is igazolja, hogy az együttműködési készség mindannyiukban megvan. Remélem, az itt elhangzó előadások és a háttérbeszélgetések segítik majd, hogy ez az együttműködés kormányaink, hadseregeink és a hadiipari gazdasági társaságok szintjén egyaránt fejlődjön.

Kívánok Önöknek a közös munkához sok sikert, olyan eredményeket, amelyek erősítik védelmi képességeinket, és egyben a hadiipari vállalkozások fejlődését, megerősödését is segítik.

(NATO nemzetközi szeminárium, 2001. 02. 27.)

AZ ORSZÁGGYÜLÉS ÉS BIZTONSÁG- ÉS VÉDELEMPOLITIKÁNK
JÖVŐJE
THE PARLIAMENT AND THE FUTURE OF THE HUNGARIAN
DEFENCE AND SECURITY POLICY

NATO-konferencia

BIZTONSÁGBAN AKARUNK ÉLNI!

Magyarország polgárai is biztonságban akarnak élni. A Kormány kötelessége és felelőssége, hogy ezt a biztonságot megteremtse. Demokráciában a biztonság megteremtésének is jogi háttérrel kell adni. Ennek alapját képezi az Alkotmány és mindazok a törvények, amelyek a biztonság szavatolására létrehozott intézmények működését teszik jogszerűvé. Ezek közé tartozik a honvédelmi törvény és a nemzetbiztonsági szolgálatok működését szabályozó törvény is.

Vannak egyéb dokumentumok, amelyek ugyancsak hazánk biztonságának alapkövét jelentik. Ilyen az Országgyűlés által elfogadott határozat Magyarország biztonság- és védelempolitikájáról. Ez az a dokumentum, amelyik hosszú távra mutat irányt biztonságpolitikai gondolkodásunkhoz.

A jelenleg kialakult, új típusú biztonságpolitikai kihívások tették szükségessé, hogy a Kormány sürgősséggel alkossa meg a Magyar Köztársaság nemzeti biztonsági stratégiáját. Ez magába foglalja hazánk geopolitikai környezetét, adottságait, az általunk vallott értékeinket és érdekeinket. Megfogalmazza azokat a kihívásokat, amelyekkel számolnunk kell, és fel kell készülnünk az azokra adandó válaszokra. Ezeket címszavakban említem, melyekkel nemzetbiztonsági kérdésként is foglalkoznunk kell. Ilyenek: a tömegpusztító fegyverek elterjedése, a terrorizmus, pénzügyi válság, informatikai–információs kihívások, regionális kihívások, a poszt-szovjet térség kihívásai, a Balkán kihívásai, a migráció, a határon túli magyarok helyzete és a piacbiztonság.

Vannak belső kihívások is, amelyeket ugyancsak számba kell vennünk. Ilyenek: a szervezett bűnözés, a kábítószerek terjedése, a feketegazdaság, a korrupció és a demográfiai kihívások.

A nemzeti biztonsági stratégia középtávú dokumentum, amelyet 4–6 évenként célszerű felülvizsgálni. Ez képezi az alapját az áldozati stratégiáknak, olyanoknak, mint a nemzeti katonai stratégia vagy mint a – minket leginkább érintő és érdeklő – nemzetbiztonsági stratégia, amelyből levezetve praktikusán használható szakmai dokumentumot kell készítsünk, amely alapját fogja képezni a nemzetbiztonsági szolgálatok munkájának.

A nemzetbiztonsági szolgálatoknak egyaránt meg kell felelniük az úgymond hagyományos feladatok elvégzésének, a nemzeti biztonsági stratégiában felvázolt új típusú kihívásoknak, és a magunk által megfogalmazandó speciális kihívásoknak is.

Úgy tűnik, olyan világ köszöntött ránk, ami még nagyobb feladatokat ró a nemzetbiztonsági szolgálatokra. Ennek nem örülünk, még akkor sem, ha ez biztosítékot nyújt arra, hogy Önöknek hosszú távon lesz munkájuk. A magyar társadalom megbecsüli az Önök munkáját, és a Kormány ezt kifejezésre juttatja az Önök elismerésében.

(NBH állománygyűlése, 2001. 10. 29.)

A NEMZETŐRSÉG LÉTREHOZÁSÁNAK POLITIKAI SZÁNDÉKAI ÉS OKAI

*„Amíg nem valósul meg az általános leszerelés,
mindig bűnnek fog számítani,
ha az embereket felmentjük az olyasfajta kiképzés alól,
amely tisztességes esélyt ad számukra,
hogy túléljék a háborút.”*
(Eisenhower)

Nagyon köszönöm a szervezőknek és a konferencia kitálalóinak, hogy ismételten lehetőséget adnak arra, hogy a katonaszakma iránt érdeklődők, az ezért tenni akaró személyek összejöhetnek, és együtt gondolkodhatunk arról, miként, mi módon formáljuk jövőbeni biztonságpolitikánkat, és hogyan alakítsuk ki a nemzetőrség intézményét. Dicséret illeti a konferencia szervezőit, elsősorban azért, mert a Nemzetőrség intézményének létrehozásán fáradozik, és ezt fontos célnak tartom. Azért is különösen fontos számomra e téma, mert határozati javaslatot nyújtottam be ez előtt fél évvel a Nemzetőrség létrehozására vonatkozólag.

Nagy örömmre szolgált, hogy a Honvédelmi Bizottság javaslatomat egyhangúlag elfogadta, és általános vitára alkalmasnak találta. Bízom benne, hogy szeptembertől az Országgyűlés napirendre tűzi – s lefolytatva a részletes vitát –, és azt követően megkezdődhet a Nemzetőrség intézményének tényleges létrehozása

Nagyon gyakran elfelejtjük – hiszen mindennapi gondlattá vált, hogy szabadon gondolkodhatunk arról –, hogyan szeretnénk biztonságunkat, biztonságpolitikánkat alakítani, milyen magyar honvédséget szeretnénk, milyenéne szeretnénk formálni a sorkatonai szolgálatot, és akár egy

új intézményt létrehozni: a Nemzetőrség intézményét. Ilyenkor mindig eszembe jutnak Deák Ferenc szavai, aki azt mondta: „amit hatalom és erő elvesz, azt az idő, kedvező szerencse ismét visszahozhat”. Azt hiszem, teljes mértékben helytálló ez a megállapítása. De nemcsak az idő és a kedvező szerencse hozta vissza azt a lehetőséget, hogy önállóan gondolkodhatunk arról, hogy megreformáljuk országunk biztonságát, hanem az emberek akarateréje és szabadságszeretete is.

Azt a megtisztelő felkérést kaptam, hogy a nemzetőrség létrehozásának politikai szándékairól és okairól beszéljek Önöknek. Tisztában vagyok vele, hogy egy politikustól azt várják el a katonák, mondja meg, hogy a politika mit akar, és mit szeretne létrehozni. Erre azt tudnám mondani, hogy – mint egy jó udvarlónak, egy jó leánykérőnek, így – a politikai szándékai is tisztességesek. Higgyék el, semmiféle rossz szándék nem vezérel minket, hanem csak és kizárólag az ország biztonságát szeretnénk Önökkel együttműködve – a honvédelmi tárcán belül a nemzetőrség szervezetének kiépítésével – fokozni. Úgy is fogalmazhatnék, hogy ha tisztességesek és ha komolyak a politika szándékai – amikor a Nemzetőrség létrehozásáról beszélnek – akkor egyenes, egyértelmű és tiszta szándékokról van szó. Nemcsak azért mondom mindezt, mert a politikusok felelősségét jól jellemzi az általam igen tetsző ókori bölcs, Kleubulosz gondolatköre, aki azt mondta: „Célok valami nemes legyen!”. Hiszem, hogy aki parlamenti képviselő lehet történelmi időszakokban, annak felelőssége és kötelessége, hogy azon munkálkodjék, hogy tevékenysége mindannyiunk számára kedvező legyen.

Annyiban politikai kérdés ez, s annyiban politikai szándékról lehet beszélni, hogy a politika, a köz biztonságának érdekében az állampolgár a köz hatalomgyakorlótól várja el, hogy külső támadásoktól megvédje az adott nemzetet. Nekünk ugyan nincs ellenségképünk, de soha sem lehet

tudni, mások szemében csak szeretetreméltó édestestvérek maradunk-e, illetve vagyunk-e. A történelem igazolja, hogy jó odafigyelni esetleges ellenfeleinkre, mert ők az elsők, akik észreveszik hibáinkat. Hadd idézzek ismét egy ókori bölcsét, Senecát, aki azt mondta: „Nincs, aki ne lenne elég erős ahhoz, hogy ártson!”. Ezért amikor biztonságpolitikáról beszélünk, ez alapvető kiinduló pont kell legyen. Soha ne feledjük azt a szempontot, hogy a magyar társadalom csak és kizárólag biztonságban és békében tud gyarapodni.

Az a nagy kérdés, hogy a biztonságot hogyan, mi módon tudjuk hatékonyabban garantálni, milyen szervezetet, milyen fegyveres testületet alakítsunk ki ennek érdekében. A NATO-n kívül a magyar honvédséghez komoly reményeket fűzünk.

Itt merül fel jogosan a kérdés mindannyiunkban: Elegendő lesz-e egy jövőbeni, úgymond profi honvédség – a maga kb. 35 ezer fős állományával – a biztonságot garantálni? Tudjuk, hogy a magyar honvédség átalakításának, reformjának, célkitűzései között szerepel 2010-re a professzionális magyar honvédség létrehozása. Ezt a célt magunk elé tűztük, a politika így döntött, a parlamenti képviselők ezt nagy többséggel megszavazták. Bár vannak olyanok, akik azt mondják, hogy a 35 ezer fős magyar honvédség is sok, vannak, akik úgy vélekednek, ez éppen elég. Véleményem szerint viszont ez kevés! Ha a világ legerősebb katonai szövetségének tagjaiként ott vagyunk, meg kell maradjon a felelősségünk, hogy saját biztonságunkat saját erőnkkel is alátámasszuk. Nem mondhatunk le a magyar fiatal férfielemek katonai alapkiképzéséről, hogy az alapfegyverforgatást megtanulják, elsajátítsák. Többek között ezt a célt is szolgálná a nemzetőrség létrehozása.

Nem szakíthatjuk el a magyar honvédséget, a katonákat a magyar társadalomtól, pedig egy professzionális hadsereg működésénél ez a veszély egyértelműen fennáll. Eisenhower tábornok gondolatait üzenem azoknak, akik

csak és kizárólag a professzionális hadseregben gondolkodnak Magyarországra vonatkozásában:

„Amíg nem valósul meg az általános leszerelés, mindig bűnnek fog számítani, ha az embereket felmentjük az olyasfajta kiképzés alól, amely tisztességes esélyt ad számukra, hogy túléljék a háborút”.

Azt hiszem, ezek a szavak mindig, mindenkor helytállóak, hiszen az általános leszerelésről nem nagyon beszélhetünk jelen helyzetben sem.

Nagyon fontos lépésnek tartom ezen túlmenően a nemzetőrség létrehozásával kapcsolatosan, hogy jelentős mértékben segíthet a katonai pálya általános társadalmi elfogadottságának, presztízsének növelésében, amire igencsak nagy szükség lenne. Hadd szóljak arról, mit láthattunk itt az elmúlt 10–15 évben a Magyar Honvédség területén. A történeti visszatekintés is indokolja mindazt, hogy létre kell hoznunk a nemzetőrséget. A szovjet csapatok kivonulását követően óriási mértékű átalakuláson kellett keresztül mennie a Magyar Honvédségnek. A szemléletváltás azonban mindig nehézkes nemcsak a honvédségnél, hanem a nemzetbiztonsági szolgálatoknál és bármely más fontos szervezetnél is. Ha kialakul egy ellenségkép, azt követően történnek politikai változások, amelyek ezt az ellenségképet teljes mértékben szertefosztatják, majd az egykori ellenségből előbb partner, aztán pedig szövetséges lesz. Az elmúlt 10 év legnagyobb eredménye, hogy sikerült ezt a szemléletváltást keresztülvinnünk.

Az előző kormányok időszakában a Magyar Honvédség igen nehéz körülmények között működhetett, gyakorlatilag folyamatos költségvetési csökkenést láthattunk: laktanyák bezárását, folyamatos diszlokálásokat érezkelhettünk, amelyek bizonytalanságot váltottak ki a Magyar Honvédség állományában, ezért ezen most már változtatni kellene. Nem szabad elfelejtenünk, hogy a magyar katonákat – akik felesküsznek a magyar haza védelmére, és életüket is feláldoz-

zák egy esetleges háború esetén – meg kell becsülnünk! Nem lehet folyamatos bizonytalan állapotban tartani őket, nem lehet azt tenni, hogy ha elhelyezkednek a katonák egy-egy településen, a családjuk beilleszkedik, megkezdí a munkát, gyermekeik iskolába járnak, majd pedig egy-két év múlva ismételen költözniük kell, mert az alakulat éppen megszűnik, vagy a laktanyát bezárják. Ennek az időszaknak most már vége kell hogy legyen! Hosszú távra kell most már gondolkodnunk! Ezt célozza többek között a 10 évre kitűzött haderőreform-folyamat is, amelynek a végén – remélem – a Magyar Honvédség olyan állapotba kerül, amely méltó lesz magához és a magyar társadalomhoz egyaránt.

Igazából 1998-tól – amikor a polgári kormány megalakult, s a Honvédelmi Bizottság alelnökeként kezdhettem meg a politikai munkát – szembesültünk azokkal a nehézségekkel, amelyeket igazából csak barátok, ismerősök, rokonok jelzései által érzékelhettünk a magyar katonacsaládokon keresztül, hogy milyen is valójában a Magyar Honvédség helyzete. Pontosabban az 1999-es koszovói válságkezelési időszak volt az, amikor leginkább felszínre kerültek azok a nehézségek, amelyekkel a Magyar Honvédségben szolgálatot teljesítőknek szembe kellett nézniük.

A Kormány döntött: át kell világitani, és egy stratégiai felülvizsgálatot kell végrehajtani a Magyar Honvédségen belül, mert vélhetőleg azok a bizonyos haderőreformok, amelyek az elmúlt időszakokban zajlottak, nem feltétlenül reformfolyamatokat takartak. Ezeknek köszönhetően nem igazán erősödött a Magyar Honvédség, hanem inkább felélte tartalékait. Az eszközök jelentős része amortizálódott, melyek megmentésére komoly energiákat kell fordítani. Lehetőség szerint elsődlegesen a katonák szolgálati élet- és munkakörülményeit kell javítani és az anyagi elismertséget növelni annak szellemében, hogy el kell ismerni a magyar katona azon munkáját, szolgálatát, tevékenységét, amit az állam érdekében folytat.

A haderőreform folyamata 3 szakaszra bontja a honvédség fejlesztését. Jelen voltam azon a Kormányülésen, amikor Miniszterelnök Úr kiemelten fontosnak tartotta a katonai életpálya-rendszer megalkotását, azaz világosan egyértelművé kellene tenni a magyar katonáknak, hogy bizonyos idő elteltével mire számíthatnak, milyen előmenetelre, milyen beosztásra, milyen rendfokozatra, milyen jövedelemre. Ezt most megtettük a köztisztviselői szférában, megtettük a nemzetbiztonsági területen is, illetve a BM állományába tartozó területeken is, tehát a hszot oda vonatkozó részeiben, a katonai vonatkozásban pedig úgy tudom, a minisztérium szeptemberre elkészíti az elgondolását, amihez nagy reményeket fűzök és a katonák is – így mindenképpen rendezhető a katonai hivatás elismerése és méltó megbecsülése.

Emellett kiemelten fontosnak tartom a technikai fejlesztéseket is. A polgári kormány az elmúlt időszakban jelentős pénzüsszeget szán a honvédelmi tárca költségvetésében a technikai korszerűsítésekre is. Örömteli, hogy a Magyar Honvédség költségvetése jelentős mértékben növekvő tendenciát mutat. Persze sokan mondták, hogy erre a területre a világ pénze sem lenne elegendő, de azért ez nem így van. Ha ésszerűen és célszerűen történik ezeknek a pénzeknek a felhasználása, akkor igenis itt is lehet komoly eredményeket felmutatni. A technikai fejlesztéseken belül az irányítási-vezetési rendszerek korszerűsítése, hatékonyságának növelése a legfontosabb, és persze a kommunikációs rendszerek jobbítása, hiszen NATO-szövetségi rendszerben kell gondolkodnunk.

A másodiknak a katonák egyéni felszerelését, fegyverzetének korszerűsítését tartom fontosnak, s egyben a hatékony kiképzést. Meg kell vallanunk őszintén, hogy van javítani valónk e téren is. Egy mobil, korszerű hadsereget szeretnénk felépíteni, hadra fogható állapotban, mert tudjuk, jelenleg milyen állapotban vannak a gépjárműveink.

A minisztériumból majd tájékoztatják Önöket, hogy előbb-utóbb beindul a gépjárműpark cseréjére irányuló tender – ez igen jelentős folyamat lenne.

Kiemelten fontos úgyszintén a légierő fejlesztése. Rendszeresen szó esik a többfunkciójú vadászrepülőgépek bérlési-vásárlási konstrukciójáról. Bízom benne, hogy a nemzetbiztonsági kabinet – a honvédelmi minisztérium előterjesztésére – olyan ajánlást fog majd megfogalmazni a Kormány számára – a Kormány pedig ennek szellemében előterjesztést készít a Parlament elé –, amelynek értelmében az a bölcs döntés születik, hogy a Magyar Honvédség légiereje jelentős mértékben erősödni fog. A magam részéről mindig csak amellet érveltem, hogy olyan eszközökre célszerű áttérni, amelyek hatékonyak, ha lehet, viszonylag korszerűbbek a jelenlegi rendszertől és NATO-konform eszközöknek minősülnek. Mindenképpen fontos, hogy a technikai fejlesztések alkalmával erre is sor kerülne, mivel nem jó, ha húzzuk az időt, mert minél tovább nyújtjuk, húzzuk ezt a tészta is, ettől bölcsebbek és okosabbak nem leszünk. Persze jól meg kell fontolni, gondolni mindent, de a végtelenségig sem érdemes várni. Ezeknek a technikai korszerűsítéseknek, illetve a fejlesztéseknek az ütemezése 2010-re a NATO általános modernizációs mutatói szerint Magyarország vonatkozásában 2010-re lesz a legkedvezőbb. Nem olyan régen szerencsém volt átnézni a lengyel haderő fejlesztéséről szóló téziseket: ott igen komoly eredményeket fűznek a jelenlegi haderőreformhoz. 2006-ig szeretnék a NATO nyugat-európai átlagos színvonalát olyan módon elérni, hogy ez a modernizációs mutató – a legmodernebb fegyverek vonatkozásában – a 20%-os arányt elérje, ami jelen pillanatban 7%.

Egy másfél éves hatpárti egyeztetések folytak a haderőreform érdekében, amelyről a dokumentumot 5 párt alá is írta. Az SZDSZ-nek más gondolatai támadtak, ezért nem támogatták mindezt. A lényeg, hogy a Parlamentben többséget élvez a haderőreform, s – kezdeményezésünk-

re – a Nemzetőrség létrehozásának gondolata már benne foglaltatik – egy fél mondat erejéig – legalábbis a feltételeinek a megteremtése. Bízom benne, hogy ez a gondolat tovább fog futni.

A nemzetőrség legfontosabb feladata, hogy a katonai alapképzést véghezvigye. Véleményem szerint a minimális fegyverforgatást célszerű elsajátítani minden egészséges magyar fiatalnak. Ezenkívül a tartalékos képzést – bár a közelmúltban elfogadtunk egy törvénycsomagot a Parlamentben, amely már önkéntes alapon a magyar honvédséghez utalja a tartalékos képzést – a jövőben a nemzetőrség feladatául szánám. Nagyon fontosnak tartom, ha a különböző – a honvédelem számára is fontos – technikai sportokat (ejtőernyősök, céllövők, rádióamatőrök, vitorlázó- és sárkányrepülő) befogadná a nemzetőrség, mert mindegyiknek van katonai-szakmai jelentősége. Így gyakorlatilag az MHSZ egykori feladatkörét a nemzetőrség – sok más feladat mellett – elláthatna intézményes formában.

Meg kell hogy mondjam, elég sokan fordulnak hozzám még most is rádióamatőr-klubok, vitorlázórepülő, ejtőernyős klubok, hogy igen nehéz körülmények között tudnak csak hódolni – a jó értelemben vett – szenvedélyüknek. Ezt azon politikusoknak kellene felvállalniuk, akik biztonságpolitikával foglalkoznak. Mindenképpen célszerű lenne – ha erre ilyen társadalmi igény van, akkor intézményes formában – a nemzetőrség keretein belül lehetőséget kell adni azoknak az embereknek, akik megszállottként, fanatikusként űzik ezeket a sportokat.

Végezetül a katasztrófavédelemben való szerepvállalásról kell szólnak, amelyet láthatunk nemzetközi példák során is. A nemzeti gárdisták – Amerikában és bárhol más hol, ahol létezik ilyen intézmény – a katasztrófa sújtotta időszakokban helytállnak, dolgoznak és segítik a helyreállítást, illetve a megelőzést is. A nemzetőrség működésének elgondolásában nagyon fontos a honvédelmi tudat

alakítása a társadalommal való együttműködés vonatkozásában. Az lenne az egyik fő cél, hogy miután megkezdte a működését, a fegyveres erőkbe és testületekbe való jelentkezésnél feltételül szabnánk, hogy csak az a férfi lehet katona, határőr, pénzügyőr, aki eleget tett annak a minimális alapképzésnek, amelyet a nemzetőrség biztosít számára. Hogy mennyi lenne az alapképzés időtartama, erről lehet értekezni. Sokan azt mondják, a jelenlegi sorkatonai szolgálati idő – amelyet 2002. január 1-től 6 hónapra csökkentünk – kevés. Ezen lehet vitatkozni, de egy biztos: a semmitől ez is jóval több, s ha ezt hatékonyan használjuk ki, korszerű kiképzést végzünk, akkor igenis van jelentősége. Én 18 hónapot voltam katona, ebből az első 6 hónapot kiképzéssel töltöttük, mert tartalékos tanfolyamra vittek. Abban az első 6 hónapban sajátítottuk el e leglényegesebb tudást. A történelmi tények, a nemzetközi tapasztalatok szintén azt mutatják, hogy például a haditengerészetnél hosszabb időre lenne szükség a fiatal emberek kiképzésére. Sajnos sem haditengerészettel, sem flottillával nem rendelkezünk, ezért a haditengerészethez nem kell sorkatonákat bevonultatnunk. A légierőhöz és a szárazföldi erökhöz azonban kell, ott viszont már döntően szerződéses, hivatásos katonák látják el a legfontosabb feladatokat, míg a háttérfeladatokat és a kiegészítő munkákat a sorkatonák végezik. Szerintünk, ha kellő aktivitással, céltudatossággal párosul ez a kiképzési időszak, akkor ez alatt a 6 hónap alatt is komoly eredmények érhetőek el. A nemzetőrség vonatkozásában tovább lehet ezt csökkenteni, hiszen teljes mértékben alap kiképzésről van szó. A nemzetközi példákra is utalva, az Amerikai Nemzeti Gárdánál is félmilliós nemzeti gárda működik. Információm szerint nyolchetes képzésen esnek át a nemzeti gárdisták, ha egy-egy külföldi bevetésre mennek, ahol helyt kell állniuk – Koszovótól kezdve a Sínai-félszigeten át, ahol én magam is láttam ezeket a katonákat.

Említhetem még a britek példáját vagy Svédországot, ahol honi gárda, territoriális hadsereg működik. Ezeknek már van egy kialakult nemzetközi gyakorlata. Ha ezt az intézményt létre akarjuk hozni, ki kell alakítsunk egy tényleges működő, ösztönző rendszert, amelyben kedvezményesomagoktól kezdve egyéb, más olyan fontos ösztönző elemek szerepelnek, amelyekkel szívesen vállalja a fiatalembert azt, hogy a nemzetőrség intézményében szolgál. Az USA-ban létezik például, hogy ÁFA-mentes boltokban vásárolhatnak, utazási kedvezményeket kapnak stb. Ezek az ösztönzőrendszerek fontosak, igaz, nem ezek a legmeghatározóbb tényezők, de ezek is fontosak. Vonzóvá kell tennünk ezt az intézményt is, mint ahogy' az egész Magyar Honvédséget, illetve a katonai pályát!

Úgy tudom, vannak kisebb problémák a szerződéses állomány feltöltésével anyagi vonatkozásban is. Reményeink szerint az életpálya-rendszer és a jobb anyagi elismerés ezen a területen is komoly lehetőségeket jelent majd.

Nem véletlen, hogy számos nemzetközi példa bizonyítja a nemzetőrség vagy más ehhez hasonló intézmény létjogosultságát, de emlékezzünk csak a magyar történelem egyes időszakaira! Elnök Úr már beszélt arról, hogy a magyar történelem folyamán már kétszer is történtek próbálkozások, hogy nemzetőrséget hozzanak létre: 1848-ban és 1956-ban forradalmi időszakok voltak. Most harmadszor indulnánk neki ennek a munkának, viszont most nincs forradalmi helyzet és komolyabb társadalmi feszültség sincs, ami megakadályozhatná ennek az intézménynek a létrehozását. Jelenleg egy békésebb időszakot élünk, azonban folyamatosan szembe kell nézni a világ békeszerető embebreinek és erőinek, hogy valamennyire fenntartsák és stabilizálják a helyzetet. Magyarországon rend, béke, nyugalom és gyarapodás van. Kedvezőek a feltételek ahhoz, hogy létrehozzunk egy ilyen intézményt, és mivel ilyen szakmai fórumok és műhelyek is jelentős mértékben hozzásegítik a

politika gyakorlóit ahhoz, hogy megfontoltan bölcs döntéseket hozzanak, így sokkal tartósabb is lehet ennek az intézménynek a működése, éppen ezért fűzök e századi hosszú működéséhez komoly reményeket.

A mai tanácskozás célja nemes, és azt kívánom mindannyiunknak, hogy ez a cél váljon valóra! A közeljövőben pedig rakjuk le a nemzetőrség működésének alapjait! Remélem, elérkezett már az az idő, amikor nem egyfajta egészséges gyanakvással tekintenek a katonák egy-egy haderőreformnak nevezett átalakításra, hanem elkezdhetünk felépíteni valami hasznosat, valami jót, amely szorosabbra fűzheti a magyar társadalom és a magyar honvédség kapcsolatát, növelve Magyarország védelmi képességét.

Mindannyiunknak további jó munkát és jó előadásokat kívánok!

Köszönöm, hogy meghallgattak.

(Zrínyi Miklós Nemzetvédelmi Egyetem

– Nemzetőrség konferencia, 2002. 04. 17.,

a Miniszterelnöki Hivatal politikai államtitkáráként)

Kispesti kezdetek

TALÁLKOZÁS A KISPESTI POLGÁRI KLUB TAGJAIVAL

Tisztelt Elnök Asszony! Tisztelt Elnök Úr! Kedves kispesti Polgárok! Külön szeretettel köszöntöm a szomszédos kerületekből érkezett kedves Vendégeinket!

Régi hagyomány folytatásaként szerveztük e mai estét. A Kispesti Polgári Klub, 6 éve havonta rendszeresen tartja rendezvényeit, ahová neves közéleti szereplőket, politikusokat, művészeket hívunk meg, hogy a kispesti polgárok első kézből, a leghivatottabb személyektől értesüljenek az őket érintő kérdésekről.

Úgy vélem, nagyon fontos Kispest életében ennek a klubnak a működése, az itt folytatott eszmecsere eredményeként találtunk már megoldást számos közérdekű gondra. Az eddigi tapasztalat azt mutatta, ezek az összejövetelek hasznosak voltak az itt megjelenő vendégeink számára is, mert az őszinte polgári szókimondás légkörében szembesülhettek saját szakterületükön, az embereket mélyen érintő gondokkal.

Mindig is arra törekedtünk, hogy ez a klub színtere legyen a folyamatos párbeszédnek a Fidesz és a polgárok között. Mi más lenne a célunk, mint tudni az emberek elképzelését szűkebb pátriánk, Kispest és az ország ügyeiről, hogy úgy igazítsuk politikánkat, hogy a polgárokkal együtt megvalósíthassuk azokat.

Polgári Klubunk rendezvényei sorában különleges alkalom a mai. Nemcsak azért, mert a kormánykoalíció két pártja a Fidesz–Magyar Polgári Párt, valamint az MDF elnöke van jelen, hanem kiváltképp' azért, mert kettejük együttes megjelenése szimbolizálja a két párt közötti összefogást.

Ez alkalommal kénytelen vagyok helyesbíteni az előző mondatomat. Nem kizárólag, sőt, elsősorban nem a két elnök jelenléte jelképezi azt az összefogást, amit kifejezésre

akarunk juttatni, hanem az Önök jelenléte, Hölgyeim és Uraim. Hiszen, mi másról is szólna a mi politikánk, mint arról, hogy a polgárokkal fogunk össze, amely összefogás eredményeként közösen érhetjük el céljainkat, melynek jelszavai:

Demokrácia – Biztonság – Gyarapodás.

Hosszan sorolhatnám még az értékeinket fémjelző kifejezéseket, de most csak e háromról szólok.

Demokrácia: A demokrácia számomra mai világunkban elsősorban azt jelenti, hogy lehetőségek nyílnak az emberek előtt, hogy kibontakoztathassák tehetségüket, szorgalmukat, akaratukat saját maguk, családjuk, szűkebb hazájuk, és az egész nemzet érdekében. Ezek a lehetőségek ma egyre inkább feltárnak, megnyílnak mindenki előtt, akik tanulni, vállalkozni, dolgozni, bármilyen értelemben véve értéket kívánnak létrehozni. Jól példázzák mindezt, amiről előttem már részleteiben szóltak: a diákok tanulási feltételeinek megalapozása, a Széchenyi-terv vállalkozást serkentő elindítása, a családok gyermekvállalását bátorító intézkedések, és a számunkra alapvető erkölcsi kötelességből hozott intézkedéssorozat a nyugdíjasok helyzetének javítására.

Demokratikus értékrendünk szilárdságát bizonyítottuk az által is, hogy – ellentétben a minket megelőző kormányzat törekvéseivel és cselekedeteivel – nemcsak, hogy hagytuk, de bátorítottuk az alkotó munkálkodásra, érvényesülésre, tisztas gyarapodásra politikai ellenfeleink elbarátait és támogatóit is, mert tudjuk, hogy ez a kis ország csak a legszélesebb körű nemzeti összefogással emelkedhet fel és juthat Európa szerencsésebb, gazdagabb nyugati felébe tartozó országainak közösségébe.

Ezzel az utóbbi gondolattal függ össze biztonságunk is. 1999. március 12-től hazánk a NATO teljes jogú tagjává vált. Ma is biztonságpolitikánk első számú prioritása az észak-atlanti kapcsolataink erősítése és bővítése. Ma Ma-

gyarország szárazföldi szigetként részese az Észak-atlanti Szövetségnek, de bízunk abban, hogy – belátható időn belül – néhány szomszédunk is – eleget téve a felvételi követelményeknek – tagjává válik a szövetségi rendszernek. Bár a NATO alapvető biztosítékát jelenti hazánk biztonságának, nem mondhatunk le arról, hogy fokozatosan fejlesszük a Magyar Honvédség védelmi képességeit. Erre kötelez szövetségeseinknek tett felajánlásunk, de leginkább nemzeti önbecsülésünk. A magyar emberek a történelem során számtalanszor bizonyosságát adták, hogy képesek és képesek akár vérük hullatása árán is megvédeni őseik földjét, amit örökül hagytak ránk.

Új típusú kihívások adnak most feladatot számunkra, hogy biztonságpolitikánkat újragondoljuk, és megtaláljuk a helyes válaszokat a reális veszélyek elhárítására. Ma nem fenyeget minket katonailag egyetlen ország sem, és semmilyen más formában sem. Magyarország biztonságban van. Gondolnunk kell ugyanakkor arra, hogy a globalizált világban megjelent veszélyek hogyan érinthetnek és érintenek is minket. A tömegpusztító fegyverek – és általában a fegyverek – illegális kereskedelme, a kábítószerkereskedelem, a migráció, a különböző intenzitású menekülthullámok, az embercsempészet – ha nem is célszágként, de a keletet a nyugattal összekötő tranzit útvonalként – már ma is érint bennünket. A Kormány komoly erőfeszítéseket tett, és hatékony intézkedéseket hozott ezeknek a kihívásoknak a kezelésére.

Amikor biztonságpolitikáról beszélünk, elsősorban hazánknek a külvilággal szembeni biztonságát értjük alatta, de tágabb értelemben mindenképpen itt tartjuk számon a közbiztonságot, a gazdaságbiztonságot és a – jelenlegi szakterületemhez tartozó, szűkebb értelemben vett – nemzetbiztonságot. Ezek közül a biztonsági tényezők közül hadd szóljak az Önöket mindennapjaikban is közvetlenül érintő közbiztonságról. Nem venném a bátorságot, hogy

átvegyem illetéktelenül az itt most jelen nem lévő Pintér Sándor belügyminiszter úr kompetenciáját, de úgy vélem – az egyre javuló statisztikai mutatóktól függetlenül –, minden meglévő gond ellenére állíthatjuk, hogy a korábbi időszakokhoz képest erősödött a közbiztonság. Ez vitathatatlanul nagyrészt a kormány érdeme, de elismerés illeti a rendőrséget, és minden egyes polgártársunkat, akik az elmúlt években ezért bármit is tettek saját környezetükben.

Meggyőződésem, hogy a demokrácia kiteljesedésének a megnyilvánulása az, amikor a polgárok tevélegesen részt vállalnak környezetük biztonsága növelésében. Tudom azt is, hogy ezt azok a polgárok teszik meg, tehetik meg, akiknek van erre fordítható energiájuk, idejük, és egyéb forrás is rendelkezésükre áll, olyan is, ami pénzbe kerül. Úgy látom, a polgári kormány működése alatt egyre többen jutottak el abba a kívánatos helyzetbe, hogy részt vállalhattak ebből a munkából, mert gyarapodtak.

Van egy régi angol mondás, amely úgy szól: Gazdag az az ország, amelynek a polgárai gazdagok. Még sokat kell dolgozzunk a gazdagság elérésért, de gyarapodtunk itt, Kispesten is – tisztes polgári módon. A polgári kormány egyik legfontosabb célkitűzése közé tartozik, hogy megteremtse a feltételeket a polgárok gyarapodásához, és itt szeretnék hangsúlyozni valamit, nehogy félreértés történjen. Amikor gyarapodásról beszélünk, nem kizárólagosan, sőt, nem is elsősorban a pénzről beszélünk. A gazdasági gyarapodás rendkívül fontos, mert kell hogy érezzék az emberek, hogy munkájuk és szorgalmuk eredményeként egyre jobban élhetnek. Amikor azonban – legalábbis a magam részéről – a gyarapodás szót használom, azt szeretném, ha mindenki velem együtt beleértene azt, hogy létszámban is gyarapodjunk. A statisztikák azt mutatják, hogy a magyar népesség fogy és öregedik, ezért mindenképpen meg kell fordítani ezt a folyamatot. Gyarapodnunk kell, hogy legyenek utódaink, akik megőrzik ezt az országot, amit most mi építünk nekik!

A gyarapodás alatt a szellemiekben való gyarapodást is értem. Azt, hogy minél többen minél magasabb iskolákat járjanak ki diákként, és tanuljanak tovább felnőttként – mint a jó pap – életük végéig. Természeti kincsekben szegény a mi hazánk. Szokták mondani: a legnagyobb tőkénk a szürkeállomány, ami a fejekben rejlik – ezt kell hát gyarapítanunk!

Gyarapítanunk kell az erkölcsi és érzelmi tőkénket is, amelyet a rendszerváltás előtti évtizedek legyengítettek, mint valamilyen kórós betegség a testi erőt. Éledezik már, gyarapodik ez az erkölcsi tőke is – a polgári erők által –, amelyek magukban hordják ezeket az értékeket. Emeljük hát fel, mutassuk meg az egész ország számára, hogy vonzó és követendő példa legyen mindaz, ami Önökben rejlik.

Végül szólnom kell Kispestről. Boldog vagyok, hogy a kispestiek bizalma egyre nagyobb mértékben fordul a polgári kormány és a kerület fideszes vezetése felé. Meg kell valljam – minden eredményünk ellenére –, amit itt Kispes-ten elértünk, nem vagyok elégedett. Látom magam előtt azt a sok feladatot, munkát, amit még el kell végeznünk, hogy Kispeszt olyaná váljon, olyaná fejlődjön, amilyennek Önök velünk együtt megálmodták, olyaná, amilyennek azt az itt élők látni szeretnék.

Tisztelt Elnök Asszony! Tisztelt Elnök Úr!

A Kispesti Polgári Klub nevében – mint házigazda – megköszönöm, hogy megtiszteltek minket.

Kedves kispesti Polgártársaim! Tisztelt Közönség!

Köszönöm mindannyiuknak, hogy eljöttek, hogy meghallgattak minket – támogatásukkal új erőt és lendületet adnak munkánkhoz, közös munkánkhoz Kispesztért, Budapestért, az egész országért.

(Kispesti Vigadó

– Kispesti Polgári Klub estje,

2001. 11. 15.)

Kispesti Polgári Klub (1998)

A Millennium éve

*„A szív a benső mélyet kövesse,
a barátság az emberit kövesse,
a beszéd a valót kövesse,
az uralom a rendet kövesse,
a szolgálat a lehető kövesse,
a tett a kellő időt kövesse.”*

(Lao-Ce: Tao te King – Az Út és Erény könyve)

MILLENNIUMI ZÁSZLÓ ÁTADÁSA DEREKEGYHÁZÁN

Tisztelt Ünneplő Közönség! Derekegyház derék Polgárai!

Önök méltóak erre a megszólításra, kiérdemelték már ősük által, akik az Árpád-korban „derék” templomot építettek, kőtemplomot, mert ez a község volt a környék templomos faluja. Ezer évvel ezelőtt Szent István királyunk elrendelte, hogy minden 10 falu építsen közösen egy templomot, amelybe a keresztény vallás gyakoroltassék, és a vasárnapi közös imádkozás idejére csak a tüzet őrzők maradhassanak otthon.

A 2000. esztendő ünnep az egész keresztény világban, kettős ünnep azonban nekünk magyaroknak. Mi nemcsak Jézus Krisztus születésének e szép kerek évfordulóját, hanem államalapításunk 1000. évét is ünnepeljük.

A kereszténység felvétele maga volt az államalapítás, ami megkezdődött már Géza fejedelem uralkodása idején, hisz' ő kereszteltette meg magyar honba betelepített német papokkal háza népét és fiát Vajkot is, aki a keresztységben kapta az István nevet. A millenniumon a pápa által adott szent korona betetőzése volt a kereszténység felvételének, ami kijárt egy keresztény nemzet keresztény uralkodójának.

A magyarságnak nem jelentett semmiféle törést a kereszténység felvétele, ahogyan Deér József professzor írta volt: „a magyar nemzetet nem kellett a keresztény hitre erőszakkal kényszeríteni, mert készen állt befogadására”.

Valóban. A magyarság hozta magával a Kárpát-medencébe az ősi hitet, ami alig különbözött az új, kereszténynek nevezett vallástól. A király, Szent István a világon egyedülállóan Máriának ajánlotta országát. Róma ezt elfogadta. A magyarok pedig tudták, hogy nincs különbség Mária, a fiú Isten anyja és a magyarok Nagyasszonya, a Boldogasszony között.

Mélyen, ősidők óta hordozta a hitet a magyarság, ami ezer éve megerősített, és ezt nem rendíthette meg semmi: az évszázadok során időről időre a népünket sújtó pusztító támadások, tragédiák sem. Még a török időkben sem adta fel az ősi vallást a magyar, amikor a tőlünk délre fekvő népek sorra tértek át a muzulmán hitre, a magyarság akkor sem.

Az Önök települése sok tekintetben magán hordozza a történelem lenyomatát. Átszenvedték a török időket is, hiszen Derekegyháza a hódoltság területén feküdt, és lám, az egyház őrzője maradt 150 éven át. Talpon maradt ez a nép és Derekegyház szűkebb pátériája is, szinte csodával határos módon a tatárjárást követően, később a Habsburg elnyomatáskor éppúgy, mint a kommunizmus 40 évig tartó egyházellenes korszaka alatt. Sokan pusztultak az országért, a hazáért, hitünkért, szabadságunkért. Bár fogyott a magyar, de meg nem alkudott.

Településük történetére büszkén tekinthetnek vissza!

Berzsenyi Dániel írta egyik versében: „Nem sokaság, hanem lélek s szabad nép tesz csuda dolgokat”.

Így történt itt is. Apró falvakban, tanyákon élt, dolgozott Európa közepén egy kicsiny nép, amelyik képes volt ezer éven át megőrizni magyarságát, ősi értékeit. Miközben egy amerikai szociológus kétségbeesetten kiállt fel, mondván:

„A hagyományos értékrend pusztulása az egész világot megfertőzték elégedetlenséggel és haraggal”.

Nálunk épp újra élednek a régi értékek, és az elnyomatásban magunkba fojtott harag békésen száll el, mert most a csendes építkezés, a nyugalom és a derű időszaka köszöntött ránk.

Eszembe jut Wass Albert kitűnő erdélyi származású írónk egyik nagyszerű könyve, a Kard és kasza. A nagy ívű történelmi regény felöleli épp azt az 1000 esztendő, amelyre most emlékezünk, amelyet okkal ünnepelek, és illően lehetünk büszkéek rá. Wass Albert Buzát nevű hőse nem-

zetséget alapít itt, ezen a tájon. István királyunk oldalán harcolt a bulgárok és a besenyők ellen. A győzelmet követő békésebb időkben földet foglalt, asszonyt vett magához, gyermekeket nemzett és nevelt. Fiait ekként oktatta: karddal kell hazát foglalni, de megtartani kaszával lehet.

Mi magyarok, Önök itt, Derekegyházán együtt tanultuk meg Buzát leckéjét. A hétköznapi szorgos munkájával tartottuk meg hazánkat, magyarságunkat.

A természet erőivel is nehéz megbirkózni, de sokkal nehezebb az emberek által okozott helyzetekben helytállni.

Minden évszázad hozott nagy megpróbáltatásokat: a XX. század azonban minden korábbin túltett.

Az I. világháborúban nagyapáink véreztek el, és elvesztették országunk több mint kétharmadát, a magyarok egyharmada idegen nemzetek uralma alá került.

A '30-as években milliók vándoroltak ki Amerikába, rajzottak szét szerte a világba.

A II. világháború apáinkat tizedelte meg, mert azt tették, amit őseik, amire nekik és nekünk is biztatást ad Batsányi János:

*„A hazáért élni, szenvedni, s jót tenni,
Ügye mellett önként, s bátran bajra menni,
Kárt, veszélyt, rabságot érte fel sem venni,
S minden áldozatra mindenkor kész lenni”.*

A kommunizmus időszaka veszedelmesebb volt, mint a háborúk vagy a gazdasági válság. Nehezebb védekezni, amikor az embert, egy népet erkölcsében akarnak megnyomorítani. Átvészeltük ezt az időszakot is. Most már bizton mondhatjuk, túléltük ezt a vészidőszakot is.

E település azonban élt szép napokat is. Ma bizakodva nézhetnek a jövőbe, amit Önök saját maguknak köszönhetnek.

Tisztelt derekegyházi Polgárok!

Különös nép vagyunk mi itt, Európa közepén. Senkivel sem rokon, furcsa népség mások szemében. Összetarto-

zunk. Összeköt bennünket csodálatos történelmünk, gyönyörű nyelvünk, hitünk és önbecsülésünk. Ezer éves állam nem sok van a földkerekségen! Ez az 1000 esztendő bizonyítja, hogy a magyarságban megvan az életerő, az örökös újrakezdetés képessége.

Az új évezred küszöbén visszanyerve szabadságunkat erősítsük meg lelkünket, hogy esélyt nyerjenek gyermekeink, unokáink és további leszármazottaink, hogy legalább még 1000 évet megalapozzunk nekik.

A zászló, amit magasba emelnek, jelzi, hogy azt kell követni. Itt a zászló. A millennium, az elmúlt ezer év emlékéért dicsőítő zászló. Egyik oldalán a koronás magyar címerrel, amelyről történelmünket olvashatjuk el, a másik oldala üres. Arra mi írjuk a történelmet, amit majd utódaink fognak ráhímezni a maguk szimbólumaival.

Itt ez a zászló az Önöké. Tekintsenek rá mindég, kövessék, jusson eszükbe, hogy ez a zászló az Önök együvé tartozását jelenti. Segítsék egymást, építsenek egy boldog jövőt! A polgári kormány az állam erejével megteremti a feltételeket a boldoguláshoz. Éljenek vele, és kívánom, legyen erejük, kitartásuk, szorgos kezük és hitük. Vezérelje Önöket ez a zászló, amit ezennel átadok.

(Derekegyháza, 2000. 07. 14.)

Összesen 15 településen hangzottak el hasonló beszédek a millenniumi zászló átadása alkalmával – 2000-ben: Simaságon (08. 12.), Tarjánban (08. 18.), Szuhogyon, Taktaharkányban és Tiszazugon (08. 19.), Nagyvázsonyban és Pilismaróton (08. 20.), Taksonyban (09. 16.), Ágasegyházán (09. 30.), Mezőkeresztesen (10. 20.); 2001-ben pedig: Zagyvaszántón (05. 27.), Sükösdön (07. 28.), Hollókőn (08. 11.) és Szentén (08. 19.).

Millenniumi zászlóátadás

Ünnepi beszédek

*„Keressük az állandót, a maradandót,
a szent célokért folytatott küzdelem
megnyugtató igazságát!”*

VASVÁRI PÁL UTÓDAI IS SZABADOK AKARNAK LENNI...

Tisztelt ünneplő Közösség! Hölgyeim és Uraim!

1848. március 14-én a pesti ifjúság legjava törzshelyükön, a Pilvax kávéházban, lázas vita közben értékelték az európai eseményeket, a Franciaországban, Németországban, Olaszországban és végül Bécsben fellobbanó forradalmakat. A feudalizmus másfél évezredes masszív bástyái omladoztak. Magyarország a felvilágosodás és a reformkor hosszan tartó fejlődési íve után ugyancsak válaszut elé érkezett. Elődeinkre kettős feladat várt: a polgári társadalom megteremtése és az ország függetlenségének kivívása.

A Pilvax kávéházban vitakozó, érvelő társaságtól félrehúzódva egy szegletben ült egy sovány arcú, vékony testalkatú, de lángoló szemű fiatalember. Verset írt egy lapra. Miután befejezte, a tanácskozó ifjak közé lépett, felemelte kezét és a hirtelen beállt csöndben felolvasta imént írt költeményét, melyben feltette azt a kérdést, amelyre a válasz nem volt kétséges:

„Rabok legyünk vagy szabadok?

Ez a kérdés, válasszatok!”.

A magyar történelem során – amit egyfajta nézőpontból tekinthetünk a honmentő háborúk és a forradalmak történetének is – mindig igen volt a válasz Petőfi Sándor március 14-én feltett kérdésére. Mind között azonban legfényesebben ragyog a magyar nemzet emlékezetében 1848 márciusának és az azt követő másfél évnek a története. Az 1848–49-es forradalom és szabadságharc nemcsak a magyar nemzet történetének kiemelkedő időszaka, hanem a világtörténet lapjaira is aranybetűkkel vésődött fel. Minden szabadságot szerető nemzet példaértékű tettként említi, és merít belőle erőt saját sorsának alakításához.

A Pilvaxban összegyűlt ifjúság elhatározta, hogy másnap az utcára vonul és felszólítja a pesti polgárokat – a kézmű-

veseket és a kereskedőket, a hivatalnokokat – és legfőképp az egyetemi ifjúságot, hogy vegyék kezükbe az ország sorsát, és forradalmi úton vigyék végbe azokat a társadalmi változásokat, amit a reformországgyűlésen – a felvilágosult nemesség élükön Széchenyivel, Wesselényivel, Batthyánnyal, Kossuthal és Eötvössel – nem tudtak keresztül vinni. Azért március 15-ére tűzték ki a forradalom napját, mert számítottak a József-napi országos vásárra Pestre áruikat hozó falusiak ezreire, mert a forradalom ifjúsága zászlajára tűzte a jobbágyfelszabadítást is.

1848. március 15-e a magyar történelem egyik legdicőbb napjává vált. Ezen a napon kinyilvánítottak a 12 pontban foglalt követelések, melyek közül azonnal érvényesítették a sajtószabadságot, azáltal, hogy kinyomtatták és terjesztették a 12 pontot és a Nemzeti dalt. Legfőbb eredménye azonban az lett, hogy lendületet adott az országgyűlés és V. Ferdinánd király döntéseire.

Petőfi Sándor még ugyanezen az estén a következőket írta naplójába:

„Ez volt március tizenötödike. Eredményei olyanok, melyek e napot örökre nevezetessé teszik a magyar történelemben, tekintve annak, ami volt, kezdetnek nagyszerű, dicő. Nehezebb a gyermeknek az első lépést megtennie, mint mérföldeket gyalogolni a meglett embernek...”.

Amikor Pozsonyba, a magyar országgyűlés városába megérkeztek a pesti forradalom hírei, ott is felgyorsultak az események. Az országgyűlés kimondta a közteherviselést, a cenzúra eltörlését, az úrbériség, az úriszék megszüntetését, a papi tized eltörlését, határozatot a jobbágyfelszabadításról, és még sorolhatnánk. Az országgyűlés egyébként még a Bécsben kitört forradalom hírére küldöttséget menesztett a birodalmi fővárosba, ahol a király végül is hozzájárult a felelős magyar kormány felállításához.

Ezt azért is fontosnak tartom hangsúlyozni, hogy lássék, Magyarországon törvényesen, a király jóváhagyásával

mentek végbe a változások. A kor Európájában nálunk zajlott le az egyetlen vér nélküli forradalom.

Talán azért is történt ez így, mert a forradalomban – ahogy Kosáry Domokos, a kitűnő történész írta –: „Értelmiségiek és különösen irodalmárok, költők vitték a főszerepet, mert hosszú időn át inkább csak áttételesen, kerülő úton, szépirodalmi formában lehetett újszerű, forradalmi jellegű gondolatoknak hangot adni. Ez a nem túl népes csoport, akiket márciusi ifjaknak szoktunk nevezni, valóban történelmi jelentőségű forradalmat kezdeményezett”.

Ezek az ifjak örökre beírták nevüket a magyar történelem lapjaira. Hadd maradjon fenn a nevük: Bulyovszki Gyula, Degré Alajos, Erdélyi János, Irányi Dániel, Irinyi József, Jókai Mór, Petőfi Sándor, Vahot Imre, Vajda János, Vasvári Pál, Vidats József – hogy csak a legnevesebbeket említsem.

Kedves tiszavasvári Polgárok!

A márciusi ifjak mindegyike örökre él emlékezetünkben, de nekünk, tiszavasváriaknak mégis városunk névadója, városunk szülötte, Vasvári Pál áll legközelebb a szívünkhöz, aki itt született Büdön 1826. július 14-én. Szellemi fejlődésének kezdetei Hajdúböszörménybe nyúlnak vissza, ahonnét az útja Nagykárolyba vezetett, a piarista gimnáziumba. Apja a görög katolikus közösség lelki és szellemi vezetője mint „tiszteendő parochus és iskolaigazgató”. Az ő szellemisége indította el a tudás szeretetének és a legszebb világ megteremtésének útján, amelynek megszállottja lett.

1843-tól a Pesti Egyetem diájkaként történelmet, filozófiát és fizikát hallgatott. Ott kezdett el történetírással foglalkozni. Egész életre szóló, nagy ívű tervet fogalmazott meg, amikor 1847-ben Történeti Névtár címmel megkezdte a magyar történelem fontos személyeinek életrajzát feldolgozni.

A forradalom és a szabadságharc azonban más irányt adott életének, amely rövidesen tragikus véget ért. A kortársai között is kiemelkedő tehetségű, éles eszű fiatalember

Kossuth titkára lett a Pénzügyminisztériumban. Követte őt Debrecenbe, de amikor a szabadságharc egyre nagyobb seregek felállítását követelte, Kossuth megbízólevelével maga is toborzó körútra indult és szabadcsapatot állított fel, melynek parancsnokaként Erdélybe vonult a lázadó románok letörésére. Mintegy 500 főnyi egységét Rákóczi csapatnak nevezte el, zászlaját Teleki Blanka és Leövey Klára hímezte, egyik oldalán „Óh, ha te élnél Rákóczi!”, a másikon „Hazádnak rendületlenül!” feliratokkal. Történezszerként is kedvenc korszaka Rákóczi korának kutatása volt.

Több sikeres összecsapás nyomán a Szamoson túlra úzta a román felkelőket, de 1849 júliusának elején a Funtinella fennsíkon a románok bekerítették a csapatot. Vasváry Pál és honvédei hősi küzdelemmel tettek kísérletet a kitörésre a gyűrűből, de a túlerővel szemben vereséget szenvedtek. Ő maga is ott lelte halálát életének 23. évében.

A magyar nemzet örök időkre őrzi hősi fia emlékét – leginkább azonban mi, tiszavasváriak ápoljuk azt. A település várossá fejlődésekor, a múlt század közepén (1952-ben) vette fel Vasvári Pál nevét, amire ma is mindannyian büszkék vagyunk.

Magyarázattal tartozom azoknak, akik nem tudják, miért fogalmaztam úgy többször, hogy mi, tiszavasváriak. Bár jelenleg Budapesten élek, de itt születtem, és gyermekéveimet itt éltem családommal Tiszavasváriban. Rokonságom és régi barátaim, valamint a szeretett táj és a város ideköt ma is. Megtapasztaltam, hogy az ember nem tud elszakadni a gyökereitől. Gyakran gondolok arra, hogy ez az én szűkebb pátriám. Szeretném, ha az itt élő emberek boldogulásához hozzájárulhatnék, ha a város fejlődését segíthetném. Nagy örömmel tölt el, hogy a közelmúltban sikerült elérni, hogy az autópálya itt épüljön meg Tiszavasvári mentén. Remélem, a jövőben sok mást is tehetek szülővárosoméért.

1848–49 egyike azon korszakoknak, amelyek legnagyobb hatást gyakoroltak rám, és amely kihatott politikai

pályafutásom alakulására is. Képviselői munkám során leginkább biztonságpolitikával foglalkozom, úgyis mint a Polgári Nemzetbiztonsági Szolgálatokat irányító államtitkár, de még inkább mint a honvédelem ügyét alakító fideszes politikus.

1848-ban Batthyány Lajos hívta életre a Nemzetőrséget az újkori első önálló magyar hadsereget, amely a szabadságharc legfényesebb győzelmeit aratta.

A múlt év őszén benyújtottam a Parlament elé egy önálló képviselői indítványt, amelyben javaslom az Országgyűlésnek, hozzon határozatot egy új fegyveres erő megalakítására – történelmi hagyományaink nyomán – Nemzetőrség megnevezéssel. A Magyar Honvédség mellett szükségesnek vélem egy olyan fegyveres szervezet felállítását, amelyik a szövetségi kötelezettségektől mentesen kizárólag Magyarország védelmére lenne felkészítve. A védelem fogalmát azonban kiterjesztem a katasztrófavédelemre, a természeti csapások elleni védelemre is.

Bevallom, Tiszavasvárra is gondoltam, amikor benyújtottam ezt az országgyűlési határozati javaslatot. A biztonság megteremtése közös felelősségünk. Ne adja az Isten, hogy szükség legyen speciális mentőegységek bevetésére szűkebb pátriánkban. Nem feledkezhetünk meg azonban arról, hogy a városban működik az ország egyik legnagyobb vegyi üzeme, és arról sem, hogy itt a Tisza a kertek alatt. Kedves folyónk sajnos mostanában gyakran int bennünket arra, hogy késznek kell lennünk az ár elleni védekezésre, mert a természet erőivel szemben az ember időnként kiszolgáltatott marad.

Hölgyeim és Uraim!

Ezer esztendő sok más méltó és dicső öröksége mellett március 15., 1848–49 szellemisége az az örökség, amely ma is elevenen él bennünk, és amelynek birtokában bizony tudhatjuk, hol a helyünk a világban.

Az 1840-es évek elején járt Pest-Budán Andersen, a híres dán meseköltő, aki naplójában többek között ezt írta:

„A nemesség széles látókörű képviselői: Széchenyi, Deák, Klauzál, Bezerédi, Kölcsey a nyugati tapasztalatok és eszmék felé tapogatóznak”.

Mi már biztosan tudjuk, hogy a fejlett nyugathoz kötődünk – félig már oda is tartozunk. Két napja múlt, hogy 2 évvel ezelőtt, 1999. március 12-én a magyar kormány képviselői az Egyesült Államokban letétbe helyezték a NATO-hoz csatlakozásunk dokumentumait. E történelmi eseménnyel ért révbe a magyarságnak az a régi törekvése, hogy belépjen a biztonságot nyújtó, a legfejlettebb országokat tömörítő államok közösségébe. Előttünk áll azonban egy másik nagy feladat, az Európai Unióhoz való csatlakozásunk, amely által végérvényesen a Nyugat részévé válnunk a gazdasági felzárkózás által is.

Mi mindig is Európában éltünk, mindig is európai nép voltunk. Az 1848–49-es forradalom és szabadságharc nemzedéke sem akart mást, minthogy nemzetállamban, békében és biztonságban éljenek, a törvény előtt egyenlőek legyenek, jólétet biztosítsanak családjuknak, gyermekeiknek. Ezt akarjuk most mi is. Mára megérték a feltételek, hogy a közös értékek alapján teljes jogú tagja legyen hazánk a fejlett nyugati világnak. Nekünk adatott meg, hogy megvalósítsuk eleink álmait.

Kedves Tiszavasváriak!

Mi itt Vasvári Pál és kortársai utódai vagyunk. Büszkék vagyunk erre, és méltók akarunk lenni nagy elődeinkhez, akik ezt a hazát örökül hagyták nekünk. Ápoljuk emléküket, mert tudjuk, hogy múltunkban gyökerezik a jövőnk. Tekintetünket előre vetve egy biztonságosabb, szebb és jobb jövőt építünk gyermekeinknek. Tiszavasvári lakói most nehéz napokat élnek, de levonul az ár, és még erősebb gátakat építünk, hogy az itt élőknek semmitől – még a Tiszától – se kelljen félniük.

1848 azért lehetett máig feledhetetlen események hordozója a magyar történelemben, mert az ország minden la-

kosa – római és görög katolikusok, protestánsok, nemesek és közemberek, gazdagok és szegények – egyaránt megmutatták a világnak, hogy egy emberként akarják a polgári átalakulást és a szabadságot. A nemzeti összefogás nagy pillanata teszi örökkévalóvá azt a márciust.

Most ismét nagy szükség van az összefogásra. Nemzeti céljaink valóra váltása is csak így teljesülhet, de itt, a Tisza mentén mindenki érzi, tudja, hogy az összefogás napi szükséglet, és ez a nép ismét bebizonyítja, hogy közös akarattal még az elemek fölött is úrrá lehet.

Az ünnep emelkedett hangulatot kíván, de a mindennapok valóságát az ünnep sem feledteti. Kívánom Önöknek, hogy elgondolásaik, vágyaik teljesüljenek, hogy békében, biztonságban és jólétben neveljék fel gyermekeiket. Legyenek büszkék nemzeti történelmünkre, saját múltjukra, s mindarra, amit éppen most értek el!

Nyújtsanak Önöknek erőt, bátorságot és a jövőbe vetett bizalmat Petőfi Sándor sorai:

*„Emelje ez föl lelkeinket,
Hogy mi vagyunk a lámpafény,
Mely amidőn a többi alszik,
Ég a sötétség éjjelén.
Ha a mi fényünk nem lobogna
A véghetetlen éjen át,
Azt gondolhatnák fönn az égben,
Hogy elenyészett a világ”.*

(Tiszavasvári, 2001. 03. 15.)

„LEGYEN BÉKE, EGYETÉRTÉS ÉS SZABADSÁG!”

Tisztelt Tordasiak!

„A nemzetnek lehet elnyomást túrníe, de jogai megvalósításának reménye iránt semmi körülmények közt nem szabad kétségbe esnie, s azért mert valamely jogát nyomban nem képes megvalósítani, nem szabad arról önként, örök időkre lemondani!” – Kossuth Lajos örök érvényű szavai ezek.

A magyar történelem Kárpát-medencei 1100 éve tele volt harcokkal, amelyek időről időre hoztak fényes győzelmeket, amelyek megerősítették az országot, és hoztak olyan bukásokat, amelyek megszilárdították a lelkeket.

Mi, magyarok megtanultuk, hogy a bukást nem az elnyomókkal, a hódítókkal szembeni vereség, nem egy csata, egy háború vagy egy forradalom elvesztése jelenti, hanem a lemondás, a végleges beletörődés egy rossz, igazságtalan helyzetbe.

Kedves Tordasiak! Ma emlékezni jöttünk a 159 évvel ezelőtti márciusi napokra. A nemzet tavaszának, a nemzet öntudatra ébredésének felejthetetlen időszakára.

Tudjuk, hogy a közös emlékezet az egyik legfőbb forrása a nemzeti érzésnek, amely összetartozásunk kifejeződése. Ha összetartozunk, akkor felelősek is vagyunk egymásért! Történelmi korok változnak, de vannak örök érvényű emberi értékek: ilyen a felelősségérzés is. Ma is van felelősségünk! Gondoskodni szereteteinkről, óvni, védelmezni azokat, akik hozzánk tartoznak: szüleinket, gyermekeinket, hazánkat, nemzetünket határon innen és túl. Ez a felelősségérzés működött a Batthyány-kormányban.

Vajon működik-e ez a mai hatalom birtokosaiban, vajon érzik-e felelősségüket a nemzetért?

Mit szólnának Batthyányék, Kossuthék, ha látnák a mai magyar politikát, ha látnák, hogy hazugsággal félrevezet-

ték a magyar népet, hogy a szabadságharc hármasszavaival – béke, egyetértés, szabadság – komoly gondok vannak, hogy talán soha nem volt ilyen szembenállás – már-már gyűlölet magyar és magyar között. Pedig, ha valami erőt adott 1848-ban a magyarságnak, az az összefogás, az egység volt.

Tudjuk, hogy a magyar forradalom és szabadságharc volt a kor forradalmi közül az egyetlen, amelyet nem marcangoltak szét belső ellentétek – nem úgy, mint a francia és a német forradalmat.

Talán ezért tartott – a maga másfél évével – a leghosszabb ideig, pedig a kor két legerősebb hadserege – az osztrák és az orosz túlerő – küzdött ellene.

Kedves Tordasiak! A márciusi ifjak felismerték az akkori Magyarország gondjait, és részt is vettek azok megoldásában, éppen úgy, ahogy Kolping is fogalmazott:

„Uram, add, hogy felismerjük korunk problémáit, s hogy tevékenyen részt vegyünk megoldásukban!”.

Az akkori ifjúság hite, meggyőződése, igazságszeretete ellenállhatatlanul, elementáris erővel söpört végig Budapest utcáin.

Tetteikkel bizonyították a későbbi Wass Albert-i gondolatot: „magatok sorsát magatokban hordozzátok, magyarok”.

Gyakran mondják: „Igen, mert a történelmi pillanat tette őket naggyá”. Ez azonban csak részben igaz, mert ahhoz, hogy mindehhez a merészség, a bátorság és képesség is meglegyen, ahhoz olyan szellemiség, neveltetés, gondolkodásmód és erős lélek, lelki erő kellett, amilyen a márciusi ifjakban – Petőfi Sándorban, Jókai Mórban, Vasváry Pálban és a többiekben – már eleve ott szunnyadt.

Hiába a történelmi helyzet, ha kishitű, jövőjünkben nem bízó, hazájukat nem szerető, a „Tanuljunk meg kicsik lenni!” szemlélet uralkodik el a fiatalok körében!

Ma nincs olyan helyzet, hogy a Habsburgok vagy az orosz cár fenyegetné Magyarországot, a magyar népet.

Ma is vannak azonban veszélyek, amelyek felismerhetőségének nehézségei miatt talán még komolyabbak, mint 1848–49-ben. Ma a globalizmus térhódító leple alatt beérkező kozmopolita szemlélet és magyarországi terjesztői, haszonélvezői jelentenek veszélyt nemzeti hagyományainkra, kultúránkra és fiataljaink gondolkodásmódjára, értékrendjére.

Mindez öli a hitet, a lelket, az igazságba vetett bizalmat, és súlyos értékválságot jelent. Éppen ezért ne feledjük Széchenyi István gondolatát:

„Csak addig él egy nemzet, míg van hagyománya!”!

Sokszor az az ember érzése, hogy eközben átírják még a történelmünket is, ami bizony komoly veszélyt rejt magában – ahogy Sütő András írta: „a havasi ember akkor érzi végveszélyben magát, ha akkora hóvihar van, ha a saját lábnyomát sem látja, ha visszanéz”.

Tisztelt Ünneplők!

1848. igazi közösségi ünnep, a közös igazságunkról szól, amit manapság oly' sokan hiányolunk.

Állunk a körülöttünk kavargó zűrzavarban, és ha lábunkat nem is tudjuk megvetni, legalább tekintetünket szeretnénk szilárd pontra szegezni.

Keressük az állandót, a maradandót, a szent célokért folytatott küzdelem megnyugtató igazságát!

Olyanok vagyunk, mint a fogyatkozó szerzetesrendben a barát: kutatjuk a rend ősi reguláját, hiszen csak az ahhoz való hűség adhat életünknek értelmet.

Tisztelt Ünneplők! Kedves Barátaim!

Ezért is jó emlékezni 1848–49 nagy magyarjaira, a szabadságharc hőseire és mártírjaira. Tegyük ezt az idők végezetéig, és adjuk át gyermekeinknek, unokáinknak '48–'49 nemes gondolatát, neveljük őket jó hazafivá! Erősítsük Bennük Petőfi szavait:

„Magyar vagyok. Legszebb ország hazám...”!

(Tordas, Petőfi Sándor Művelődési Ház,
2007. 03. 15.)

EMLÉKEZNI KÖTELESSÉG

*„Amit hatalom és erő elvesz,
azt az idő és a kedvező szerencse
ismét visszabozhat.”*
(Deák Ferenc)

Meggyőződésem, hogy itt és most érvényesek Deák Ferenc idézett szavai, hiszen az itt álló Nagy-Magyarország-élmű 1934 óta nyomon követhető sorsa is bizonyítja számunkra, hogy a magyar nép, az itt élő nagykanizsai polgárok rendíthetetlen szabadságszeretete, kitartása, bátorsága túlélte a Rákosi-rendszer okozta károkat, a kommunista diktatúra pusztításait, amely ezt az emlékművet is romba döntötte. Azt a nemzeti gyászt megörökítő, a magyarság által évszázadokon át a hazáért hozott véráldozatokat kifejező emlékművet, amelyet ma a Nagykanizsai Önkormányzat határozata alapján felavatunk vagy inkább újraavatunk.

Mit jelent ez a mai emlékműavatás? – tehetik és teszik is majd sokan fel a kérdést az elkövetkező napokban.

Szerintem azt, hogy az eddigi hosszú, gátlásos hallgatás helyett emlékezünk. Emlékezni pedig annyit jelent, nem felejteni és nem hallgatni, mert a szívünket bántó fájdalomról való hallgatás növelheti a gyűlölet, az indulat erejét is, és a hosszú hallgatás alatt felnevelődhetnek olyan fiatal nemzedékek is – mint a szocializmus időszakában sajnos gyakran előfordult –, hogy középiskolás diákok azt sem tudták, a székelyek milyen nyelven beszélnek. És sok diáknak fel sem tűnt, hogy egyes történelemtanárok miért fogalmaztak úgy, hogy Mátyás király Romániában született, vagy hogy az 1848-as magyar országgyűléseket Szlovákia fővárosában, Pozsonyban – vagy ami még sajtósebb –, Bratislavában tartották.

Tehát emlékezünk – emlékeznünk pedig – nemcsak emberi és nemzeti jogunknál fogva szabad, hanem –

kötelességünk is. Nemcsak azért, mert most, amikor a magyar millenniumot, az államalapítás 1 000. évfordulóját ünnepeljük itt, a Kárpát-medencében, vissza kell tekintenünk a nemzet sorsfordító időszakaira is – hiszen 1 000 éves állam nem sok van a földkerekségen, főleg olyan nem, amelyik ennyi pusztítást túlélte volna –, hanem azért is, mert ma Magyarországon szabadon, idegen elnyomók kényszerű ideológiai ráhatása nélkül, önállóan, józan nemzeti öntudattal értékelhetjük múltunkat, történelmünket.

Tisztelt Ünneplő Közönség!

A történelem viharai többször próbára tették a magyarságot, többször úgy tűnt, hogy elvész hazánk – de újra és újra fel tudunk állni. A szabadság eszménye és a függetlenség vágya oly’ erős volt 1 000 éven át a nemzetben, hogy bár volt idő, amikor szinte kiirtották a népet, és megszűnt létezni a magyar állam, de hitét nem veszítette el, hanem újjáéledt a magyar nemzet.

Nem véletlenül olvasható az eredeti emlékmű 4 oldalán nemzetünk 4 nagy gyászának helyszínei: Muhi, Mohács, Arad, Trianon! Ez utóbbiról, a békediktátummal kapcsolatosan hadd idézzek fel egy francia önkritikus újságíró, Henri Pozzit a '20-as évekből: „Valamennyi legyőzött közül egyet sem sújtottunk olyan keményen, mint Magyarországot, az igazság nevében a szó szoros értelmében felnégyelték, kivégzésre ítélték”.

És mit mondott a kor olasz miniszterelnöke, Nitti: „Magyarországnak egymás után négy szörnyű csapást kellett elszenvednie: a háborút – a Békeszerződést – a bolsevik forradalmat és a román megszállást, és miután területének kétharmadát elvették, a kifosztott országot 3 milliárd aranymárka jóvátétel kifizetésére kötelezték”.

Nitti szerint: „Magyarország megcsonkítása annyira becsutelt, hogy senki sem vállalja érte a felelősséget, mindenki szemérmesen hallgat. Nincs olyan angol, francia vagy

olasz, aki elfogadná hazája számára azokat a feltételeket, amelyeket Magyarországra kényszerítettek”.

Tisztelt Ünneplők!

Muhi, Mohács, Arad, Trianon, négyszer veszett el hazánk, de mindig újjáéledt. Ma is van jövőnk.

Kossuth szavai jutnak eszembe, aki egy helyütt ezt írta: „Nemzetnek lehet elnyomást túrníe, de jogai valósításának reménye iránt semmi körülmények közt nem szabad kétségbe esnie, s azért, mert valamely jogát nyomban nem képes megvalósítani, nem szabad arról önként örök időkre lemondani”.

Tisztelt Ünneplő Közönség!

Az elmúlt 80 év alatt voltak idők, amikor talán túl sokat beszéltek Trianonról, és ezzel nehezítették az igazság érvényesülését. Voltak olyan időszakok, amikor tilos volt erről beszélni, sőt, büntudatot tápláltak a magyarságban, amikor a történelmi Magyarország elvesztése került szóba. Ma demokráciában élünk, szövetségesei vagyunk a világ legerősebb ország-csoportjának, a NATO-nak. Reális esélyünk van, hogy a közeljövőben az Európai Unió tagjai sorába kerüljünk. Nem nosztalgiaival és irredenta ábrándokkal fordulunk Trianon felé, hanem a jövőt a magyarság egészének szebb és jobb jövőjét képzeljük magunk elé, és ezért munkálkodunk. Hisszük, hogy a népek szabad akaratából a nemzetiségek önrendelkezésének biztosításával, egy új, a nemzeti mellett európai identitással a jövőben szimbolikusá válhatnak a most egymástól elválasztó határok, és újból egyesülhet a magyar nemzet az unióban eggyé váló országok közösségében. Mert mi magyarok nem az államok alkotta EU-ban gondolkodunk csupán, hanem a közösségek, a nemzeti közösségek EU-jában gondolkodunk.

Tisztelt Ünneplő Közönség!

NATO-csatlakozásunk olyan biztonsági garanciákat nyújt számunkra, amit évszázadok óta nem élvezhetett az ország. Szomszédaink – akik nyertesei voltak a trianoni békediktá-

tumnak – reméljük, felismerik a szomszédakkal – köztük természetesen a velünk való együttműködés fontosságát –, hogy az európai népek közösségébe tartozás feltétele a kisebbségek – az ott élő magyar kisebbség – életlehetőségeinek és jogainak a biztosítása. Látunk ez irányú pozitív lépéseket, de a visszahúzó, néhol görcsös identitáskeresésből fakadó, gyakran, uszító nacionalizmus talaján mozgó, szélsőséges politikai erők megújuló ellentámadásainak erejét is. Példa erre a romániai görcsös ellenállás a státustörvénnyel kapcsolatosan, vagy a szlovákiai közigazgatási térkép átrajzolása.

Mi, magyarok az elmúlt 80 évben levontuk Trianon tanulságait: valljuk, hogy a közös Európa mindannyiunk jólétének vízióját vetíti előre – tartozzon bármely nemzetséghöz. Lépünk előre a józan ész szerint, és Trianon nagy nemzetközi tévedését úgy küszöböljük ki, hogy az igazság ne egy újabb háború és ne egy újabb igazságtalan béke útján érvényesüljön!

Hölgyeim és Uraim!

A Trianoni emlékmű és a rajta lévő felirat azt jelenti: élni fog a nemzet – a millenniumi évre utalva – még legalább ezer évig, itt, a Kárpát-medencében a meggyászolt nagy Magyarország egész területén. Azt jelenti ez az emlékműavatás, hogy részese lehetek azon eszme továbbvitelének, hogy a magyarság jövőjének biztosítéka mindannyiunkban jelen van, ezért együtt kell tennünk a jövőnkért: összefogással és cselekvő tenniakarással. Trianon számunkra nem csupán a gyász szimbóluma. Erőt is ad, hogy felépítsünk egy olyan országot, amely védetté válik minden további nemzeti tragédiával szemben. Olyan országot akarunk építeni, ahol senkinek se kelljen félnie Muhi, Mohács, Arad és Trianon irtózatától. Olyan országot akarunk építeni, amely egyesítheti a nemzetet, amely háború nélkül biztosítja a Kárpát-medence magyarjai számára a nemzeti identitás és a mindannyiunk számára kijáró nyugat-európai jólét lehetőségeit.

Kedves nagykanizsai Polgárok!

A Kormány nevében köszönetet mondok Önöknek, hogy felkarolták és megvalósították kulturális örökségünk e ragyogó emlékét, amit eleink itt, Kanizsán állítottak a nemzet emlékezetének megtartására. Azért is nevezem kulturális örökségnek, mert egy emlékmű maga a kultúra. Mindaddig, amíg örömlenket, dicsőségünket, fájdalmlunkat és gyászunkat műalkotásokban, emlékművekben tudjuk kifejezni, addig az egész világ előtt kultúránkat hirdetjük. Ez az emlékmű is a magyar kultúra emlékműve, hiszen ezer éves történetünk maga a magyar kultúra.

Kedves Barátaim!

Őrizzék meg ezt a mementót, minden magyarok emlékművét Nagykanizsa városának, az egész magyarságnak, és emlékeztesse Önöket, mindannyiunkat arra, hogy a hazafiúi szeretet és odaadás a nemzet megtartó ereje. Önök erről bizonyosságot tettek, amiért a polgári kormány hálával gondol Nagykanizsa népére.

(Nagykanizsa,

Nagy-Magyarország-emlékmű újraavatása,

2001. 08. 12.)

Nagy-Magyarország-émlékmű újraavatása
(Nagykanizsa, 2001. 08. 12.)

A KERESZTÉNYSÉG ÉS A HAZAFISÁG DIADALA

*550 éve szól a harang
a nándorfehérvári hősök emlékére!*

*„Haldokló atyátok tettei és példája
legyenek szíveitekben gyümölcsözők!
Isten félelme és a hazaszeretet az,
amit maradandó örökségül szállítok rátok.”*

(Hunyadi János halalos ágyán
László és Mátyás fiainak mondott utolsó szavai)

Kedves Barátaim! Tisztelt Ünneplő Közönség!

Ünnepelni jöttünk ma össze: mégpedig egy világra szóló győzelmet. Az emberfeletti bátorság győzelmét, a hit, a nemzeti összefogás, a magyarság, a kereszténység győzelmét, amit 550 évvel ezelőtt őseink Nándorfehérvárnál arattak.

Nemsokára megszólalnak itt, mögöttünk a Budavári Nagyboldogasszony templom – vagy ahogy' a köznyelvben többen használják, a Mátyás templom – harangjai, melyről kétszeresen is eszünkbe jutnak a Nándorfehérvári hősök és az általuk kivívott diadal.

Kedves Barátaim!

1453-ban a török sereg elfoglalta Konstantinápolyt – az akkori világ legnagyobb városát és a legerősebb várát –, majd a balkáni népeket, a Szerb királyságot hódította meg.

A világ akkori legerősebb hadserege – II. Mohamed (Mehmed) szultán vezetésével – ezt követően Magyarország és Európa ellen vonult.

1456 júliusában 60–70 ezer fős jól képzett seregével és legalább ennyi kísérő csapatával Nándorfehérvár alá érkezett.

Velük szemben Hunyadi János sógora, Szilágyi Mihály várkapitány 6–7 000 katonával vette fel a harcot, akikhez ki-

csit később csatlakoztak Hunyadi János kormányzó 12 000 fős serege és Kapisztrán Szent János majdnem 20 000 főt számláló keresztesei is.

Ha akkor megkérdeztünk volna bárkit, mit jósolna ilyen erőviszonyok láttán, bizonyára mindenki a török túlerő győzelmét jövendölte volna. Hogy mégis hatalmas magyar győzelem született, és a vert török sereg Szófiáig meg sem állt, az Hunyadi Jánosnak, Kapisztrán Szent Jánosnak, Szilágyi Mihálynak, Dugovics Titusznak és sok névtelen hős helytállásának, bátorságának köszönhető.

Fraknoi Vilmos – a kiváló XIX. századi történész – Hunyadi János államférfiúi nagyságát két dologban összegzi: a kormányzásban szigorú igazságszeretet és az alkalmas személyek kiválasztásának képessége, amely pótolta nála, ami neveltetésében hiányzott.

Gondoljunk bele, kedves Barátaim: Hunyadi János ekkor 68 éves volt, lóra ült, fegyvert fogott, és keményen harcolt a török ellen!

Kapisztrán Szent János – „az olasz magyar”, akit III. Callixtus pápa küldött Magyarországra – 70 éves volt, és óriási hittel, lelkesedéssel buzdította helytállásra katonáinkat. Ő adta a diadal nélkülözhetetlen elemét: a lelki erőt. Tudjuk, hogy egy csatában ez a döntő tényező, hiszen sokszor a túlerő és a haditechnikai fölény is legyőzhető általa.

Tisztelt Ünneplő Közönség!

Ma az emlékezés és a főhajtás napján egyre csak sorjázunk bennünk a kérdések: Képesek lennénk-e hasonló diadalra nemcsak fizikailag, hanem szellemiségben, hitben, lelkielőben? Vannak-e ma Dugovics Tituszok? Nándorfehérvár hősei példaképként élnek-e fiataljaink fejében? A Magyar Honvédség jelenlegi állapotában, moralitásában helyt tudnának-e állni? Mit szólna Hunyadi János, ha látná, hogy a magyar katonák laktanyáit civil biztonsági őrző-védő kft. emberei vigyázzák? Elindulna-e Kapisztrán

Szent János a mai Magyarországon hazájukat védeni akaró kereszteseket toborozni? Vajon jönnének-e baj esetén? Maradt-e annyi hazaszeretet bennünk, hogy életünk feláldozásával is védelmeznénk hazánkat? Csak veszély esetén vagyunk képesek nemzeti egységet létrehozni? Vagy már akkor sem? Sok-sok kérdés, amelyek felmerülnek bennünk ez ünnep kapcsán.

Kedves Barátaim!

Ma azonban emlékezni jöttünk. Tudjuk, a nemzeti érzés egyik legfőbb forrása: a közös emlékezet. A nemzeti érzés pedig az a tudat, hogy összetartozunk. Ha összetartozunk, felelősek vagyunk egymásért. Történelmi korok változnak, de vannak örök érvényű emberi értékek – ilyen a felelősségérzés is. Akkor is volt – ma is van felelősségünk. Elsősorban gondoskodni azokról, akik hozzánk tartoznak: szüleinkről, gyermekeinkről, családunkról – nem elfelejtkezve hazánk, nemzetünk védelmezéséről sem!

Ez a felelősségérzés munkált az akkori hősökben: Hunyadi Jánosban, Szilágyi Mihályban, Dugovics Tituszban, Kapisztrán Szent Jánosban és a többi névtelenekben. Mindez azonban kevés ám a győzelemhez! Ne felejtjük: Isten áldása is rajtuk volt! Ők még tudták a jelszót: „Ha a Jóisten velünk – ki ellenünk?”.

Vajon ismerik-e ezt a mai magyar politikai vezetők vagy az európai alkotmány megfogalmazói? Tudják-e, hogy Istennel szemben – Őt megtagadva – nemhogy országot, de még egy viskót sem lehet építeni! Tudja-e a Magyar Köztársaság Miniszterelnöke mindezt, amikor arról beszél, hogy Magyarország már nem Mária országa?

Kedves Barátaim!

Mielőtt elhelyezzük a dicsőség koszorúját Hunyadi János szobra előtt – megemlékezve a 3 043 várvédő és a 24 000 török áldozatról is –, hadd idézzem fel Hunyadi János halálos ágyán László és Mátyás fiainak mondott utolsó szavait:

*„Haldokló atyátok tettei és példája
legyenek szíveitekben gyümölcsözők!
Isten félelme és a hazaszeretet az,
amit maradandó örökségül szállítok rátok”.*

Ne feledjük: a harang értük szól, akik 550 évvel ezelőtt hősiességükkel 70 év haladékot vívtak ki Magyarországnak és Európának a terjeszkedő oszmán birodalommal szemben!

Adózzunk főhajtással a neves és névtelen hősöknek, akik a magyarok mellett szlávok, német ajkúak és más nemzetek gyermekeiként egy közös, elszánt akaratként vitték véghez történelmünk legnagyobb magyar honvédő győzelmét.

Soha ne feledjük emléküket!

Mindig jusson eszünkbe a déli harangszónál: 1456. július 22-én a kereszténység és a hazafiság diadalmaskodott!

(Budai Vár – Szent István-szobor, 2006. 07. 22.)

A SÁTORVERÉS HELYSZÍNÉN

„Isten csodája, hogy áll még hazánk!”

(Petőfi Sándor)

Tisztelt Ünneplő Közönség! Kedves Barátaim!
Maroknyi nép vagyunk Európában. De vagyunk és nem voltunk, ahogy Petőfi írta – Illyés Gyula meg így fogalmazott: „ezer esztendőket még a népek is csak csodák révén élhetnek”. A költői túlzás sem rontja le az alapkérdés igazságát. Több mint ezer esztendeje lakjuk ezt a földet, s tíz évszázada létezik a magyar állam.

Tisztelt népfőiskolai Gyülekezet!

Szent István napja legrégebbi ünnepünk. 1083-ban, amikor a pápa a magyarok közül elsőként a szentek sorába emelte, már tudták a magyarok, és az egész keresztény világ is, hogy István királyunk történelmet írt életművével, azaz, hogy befejezte az államalapítást, ami akkor azt jelentette, hogy bár egy ősi magyar kultúrával rendelkező, de mégiscsak pásztorkodó nomád népet letelepítette és a Kárpát-medencét állandó lakhelyül jelölte meg. Az államalapítás másik meghatározó mozzanata a kereszténység felvétele, és ezzel Európa nyugati felében kialakult értékek és normák elfogadása; ma úgy mondanánk, a nyugathoz való csatlakozás és felzárkózás volt.

István király haladt előre egyik kezében karddal, a másikban kereszttel. Ebben az időben a kard és a kereszt szövetségesek voltak. István politikai, politikusi jelentősége abban áll, hogy felismerte a pillanatot, amikor szakítania kell a megszokott, a kényelmes, de úttalan régivel, s vállalnia kell minden összeütközést a szokatlan, a sok kényelmetlenséggel járó, de végül is egyedül távlattal rendelkező új érdekében.

István emberi nagyságát az jelzi, hogy miközben gigászi feladatát végezte, a sors nem volt kegyes hozzá. Rokonainak nagy része szembefordult vele, fiai sorra haltak

meg, s osztályrészül jutott az élet talán legkegyetlenebb kötelessége: utolsó fiát, trónjának örökösét, neki, az apának kellett eltemetnie.

Az, hogy ma Magyarország létezik, hogy ezt az országot megyék hálózzák be, hogy a településeken templomok emelkednek, egyként István érdeme. Benne, a valaha élt egyik legjelentősebb államférfiúnkat, a sok nehéz körülmény között is emberfelettit teljesítő embert tiszteljük.

Szent István erős államot épített, s voltak történelmünknek gyászos korszakai, amikor az állam megroggyant, elgyengült. Erős államra van szükség, amelyik biztonságot, oltalmat nyújt a nemzetnek, a kívülről jövő veszélyekkel szemben, és biztonságot ad a tisztességes polgároknak a bűnözőkkel szemben. Erős államra van szükség, amelyik öröködi a törvényesség, a demokrácia, és a jogállamiság felett. Az erős állam nem jelenti és nem jelentheti azt, hogy a tisztességes, szorgos embereket korlátozza egyetemes emberi és kollektív jogaik gyakorlásában. Legyen példa István! Neki kard volt az egyik kezében és a kereszt a másikban.

A mai korra vonatkoztatva: az állam és az államhatalmat gyakorló kormány egyik kezében legyen a törvény szigora, a mindenkire egyformán érvényes törvényesség betartatása, a másik kezében pedig legyen az egyéni és közösségi boldogulás feltételeit osztó bőségtárhely. Ebben a tárhelyben legyenek meg a fizikai jólét adományai éppúgy, mint az erkölcsi, emberi, közösségi értékek és élmények, amelyek közösséggé, közösséggé, ismét valódi nemzeté kovácsolja az ország lakóit.

Kedves Barátaim!

A mai nap Szent István ünnepe, az államalapítás napja, és egyben az új kenyér megszentelésének ünnepe is.

A kenyér a magyar nyelvben nemcsak a szép kerek, rózsás barnára sült héjú, foszlós kenyeret jelenti, amely hasonlatos a Kárpát-medencén elterülő nagy Magyarországra, hanem jelenti magát az életet is. Jelenti magát a megélhetést. Amikor a kenyér az aratás utáni ünnepen Szent

István napján megszegjük, bőséget és jólétet kívánunk embertársainknak, hazánk népének.

A magyar nép híres szerte a világban vendégszeretetéről. A régi időkben, ha vándor tért be akár a legszegényebb házba, egy szelet kenyér mindig jutott az érkezőnek. Mert a kenyér jelenti a békét és a barátságot is. Mert ahol kenyérral kínálnak, ott biztonságban tudhatja magát az ember.

A búzát sok helyütt az országban életnek nevezik.

A legszebb mesterség a világon a földművesé, mert életet hoz létre. Tavasszal gondosan megműveli a földet, jó talajt készít, amibe elveti a magot, fél éven át gondozza, ápolja a cseperedő növényt, hogy új élet szülessen belőle, amely elteti a ház körüli állatot és főleg magát az embert. Nem is mesterség a földművesé, inkább hivatás, legalább olyan, mint a tanítóé, aki a gyermeket neveli hasonlóan, míg éretté nem válik. Vagy az orvosé, aki ápolja, gyógyítja a beteget, hogy új erőre kapjon. Mindezt teszi a földműves is régi szép magyar szóval, amikor még nemesen csengett e szó, mindezt teszi a paraszt, ki jó táplálékkal, étellel, itallal, kenyérral, étellel látja el a családját és az egész népet.

Tisztelt Hallgatóság! Kedves Ünneplők!

Szent évet írunk az idén. Ezen belül kettős ünnep a mai nap. Szent István napja és az új kenyér ünnepe. E kettős összetartozik, és István királyunknak köszönhetjük, hogy ma itt ünnepelhetünk. István erős lelkű ember volt. Megvívta harcát az engedetlen, visszahúzó erők képviselőivel, keleti és déli szomszédainkkal, akik nem nézték jó szemmel az általunk választott utat. Megvívta harcát saját lelkiismeretével is, és meggyőződött arról, hogy helyesen cselekedett. Fiának, Imre hercegnek írt intelmeiből tárul az utókor elé a hatalmas, bölcs, népe javáért munkálkodó uralkodó.

Kövessük őt bátran, haladjunk példája szerint a mi utunkon! Ehhez kívánok önöknek hitet, kitartást és szorgos munkálkodó életet.

(Lakitelek, 2000. 08. 20.)

Kispesti augusztus 20-i ünnepség

NEM ENGEDÜNK '48-BÓL – DE '56-BÓL SEM!

*Emlékezés az 1956-os forradalom és szabadságharc
44. évfordulóján*

*„1956 a nemzeti önbecsülés forradalma volt, megmutatta,
hogy aki tönkre akarja tenni nemzeti érzéseinket, hagyományainkat,
aki lebecsüli a magyarság önérzetét, az nagyon rossz úton jár!
1956-ban a haza legbátrabbjai vállalták a harcot a Góliáttal szemben.
Példát mutattak hősiességből, bajtársiasságból, hazaszeretetből
és nemcsak a többi hasonló helyzetben lévő nemzetnek,
hanem az egész Világnak, az utókornak.”*

Tisztelt Ünneplő Közönség! Kedves kispesti Polgárok!
1990-ben, a rendszerváltozást követően az első szabadon választott Parlament törvényt hozott a magyar nemzet állami ünnepeiről. Ezek az ünnepeink híven fejezik ki a magyar nép legfontosabb történelmi sorsfordulóit, de egyben sajátos lelkületét is. Augusztus 20-a Szent István, az államalapító nagy király napja. Idén ünnepeljük a magyar államiság 1000. évfordulóját. Szép kerek szám, amely ünnep egybeesik Jézus Krisztus születésének 2000. évfordulójával. A jubileum és a millennium évfordulóján a szent évben a többi ünnepünkhöz is emelkedettebb lélekkel viszonyulunk. Annál is inkább, mert a másik két állami ünnepünk történelmi mondanivalóját tekintve rendkívül hasonlatos egymáshoz. 1848. március 15-e és 1956. október 23-a a magyar nép két forradalmának és szabadságharcának kezdő napjai.

1848. március 15-én a magyarság levetette magáról a középkort, és megteremtette a polgári társadalmat, a törvény előtti egyenlőséget minden magyar számára, és felvette a

harcot az idegen uralom, akkor a Habsburg elnyomás ellen. 1956. október 23-án a kommunista önkényuralom és a szovjet-orosz elnyomás ellen lázadt fel a magyarság.

Látszólag – akkor, amikor volt – mindkét forradalmunk és szabadságharcunk elveszett. Mindkettőnek évtizedek múlva érett be a gyümölcse. 1848-é 1867-ben a kiegyezéssel, amikor szentesültek az 1848. évi törvények és Magyarország ténylegesen elnyerte a függetlenségét a dualista monarchiában. 1956. harcai 1990-ben a rendszerváltozással nyerték el értelmüket, amikor leráztuk magunkról a kommunista diktatúrát és az orosz igát.

Tisztelt Kiszepstiek! Nagy öröm számomra, hogy megtanultunk végre tiszta lélekkel ünnepelni. Hosszú időn keresztül a ránk kényszerített ünnepek keserűséggel voltak telítettek. Amelyeket pedig magunktól – minden kényszer nélkül – ünnepeltünk, valójában inkább gyászünnepek voltak. Nemzetünk történelme mint minden más népé, vegyest tartalmaz dicsőséges győzelmeket és fájdalmas kudarcokat. Mi hajalmosak voltunk – sajnos vagyunk is – Muhiról, Mohácsról, Aradról és Trianonról emlékezni, amikor vannak győztes forradalmaink és világra szóló győzelmeink, hogy csak egyet említsek: Hunyadi János nándorfehérvári diadala emlékére szól a déli harangszó szerte a világban.

Október 23-át most úgy ünnepehetjük, mint 20. századi történelmünk kiemelkedő, dicsőséges napját, amikor a magyar nemzet kinyilvánította az emberi jogok és a nemzeti függetlenség iránti elkötelezettségét, az ahhoz való ragaszkodását minden áldozatvállalással együtt.

Kiszepst Polgárai! Önök és az önök szülei átérték az 1956-os forradalom és szabadságharc történelemformáló napjait. Átérték az azt követő terror éveit, és átértük együtt a kommunizmus konszolidációját, a szocializmus sajátosan magyar változatát, az ország gazdasági és erkölcsi süllyedését előidéző kádári gulyás-kommunizmust.

A rendszerváltozás utáni első években az Antall-kormányzat a keserves örökséget óriási erőfeszítéssel formálta át, hogy a polgári demokrácia kialakuljon, és visszafordíthatatlanul megerősödjék hazánkban. Ezt a törekvést a Fidesz által vezetett polgári kormány valósítja meg most.

Azokat az értékeket tűztük zászlónkra, amelyek a magyar nép anyagi és erkölcsi gyarapodását viszik előre, amelyek a gazdasági felemelkedést és a családok boldogulását eredményezik.

A polgári demokrácia és a piacgazdaság megvalósult az elmúlt évtizedben hazánkban. A világ népei elismeréssel szóltak hozzánk, amelynek első meghatározó megnyilvánulása a NATO szövetségi rendszeréhez való felvételünk volt. Ezzel nemcsak a katonai értelemben vett biztonságunk szilárdult meg, hanem visszavonhatatlanul csatlakoztunk a szabad világ politikai és erkölcsi értékrendjéhez is. Az Euro-Atlanti Szervezetekhez való kötődésünk a záloga a gazdasági stabilizációnak és az eddig soha nem tapasztalt gazdasági növekedésnek.

Az Európai Unióhoz való felvételünk ma már nem kérdéses, csupán a megvalósulás időpontja képezi polémia tárgyát. Felzárkózásunk az uniós normákhoz a legtöbb területen már befejeződött. Előrébb vagyunk a felkészülésben, mint Spanyolország, Portugália vagy akár Görögország volt felvétele időpontjában.

Meggyőződésem, Magyarország éppen most alapozza meg hosszú évtizedekre – reményeim szerint –, évszázadokra a biztonságot, ami alatt értem az ország külső ellen-séggel szembeni védelmét, a polgári demokrácia szilárd-ságát és immunitását minden szélsőséges irányzattal szemben, támadjon jobbról vagy balról, és értem alatta a gazdasági biztonságot is, ami azt jelenti, hogy minden itt élő polgár, tisztességes dolgozó ember egyre növekvő jólétben élheti le életét. Beleértem a biztonság fogalmába azt is, hogy a családok – melyek társadalmunk alapját ké-

pezik – szilárd jövőképpel rendelkeznek, amely által vezérelve bátran vállalhatnak gyermekeket. Mert a nemzet biztonsága, jövőnk valódi záloga a sok-sok gyermek lesz, akik felvértezve tudással, erkölcsi és anyagi javakkal tovább építik hazánkat, amit eleink örökül hagytak nekünk.

Ünnepeinken végigfut gondolatunkban a magyar történelem, annak összes szépségével és fájdalmas tragédiáival együtt. Ezen az ünnepen, október 23-án arra gondolunk, hogy büszkén vállaljuk elődeink tetteit, és a hála érzetével hajtunk fejet emlékük előtt.

Én azonban most azt a gondolatomat szeretném megosztani Önökkel – és remélem, ez így is lesz –, hogy hasonló ünnep nem születik a jövő századokban. Abban bízom – és hiszem, hogy az összefogás erejével el is érhetjük –, hogy Magyarországon nem kell soha többet népelelnyomó diktatúra ellen forradalommal kivívni a szabadságot, és soha többé nem kell súlyos véráldozattal harcolnunk hazánk szabadságáért idegen elnyomó uralom ellen.

Olyan jövőt képzelek el és kívánok mindannyiunknak, amelyben múltunk nemzeti értékeit megtartva, az európai népek közösségébe integrálódva, szabad és szuverén országban, barátságos népekkel körülvéve, jólétben nevelhetjük gyermekeinket. Ezért a jövőért az elmúlt ezer évben, de különösen e században megküzdött e nép. Október 23-a nekem többet jelent, mint pusztán az akkori események történelmileg hitelesített ismerete. Ez a forradalom és szabadságharc az elmúlt 1000 év megpecsételése, amikor a magyar nép végérvényesen hitet tett ősi szabadságvágya és a demokratikus értékrend mellett.

Kedves Kispestiek! Augusztus 20-a a magyarság legrégebbi ünnepe. Szent László királyunk idején (1083-ban) lett ünnep, amikor István királyunkat a pápa a szentek sorába emelte. Több mint 900 éve történt ez.

1956. október 23-a legfiatalabb ünnepünk. Itt, Kispesten az ünnep alkalmából azt kívánom Önöknek, hogy a leszár-

mazottaik ugyanitt Kispesten 900 év múlva úgy emlékezzenek meg október 23-ról, mint az utolsó magyar forradalomról és szabadságharcról. Tegyék mindezt itt, egy szép nagy palotában – bár elképzelni sem tudom, milyen építészeti konstrukció pompájával övezve, de azt igen, hogy – ékes magyar nyelven szólva!

(Kispest, 2000. 10. 23.)

„GLORIA VICTIS – 1956!”

Tisztelt Ünneplő Közösség! Kedves Karcagiak!

„Rólunk beszélnek minden nyelven, sikong az éter és csodál: Dávid harcol Góliát ellen” – így írt a költő Jobbágy Károly 1956. november 2-án a magyar forradalomról. Ha Nyugaton – azokban az időkben – megtudták valakiről, hogy magyar, ámulattal köszöntötték: „Gloria Fifty Six!” – „Dicsőség ’56-nak!”.

Igen Tisztelt Ünneplők! Költők itthon és külföldön számtalan versben örökítették meg a magyarság hősie batorságát, és világszerte elismerés övezte nemzetünk szabadságvágyát. Hogy miért írta Camus, hogy: „a magyar vér oly’ nagy értéke Európának és a szabadságnak, hogy óvnunk kell minden cseppjét. A legázolt, bilincsbe vert Magyarország többet tett a szabadságért, mint bármely nép a világon...”.

Mert pontosan tudta az egész világ, hogy a magyarság a világtörténelem leghősiebb harcát vívta meg ’56-ban.

Mert a II. világháború alatt már a nagyhatalmak eldöntötték – a magyar nép megkérdése nélkül –, hogy Magyarország a Szovjetunió érdeklőnjába kerül, Magyarországot odadobták, mint ahogy a lengyeleket, cseheket, szlovákokat, észteket, letteket, litvánokat. És mindenki túrta az elnyomást, az embertelen, idegen diktatúra borzalmait.

Kedves Karcagiak! Egyetlen nemzet volt, aki elsőként, bátran felegyenesedett és kimondta, hogy elég volt!

Egy olyan ország, amelyet a XX. században is többször kifosztottak, megaláztak, tönkretettek, akivel szemben a legnagyobb igazságtalanságot követték el az I. világháború után Trianonban.

Egy olyan országban, ahol 1949-től 1953-ig 1 136 434 személy ellen indított eljárást az ÁVO és 516 708 embert el is ítélték – köztük sok baloldalit is.

Ez a korszak a rettegés és a félelem birodalma volt. 1947-től Rákosi, Gerő és társaik egy totalitárius rendszert építettek ki. ÁVO-val, ÁVH-val, besúgókkal, szovjet tanokkal. Magyarország 1956-ban egy megszállt, lelkében megtört, megfélemlített ország volt.

És mégis volt bátorsága, ereje, elszántsága a nemzetnek, hogy ennek a totális rendszernek nekimenjen, hősiesen, életét feláldozva küzdjön az igazságtalan, embertelen rendszer ellen.

És mindezt külső segítség nélkül. Egyedül, magára hagyva küzdötte végig – ahogy' ezt a spanyol költő, Ramon Cue Romano: Magadra hagyunk tégedet című versében írta:

„Kicsi hugunk, te drága!

Magadra hagyunk Tégedet.

(...) – mi csak szónokoltunk és vitatkoztunk

De senki előre egy lépést se tett,

(...)

Szemünk láttára tapostak a sárba”.

Bár voltak ígérek, biztatások, remények az USA részéről. Olaszországban Garibaldi légiót kezdtek szervezni.

Franco tábornok önkénteseket küldött, akik csak Münchenig jutottak. A spanyol védelmi miniszter felajánlotta a lemondását, mert ő akarta vezetni az önkénteseket.

Kedves Barátaim! Sok ezer magyar ember harcolt, hatalmas bátorsággal, emberfeletti hősiességgel, rendíthetetlen hazaszeretettel és szabadságvágygal – de nem jött a külső segítség.

Nem jött senki – csak az Odesszai Katonai Körzetből, Konyev marsall parancsára, 1 hadosztály, a már Magyarországon lévő 200 000 szovjet katonához, 4 600 harcokcsival, hogy leverje a forradalmat. (A mai magyar harcokcsi állományra nem térek ki, mert ünneprontás lenne.)

Nem feledendő: Románia vezetése felajánlotta, hogy szívesen részt vesz a katonai intervencióban.

Tisztelt Karcagiak! 1956-nak sok tanúsága van. Az egyik – talán a legfontosabb –, hogy a magyar nép tartósan nem viseli el a lelkétől, szellemiségétől, szívtől idegen hatalmi rendszereket, és a közömbösséget, a beletörődést elutasítja. Keresi az igazságot, és bátran mer változtatni.

Kedves Ünneplők! Ma sem szabad, soha nem szabad belenyugodni a rosszba, az igazságtalanságba. Kereszténydemokrata politikusként pedig csak megerősíteni szeretném azok hitét, akiknek erőt adott a Jóisten – szűkebb és tágabb pátriájukban –, hogy éljünk a változtatás lehetőségével. Ma ezt nem véráldozatokkal kell elérnünk – ma tehát a véleménynyilvánítással, a népszavazással, az igazunk melletti kiállással tehetünk az igazságtalansággal szemben.

'56 másik nagy tanúsága, hogy a nép akarata szent és sérthetetlen, azt a hatalomnak kötelessége tiszteletben tartania. '56-ban sokan – baloldaliak és jobboldaliak, szociáldemokraták és kereszténydemokraták – képesek voltak a nemzeti összefogásban, a nemzeti egységben gondolkodni. Ma is többségben vannak azok, akik velünk együtt változást akarnak. Sok baloldali ember is azt mondja: elég volt a hazugságokból, elég volt a szemfényvesztő trükkökből! Mindezeknek a Fővárosi Nagycirkuszban és nem az Országgyűlésben a helyük.

Tisztelt Karcagiak! 1956. október 23-án a magyar nemzeti önérzet, a nemzettudat legmagasabb szintű megnyilvánulásának lehetett tanúja az egész világ.

1956 a nemzeti önbecsülés forradalma volt, megmutatta, hogy aki tönkre akarja tenni nemzeti érzéseinket, hagyományainkat, aki lebecsüli a magyarság önérzetét, az nagyon rossz úton jár! 1956-ban a haza legbátrabbjai vállalták a harcot a Góliáttal szemben. Példát mutattak hősiességből, bajtársiasságból, hazaszeretetből és nemcsak a többi hasonló helyzetben lévő nemzetnek, hanem az egész Világnak, az utókornak.

Tisztelet és elismerés az '56-os hősöknek, mert ki mer-
tek állni és harcolni a szabadságért, a függetlenségért, a
magyarságunkért. Ahogy Boros László költő írja:

*„Most talán megértik egyesek és sokak,
Hogyha kell, hát élet árán is,
De a magyar mindig magyar marad!”.*

(Karcag, 2007. 10. 23.)

Államtitkári kinevezés (2000. 05. 02.)

*Válogatás
országgyűlési
felszólalásokból*

*„A politika az alkuk művészete
– nem azonos az önfeladással!”*

„TARTOZIK-E FELELŐSSÉGGEL A MINISZTERELNÖK A NEMZET ÖNBECSÜLÉSÉÉRT?”

A/1598 azonnali kérdés

ELNÖK: (...) A Miniszterelnök Úr halaszthatatlan közfeladatai ellátása miatt válaszadásra Kovács László külügyminisztert jelölte ki. Megkérdézem Simicskó István képviselő urat, elfogadja-e válaszadó személyét.

DR. SIMICSKÓ ISTVÁN (Fidesz): Köszönöm szépen, Elnök Úr, elfogadom, bár személyesen a Miniszterelnök Úrnak szántam ezt a kérdést.

Remélem, hozzá is eljutnak majd ezek az információk.

ELNÖK: Akkor Öné a szó.

DR. SIMICSKÓ ISTVÁN (Fidesz): Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Országgyűlés! Miniszterelnök Úr! Az első 2 percben egy tanmesét mondok el Önnek, szolgáljon tanulságul az Ön számára is.

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy család. Ez a család nehéz körülmények közt is tisztességesen élt, dolgozott, gyarapodott. Befogadott mindenkit, aki bajba jutott: befogadta a házába, a portájára az elűzötteket, a menekülőket, sőt, munkát, kenyeret és biztonságot adott nekik.

Telt, múlt az idő, és egyszer ezt a nagy családot szörnyű tragédia érte. Számíthatott volna a befogadottakra a bajban, akik a „jótett helyébe jót várj” elv helyett azonban elárulták, kirabolták, kifosztották, megerőszakolták és elűzték házából, hazájából az otthon adó családtagokat.

Tudjuk, a szörnyű emlékek sebei nagyon lassan gyógyulnak. Ekkor azonban – évek múltán – december 1-jén történik valami: eljön a megalázott maradék családhoz az egykori befogadottak családfője, és ünnepet tart. Annak a csonkí-

tásnak, annak a megalázásnak, annak a kifosztásnak az ünnepnapját, amelyen tönkretették és elűzték a valaha otthon és biztosságot adó családot. De ez még nem minden, Miniszterelnök Úr, erre az ünnepségre az egykor megalázott család új családfője is elmegy, és boldogan együtt ünnepli a rablás és megszegyenyítés évfordulóját.

Miniszterelnök Úr, tartozik-e Ön szerint felelősséggel a családfő a családjáért? Várom válaszát, és nemcsak én, hanem a megcsonkított család is.

Köszönöm szépen. *(Taps az ellenzék soraiból, valamint a karzatról.) (...)*

DR. SIMICSKÓ ISTVÁN (Fidesz): Köszönöm szépen, Elnök Úr, a szót. Miniszterelnök Úr, Külügyminiszter Úr! Köszönjük a történelmi leckét; én másként tanultam a történelmet ezek szerint, mint Ön, de tisztázzuk, hogy minek az ünnepe december 1-je Romániában. Gondolom, Medgyessy Péter miniszterelnök úr tudja, hiszen ő állítólag erdélyi származású. Tehát: '18. december 1-jén – kihasználva Magyarország gyenge pillanatát – az Antant segítségével a románok elszakították Erdélyt, 102 ezer km² területtel és 1,7 millió magyarral együtt. Kirabolták, kifosztották ezt követően Magyarországot, Budapestet, végiggyalázva a magyar nőket, az asszonyokat.

Mi, magyarok megbocsátottunk, holott bocsánatot soha senki nem kért tőlünk. A mai napig nem biztosítják a kisebbségi és emberi szabadságjogokat, elnyomják, asszimilálják és 'bozgor'-nak, hazátlannak csúfolják az ott élő magyarokat.

Mit teszünk mi ezért cserébe? Nagyvonalúan, úriember módjára támogatjuk Románia euro-atlanti integrációját. De az már mégiscsak mindennek a teteje, a magyarság arculcsapása, hogy a román miniszterelnök provokatívan Budapesten ünnepli a magyarság megalázását, teszi mindezt a magyar Miniszterelnök társaságában *(Az Elnök a csengő megkocogtatásával jelzi az időkeret lejártát.)*, ro-

mánul beszélgetve, pezsgőzgetve. Ez botrány, ez szégyen, ezért kérem, tolmácsolja a Miniszterelnök Úrnak, hogy szégyellje magát!

Köszönöm szépen. *(Taps az ellenzéki pártok padsorai-
ban, valamint a karzatról. – Közbeszólás az MSZP padsorai-
ból: Elképesztő!)*

(2000. 09. 08.)

A NEMZETŐRSÉG LÉTREHOZÁSA

Országgyűlési határozati javaslat általános vitája

SIMICSKÓ ISTVÁN: (...) A (...) 61/2000. számú országgyűlési határozat a feladatok sorában szól a nemzetőrség létrehozásának szükségességéről, felállításának előkészületeiről. A honvédség átalakításáról szóló országgyűlési határozat világossá teszi, hogy a haderő teljes megújításához mintegy 10 évre van szükségünk. A fontossági sorrendet is megszabtuk.

Első lépésként a Magyar Honvédség szervezeti átalakítását hajtottuk végre, ami hosszabb távon megfelel Magyarországnak azon igényének, hogy ha Magyarországot támadás érné, egy kis létszámú, ám ütőképes, jól felfegyverzett és jól kiképzett állománnyal menjen a csatatérre. Ez a szervezeti kialakítás illeszkedik a NATO-tagországok katonai szervezeteihez. Az együttműködés mind Magyarországnak védelme esetében, mind a Magyar Honvédség külföldi missziókban való részvétele esetén biztosított.

A haderőreform első szakaszában valósítjuk meg a katonák élet- és munkakörülményeinek alapvető javítását. A katonák jogállásáról szóló, közkedvelt néven az új szolgálati törvény már olyan kondíciókat biztosít mind az előmenetelben, mind a jövedelemben, ami vonzó pályává teszi a katonai hivatást, ami tisztas életpályát és tisztességes megélhetést biztosít a katonák és családtagjaik számára.

A kis létszámú professzionális hadsereg megvalósítása a cél a haderőreform végezetével. S ezen a ponton fogalmazódik meg a magyar emberekben, az egész magyar társadalomban azon hiányok sora, amiről már említést tettem akkor, amikor a nemzetőrség szükségességéről mint általános igényről beszéltem.

Az elmúlt évtizedben létrejött egy nemkívánatos tendencia. A hadsereg létszámának szűkítésével nem volt

megoldható, hogy minden egészséges sorköteles fiatalembert kiképezzen a hadsereg. Ezért egy morálisan is elfogadhatatlan helyzet alakult ki: sokan, akik tehettek, kibújtak a katonai szolgálat alól, és az állam szemet hunyt efelé, hiszen az adott korosztályokat egyébként sem lett volna képes behívni a szűkülő keretű sorkatonai szolgálatra. Ezért is döntött úgy az Országgyűlés, hogy – a társadalmi igazságosságot helyreállítja –: 2002. január 1-jétől a bevonuló fiatalok 6 hónapot töltsenek el katonai kiképzéssel a hadseregben.

A professzionális haderővé történő átalakulás során azonban megszűnnek a sorkatonai beosztások a Magyar Honvédségben, ezáltal megszűnik a hadkötelezettség alapján történő katonai kiképzés is. Magyarországon több mint egy évtizede nem folyik tartalékos katonai képzés. Papíron több tízezer tartalékos állítható csatasorba, de mint minden más is, amit az ember időnként nem gyakorol, így a katonai ismeretek is megkopnak, a készségek eltompulnak. Vissza kell tehát állítanunk a tartalékosképzést; nézetünk szerint ez kizárólag önkéntes alapon valósulhat meg.

Ma is számos olyan öntevékeny, technikai sportokat űző klub működik az országban, amelyek tevékenysége szorosan kötődik vagy köthető a honvédelemhez. Ilyenek példának okáért a vitorlázó repülő, sárkányrepülő, ejtőernyősök, bűvárok, rádióamatőrök, céllövők, hosszan sorolhatnánk még, és ők most saját erőből, a legnemesebb értelemben vett megszállottságból képzik magukat e sportok területén.

Tisztelt Képviselőtársaim! Segítsük, karoljuk fel őket, adjunk lehetőséget számukra is! Meggyőződésem, hogy az állam egy arra adekvát intézménye támogatást kell nyújtson nekik is.

Az elmúlt évek sajnos nem szűkölködtek hazánkban sem súlyos elemi csapásokban, gondoljunk csak az évente ismétlődő tiszai árvizekre vagy néhány szerencsésebb ki-

menetelű gázkitörésre. A katasztrófaelhárító szervezet jól működik, a helyén van, jól végzi a munkáját, de amikor komoly baj van, azt is érzékelhettük, hogy a Magyar Honvédség jelentős létszámú részvétele nélkülözhetetlen volt. Úgy vélem, más partnerországokhoz hasonlóan a Magyar Honvédséget úgy kell felszerelnünk, arra kell kiképeznünk és fenntartanunk, amire való: a haza fegyveres védelmére. Katasztrófa helyzetekben és más, őket közvetlenül érintő veszélyeztetettségek esetén az emberek szűkebb pátriájukban szívesen mennek a gátra, ha a „gát” kifejezést itt most átvitt értelemben használom, akkor is. Az emberek igénylik, hogy közük legyen szűkebb környezetükhöz, családjuk, hazájuk védelméhez. Értelmes célokat szívesen követnek, értelmes feladatokért szívesen vállalnak áldozatot.

Tisztelt Országgyűlés! Ha úgy hozná a szükség, a Magyar Honvédség, amely hadba vonul, minősített időszakban már a mai szűk létszámkeretével sem tudná felvállalni a Kormány, a közigazgatási intézmények, a hidak, az utak, a vasutak, a veszélyes üzemek fokozott őrzését és védelmét, nem lenne képes a hátszági katonai feladatok teljesítésére sem. Ezekről én részleteiben nem akarok beszélni, hiszen ennek megtervezése, kimunkálása a szakemberek, a katonák dolga.

2000. szeptember 8-án nyújtottam be a nemzetőrség létrehozásáról szóló országgyűlési határozati javaslatot. Azóta eltelt több mint egy év. Ez az idő számos konferenciára adott lehetőséget, szakemberekkel, a hazájukért tenni akaró emberek sokaságával, civil szervezetekkel, a honvéd vezérkar vezető tisztségviselőivel és nem utolsósorban a parlamenti pártok – köztük természetesen az ellenzéki pártok – tisztelt képviselőivel is számos alkalommal konzultáltunk a nemzetőrség létrehozásának kérdéséről. Alapos előkészítő munkát végeztünk. Már a múlt év októberében, amikor az Országgyűlés Honvédelmi Bizottsága, valamint az Önkormányzati és Rendészeti Bizottsága megvitatta a határo-

zati javaslatot – egyöntetű támogatásukról biztosították azt. Azóta megbizonyosodhattunk arról, hogy a politikai pártok ezzel a támogatásukkal a közakaratot támogatják.

Az ország számos nagyvárosában és kistelepülésén járva elmondták az emberek, helyeslik a nemzetőrség felállítását. Az egyik faluban egy idős ember azt mondta, addig nem szeretne meghalni, amíg meg nem valósul a nemzetőrség, mert számára ez fogja jelenteni 1848 és 1956 örökségének újjászületését e hazában. Nekem óriási erőt ad, hogy tudom: nemcsak ez az idős ember gondolkodik így erről.

Tisztelt Képviselőtársaim! Bocsássák meg nekem, ha azt mondom, hogy számomra ettől mégis sokkal fontosabb az, amit fiatal emberektől hallok a nemzetőrséggel kapcsolatban. Ők azt mondják, örömmel vennék, ha 2–3 hónapos kiképzés keretén belül megtanulhatnák a fegyverfogásokat, a fegyverforgatás alapismereteit; szívesen vállalnának lakóhelyükön vagy ahhoz közel önkéntes nemzetőri vagy tartalékos szolgálatot is. Ők csupán azt kérik, ez a kiképzés, ez a szolgálat valóban tartalmas, célratörő legyen, és ne törje ketté felsőfokú tanulmányukat vagy életpályájuk kezdő szakaszát. Azt mindannyian látjuk, hogy ez könnyen megoldható.

A jelen határozati javaslat – amennyiben a tisztelt Ház reményeink szerint elfogadja – a Honvédelmi Minisztérium feladatává teszi, hogy dolgozza ki a nemzetőrség létrehozásával kapcsolatos törvényt, illetve törvénymódosításokat, amelyekben az Országgyűlés majdan megszabja a nemzetőrség feladatait, irányítási rendjét, szervezetét és a többi fegyveres erőhöz való viszonyát. Természetesen bizonyos részletkérdésekre (*Az Elnök a csengő megkocogtatásával jelzi az időkeret lejártát.*) vonatkozóan is vannak előzetes elképzeléseink. Kérek még egy picit türelmet, és azon nyomban befejezem, köszönettel – mindjárt vége.

Tehát a szakirányításra nézetem szerint kizárólag a honvéd vezérkar lehet hivatva, hiszen ne feledjük, hogy az általam korábban elmondott, bár nem részletezett feladatsorból a legfontosabb a haza védelmére irányuló, amit a Magyar Honvédséggel szoros együttműködésben, a honvéd vezérkar vezetése alatt kell megoldania.

És végezetül, tisztelt Képviselőtársaim, a nemzetőrség létrehozása gondolatának elindítása óta az együttgondolkodás révén rendkívül sokat gazdagodott ez az eszme. Mindvégig azt tapasztaltam, hogy politikustársaim – hangsúlyozom: ellenzéki képviselőtársaim is – a katonák és más szakemberek, a civil szervezetek és az egyszerű polgárok egyenként is sokban járultak ahhoz hozzá, hogy mára körvonalazódott a nemzetőrség megalakításának a gondolata. Azért fejlődött ez a gondolat ily rövid idő alatt olyan sokat, mert mindenki tudta és érezte, hogy össznemzeti ügyről van szó, és minden használható, jobbitó szándékú gondolat meghallgatásra talált – így lesz ez a jövőben is.

Arra kérem Képviselőtársaimat, hogy itt, a Parlamentben is mondják el nézeteiket, észrevételeiket, javaslataikat (*Az Elnök ismét csenget.*), és mint ahogy ezt a bizottságokban is tették, szavazatukkal járuljanak hozzá ahhoz, hogy hazánk biztonsága a nemzetőrség felállítása által tovább erősödjék.

Köszönöm szépen megtisztelő figyelmüket, és köszönöm az Elnök Úrnak a lehetőséget. (*Taps a kormányzó pártok padsoraiban.*) (...)

ELNÖK: Kétperces hozzászólásra következik Simicskó István képviselő úr.

SIMICKSKÓ ISTVÁN (Fidesz): Köszönöm szépen, Elnök Úr, a szót. Nem akartam, csak a végén hozzászólni, de úgy érzem, Bauer képviselő úr hozzászólására mindenképpen célszerű reagálnom, mielőtt ez a vita kicsit rossz irányba elmegy.

Nagyon nagy örömmel hallgattam több konstruktív hozzászólást még ellenzéki pártok soraiból is, és kicsit szomo-

rú vagyok, amikor Bauer Tamásnak az előbbi hozzászólását kellett végighallgatnom, több szempontból, tekintettel arra, hogy svindlinek és önleplezésnek nevezte a nemzetőrség szent és nemes ügyét. Én ezt nagyon szomorúan éreztem és tapasztaltam. Sőt, még azt is mondta – bár nem célszerű megismételni ezeket a szavakat, de hogy mégis megmaradjon az utókor számára –, feleslegesnek, indokolatlannak és pénzkidobásnak nevezte mindezt a nemes szándékot. Azt hiszem, Magyarország biztonságának, a magyar családok, a magyar emberek, a magyar polgárok biztonságának az ügye szerintem nem felesleges, nem indokolatlan, és minden pénzt megér a magyar emberek biztonságának az ügye.

A másik nagyon fontos szempont, ami még itt elhangzott, mégpedig a felesleges és indokolatlan pénzkidobással és a kiképzéssel kapcsolatban is: az I. és a II. világháború előtt is nagyon sokan gondolkodtak így, ahogy Bauer Tamás gondolkodott. Hadd mondjam el, hadd idézzem Bauer Tamásnak azt a neves amerikai tábornokot – Eisenhowerról van szó –, aki, gondolom, hasonlókat hallgatva annak idején más politikusok részéről, fogalmazta meg azt a gondolatot, ami azt hiszem, mind a mai napig példaértékű lehet a számunkra. Mégpedig azt mondta, hogy az alapos technikai, lélektani és fizikai felkészítés olyan fegyver, amelyet minden nemzet megadhat katonáinak, mielőtt harcba küldi őket. Mivel azonban a háború a demokráciákat mindig váratlanul éri, ezt a kiképzést nagyrészt békében kell elvégezni. Amíg nem valósul meg az általános leszerelés, mindig bűnnek fog számítani, ha az embereket felmentjük az olyasfajta kiképzés alól (*Az Elnök a csengő megkocogtatásával jelzi az idő leteltét.*), amely tisztességes esélyt ad számukra, hogy túléljék a háborút.

Köszönöm szépen. (*Taps a kormánypártok soraiban.*) (...)

ELNÖK: Tisztelt Országgyűlés! Miután több felszólaló nem jelentkezett, megkérdem Simicskó István képviselő

urat, kíván-e válaszolni a vitában elhangzottakra. (*Simicskó István: Igen.*) Megadom a szót.

SIMICSKÓ ISTVÁN (Fidesz): Köszönöm szépen a szót, Elnök Úr. Tisztelt Képviselőtársaim! Azzal kezdeném, számomra óriási élmény volt az – csak végigszaladt az agyamon a gondolat, hogy 11–12 évvel ezelőtt ugyanebben a Házban folyhatott volna-e erről vita vagy más ilyen jellegű kérdésről –, hogy saját magunk dönthetünk, saját magunk vitatkozhatunk arról, milyenné formáljuk az ország biztonságát, és én ezt óriási horderejűnek, jelentőségűnek tartom. Ugyanilyen fontos dolog lehet az, hogy világos, tiszta jövőképet fessünk föl a magyar társadalom tagjai számára, a magyar katonák számára, hiszen azt hiszem, a biztonságpolitika formálása során ma talán ez a legfontosabb kérdés.

Ma, amikor a XXI. század kezdetén szembesülnünk kell új és új kihívásokkal; ma, amikor azt látjuk, hogy a hagyományos, úgymond katonai elrettentő erő fenntartása mellett a hátország biztonságát is erősítenünk kell – mindez új feladatokat ró mindannyiunkra –, az emberek jogosan várják el azt tőlünk, hogy növeljük a biztonságukat, növeljük a biztonságérzetüket.

A Magyar Honvédségnek, amely professzionális jelleget ölt, ki, illetve milyen szervezet ad, illetve adhat utánpótlást, megfelelően képzett tartalékot? Ki segít és segíthet a katasztrófavédelemnek, a polgárőrségnek árvíz, belvíz, vegyi vagy bármilyen más katasztrófa esetén? Hagyjuk-e elsovadni a technikai sportokat űző civil szervezeteket, amelyek ma is komoly katonai jelentőséggel és jelleggel bírnak?

A profi Magyar Honvédség társadalmi kapcsolata szoros lehet-e az emberekkel, a magyar családokkal? Élő kapcsolat lesz-e az, ha csak és kizárólag az országban professzionális haderő működik? Emelheti-e mindez a katonai pálya presztízsét akkor, ha csak és kizárólag profi hadsereg működik, magasabb szintre, mint amilyen most van? Ha

ez a kapcsolat nem élő, ha a magyar társadalommal a magyar emberekkel nincs közvetlen kapcsolatban, egyfajta kaszt jelleget ölthet a Magyar Honvédség.

Szerintem a profi hadsereg esetén sem mondhatunk le a honvédelem összetársadalmi jellegéről. Erősíteniünk kell a nemzet összefogását a honvédelem területén, és azt hiszem, a nemzetőrség létrehozása ezt jelentős mértékben elősegítené, hiszen gondoljunk csak bele, tisztelt Képviselőtársaim, hogy a történelem folyamán számos esetben, amikor a magyar emberek – a magyar férfiak és akár nők is, akik erre egészségügyileg alkalmasak – megtehették azt, hogy a saját falujukat, a saját házukat, a saját családjukat védték, sokkal hatékonyabb volt az a rendszer, és – láthatjuk számos NATO-tagországban mindezt – ezért van szükség többek között a nemzetőrséghez hasonló szervezetekre és intézményekre.

Itt a válasz Iváncsik képviselőtársamnak, hogy igen, az egészséges és arra alkalmas nők is részt vehetnek a nemzetőrség intézményében és működésében.

Azt hiszem, politikusként és biztonságpolitikával foglalkozó politikusként is a ma is jól látható jövőbeni problémákra és kihívásokra kell politikai felelősségünktől vezérelve keresnünk a választ, együttműködve önökkel, és ezért számomra mindenképpen hasznos és jó volt ez a mai vita is.

Én azt mondom, a biztonságot a maga komplexitásában célszerű értelmeznünk.

A vitát hallgatva örömteli volt számomra, hogy a nemzetőrség létrehozásának, létének szükségességében döntően egyetértés mutatkozik, és ez a legfontosabb, Képviselőtársaim.

A létrehozásának időpontjában vannak véleménykülönbségek, ami egyébként azt mutatja, hogy az én országgyűlési határozati javaslatom sem mondja ki, hogy ekkortól föl kell állítani, hiszen elfogadom azokat a módosító javaslatokat, amelyek a létrehozásról szólnak, de

ezt időben kitolják. Erről lehet értekezni, és lehet vitatkozni, lesz majd alkalom a részletes vita során ezt bővebben kifejtteni.

Végezetül azzal zárnám, tisztelt Képviselőtársaim, azt hiszem, az emberek, a magyar családok és az a sok-sok civil szervezet, akik nagyobb biztonságban szeretnének élni, akarják a nemzetőrséget úgyszintén, hiszen számos fórum, számos levél, konferencia, tanácskozás és értekezés mutatja mindezt számomra. A katonák – akiknek a biztonságunk a kezükben van – támogatják; mi, politikusok jó, ha megérezzük mindezt, és együtt teszünk a magyar emberek biztonságának növelése érdekében, a nyugodt gyarapodásuk érdekében.

Köszönöm szépen. *(Taps.)*

(2001. 11. 05.)

Országgyűlési határozati javaslat részletes vitája

SIMICSKÓ ISTVÁN (Fidesz): a módosító javaslatok áttekintése során igazából ellenérvek nem fogalmazódtak meg, ami az alapkérdést illeti, hogy legyen-e nemzetőrség vagy pedig sem. (...) az elhangzott vélemények gyakorlatilag alátámasztották a nemzetőrség létjogosultságát és ennek szükségességét.

Szeretnék néhány gondolatot ide idézni, mégpedig a 61/2000. országgyűlési határozatot, amely több mint 90%-kal került elfogadásra. Ez nem másról szól, mint a Magyar Honvédség hosszú távú átalakításáról. Tíz év távlatában határozhatjuk meg, hogy milyen legyen a Magyar Honvédség. Ez egy óriási, nagyléptékű országgyűlési határozat, amit elfogadtunk, a korábbi időszakokban nem nagyon volt erre példa. Világos, tiszta jövőképet vázol föl a biztonságpolitikának ezen a területén, s ebben a határozatban az áll, ennek az 5. g) pontjában: meg kell vizsgálni a területvédelmi erők átalakí-

tásának, a nemzetőrség fokozatos létrehozásának szervezeti, anyagi, technikai lehetőségeit és feltételeit.

Én pontosan ezt mondom – és ezt idézte Mécs Imre képviselőtársam is –, a területvédelem fontosságát hangsúlyozva: így van, és ezzel párhuzamosan a nemzetőrség fokozatos létrehozásának szükségességét is. Ezért mondom azt, hogy az országgyűlési határozati javaslatom pontosan, szervesen illeszkedik a haderőreform végrehajtásának folyamatába, és egyértelműen konkretizálni próbálja azokat a szempontokat, célkitűzéseket, amelyeket ezen 90%-os többséggel elfogadott országgyűlési határozat megfogalmaz.

A határidők vonatkozásában – amelyek a módosító javaslatokban és a kapcsolódó módosítókból is tükröződnek – úgy látom, azokat fogom tudni támogatni a jövőben is, amelyek azt mondják ki, hogy 2002. december 31-éig készüljön el az a törvénycsomag, amely a nemzetőrség létrehozásának szempontjait tartalmazza. Ez szerintem kellő időt és lehetőséget ad majd a jövő évi választások után felálló új összetételű Parlamentnek, hogy ezt a kérdést végigtárgyalja.

Ismételten szeretném hangsúlyozni – mint már az elején is elmondtam –, hogy igenis én is fontosnak tartom – mivel össznemzeti ügynek tekintem a biztonságpolitikát és a honvédelmet –, hogy ebben majd valamennyi parlamenti párt képviselője vegyen részt, és tárgyalja meg ezt a kérdést, hiszen csak akkor van ennek értelme, hogyha megvan hozzá a parlamenti támogatás is. Fontos a parlamenti támogatás, fontos a politikai támogatottsága egy ügynek, de nagyon fontos a társadalmi és a katonaszakmai támogatottsága is. (...)

Köszönöm szépen a türelmet, Elnök Úr.

(Mécs Imre Simicskó István felé mutatva: Elnök Úr, kérem, adja meg a szót!)

ELNÖK: Akkor már csak 3.

SIMICSKÓ ISTVÁN (Fidesz): Három, köszönöm. Tehát fontosnak tartom, hogy az elmúlt egy évben szakmai fórumokon vitattuk meg ezeket a kérdéseket olyan katonák-

kal, nyugdíjas katonákkal, tartalékos katonákkal, civilekkel, akik éreznek magukban felelősséget, és szeretnének ezen a szakmai területen tenni valamit és segíteni az ügynek. Azt kell mondjam, hogy a Magyar Hadtudományi Társaságtól kezdve a Magyar Tartalékos Katonák Szövetségéig gyakorlatilag mindenhol pozitív visszajelzés jött, és fontosnak tartják a nemzetőrség létrehozását.

Tehát azt hiszem, a politikai felelősségünk abban is meg kell nyilvánuljon, hogy ha van egy társadalmi akarat, van egy igény, van egy biztonságpolitikai hiány a jelen pillanatban, és főleg akkor, amikor 10 év távlatában gondolkodunk, és azt mondjuk, hogy kérem szépen, itt profi és önkéntes hivatásos hadserege lesz majd Magyarországnak, akkor szükségünk van arra, hogy az így keletkező hiányt, űrt és problémákat – hiszen ez egy nagyon nagy ívű átalakítást jelent a honvédelemnek, a honvédelem rendszerének – kezeljük. Ha egy kicsit is előre tudunk gondolkodni a kollektív bölcsesség erejével, akkor próbáljuk meg az így keletkező problémákat már idejében kezelni, és azokat a társadalmi igényeket is észrevenni, amelyek ezen a területen jelentkeznek.

Ezért próbálom egy kicsit talán már „megszállottként” is és jó értelemben vett fanatikusként is vinni ezt az ügyet, mert úgy érzem, a társadalmi és a katonaszakmai támogatottsága is megvan.

Végezetül azzal szeretném zárni – és akkor nem is élek vissza vagy élek a kétszer ötperces időkerettel az Elnök Úr jóvoltából –, hogy ha visszagondolunk – Mécs képviselő úr is a Honvédelmi Bizottság elnöke volt az előző ciklusban –, azt láthattuk, hogy nagyon-nagyon sok fontos társadalompolitikai, gazdaságpolitikai kérdést kellett megoldani az elmúlt 10–11 évben. A honvédelem egy kicsit hányatott sorsú volt; azt kell mondanom, elhanyagolt sorsa volt, ezt láthattuk a létszámleépítésekből, láthattuk a szűk költségvetési forrásokból és keretektől. Most elérkezett az az időszak, amikor egy kicsit talán

nagyívű gondolatokat is meg tudunk fogalmazni, elkezdődhet az építkezés időszaka.

Ezt mutatja a 61/2000. országgyűlési határozat elfogadása a haderőreformról, a tízéves tervről, és a nemzetőrség vonatkozásában pedig most adatott meg a történelemben, hogy Magyarország önként dönthet ilyen fontos kérdésekről. Az elmúlt időszakban Batthyány után '56-ban jött létre még nemzetőrség, rövid életűek voltak; most, a nyugodtabb építkezés időszakában hosszabb távra gondolhatjuk mindezt végig. Bízom benne, hogy amikor harmadszor – tekintve, hogy 3 a magyar igazság – futunk neki egy ilyen fontos intézmény létrehozásának, akkor a Parlament támogatását is el fogja nyerni.

Köszönöm szépen a figyelmet és a lehetőséget.

(Taps a Fidesz és a MIÉP soraiban. – Szórványos taps az SZDSZ soraiban.) (...)

ELNÖK: Újabb kétperces hozzászólásra jelentkezett Simicskó István képviselő úr.

SIMICSKÓ ISTVÁN (Fidesz): Köszönöm szépen, Elnök Úr, tényleg csak egy mondattal akartam még erre reagálni. Pontosan ez, amit Mécs képviselő úr mondott, hogy a nemzeti biztonsági stratégiának a megalkotásához, létrehozásához – tekintettel arra, hogy ez kormányzati hatáskör – nem szükséges parlamenti jóváhagyás, azt hiszem, jól bizonyítja azt, hogy a Kormány igenis, amikor ilyen időszakot élünk, ebben a fontos kérdésben az ellenzék álláspontját és véleményét is figyelembe kívánja venni, tehát bevonja a Kormány ebbe a tárgyalássorozatba az ellenzéki pártokat is.

Azt hiszem, ez kellő mértékű garancia is arra nézve, hogy a nemzetőrség intézményének létrehozása kapcsán ugyanilyen hatpárti vagy akárhánypárti tárgyalásokra majd szükség lesz, és ebben értelemszerűen minél szélesebb körű együttműködésre törekszik a kormány.

Végezetül még annyit szeretnék mondani, hogy az elmúlt időszakban valóban elértünk sikereket, már a Magyar Honvédség vonatkozásában is.

Bár „az önelégültség az előrehaladás akadályja és gátja” – mondta Bion, az ókori bölc, bízom benne, hogy ez az önelégültség nem is kell hogy most úrrá legyen rajtunk.

Vannak komoly eredmények, de tovább kell építeni a honvédelem össz nemzeti jellegét és egész ügyét. A nemzetőrség fontos állomása lehet annak, hogy igenis kézzelfoghatóan növeltük a magyar polgárok, a magyar családok biztonságát, és tettünk az ő védelmük és biztonságuk érdekében.

(Taps a Fidesz és a MIÉP soraiban. – Szórványos taps az SZDSZ soraiban.) (...)

(2001. 11. 29.)

Módosító javaslatok határozathozatala

„A haza védelme a legszentebb polgári kötelességünk.”

(Kossuth Lajos)

SIMICSKÓ ISTVÁN (Fidesz): Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Elnök Úr! Ma látszólag csupán egy országgyűlési határozati javaslat kapcsán benyújtott módosító javaslatokról szóló napirendi ponthoz érkezett a tisztelt Országgyűlés.

Tisztelt Képviselőtársaim! Ma többről van szó, mint a H/3107. számú, a nemzetőrség létrehozásáról szóló határozati javaslatához benyújtott, beérkezett módosító javaslatokról történő szavazásról. Ma itt egy fontos előrelépést tehetünk egy új fegyveres erő létrehozása vonatkozásában, amely Magyarország, a magyar családok biztonságának fokozása érdekében megszülethet.

A mai, terrorizmussal terhelt és bonyolult érdekvizonyokkal átszőtt, konfliktusokkal teli világunkban nem tudjuk teljes bizonyossággal, milyen lesz a jövő biztonságpolitikai értelemben. Egy azonban biztos: az emberek szerte a világban, de legfőképpen itthon, Magyarországon békében, biztonságban szeretnének élni, mert csak ilyen körül-

mények között tudnak boldogulni, gyarapodni, gyermekeiket felnevelni. A politikai felelősségünk abból áll, hogy tegyünk meg minden tőlünk telhetőt ennek érdekében.

Ma Magyarország katonai biztonságát a reformjait ténylegesen megkezdő Magyar Honvédség és a NATO garantálja. A Magyar Honvédség átalakítását, fejlesztését 10 évre előre meghatároztuk, melynek célja egy korszerűen felszerelt, anyagilag elismert, kis létszámú, profi hadsereg megteremtése. Ez világos, egyértelmű jövőképet vázolhat elénk.

Azonban megelégedhetünk-e ezzel? Nemcsak azért tessez fel ezt a kérdést, mert – mint tudjuk Biontól, – „az ön-elégültség az előrehaladás akadálya”, de nem mutatkoznak, mutatkoztak-e új természetű biztonsági kihívások, illetve nem erősödhetnek fel a régi veszélyek? Milyen szervezet vagy szervezetek fogják ellátni azokat a fontos feladatokat, kiegészítő tevékenységeket, amelyeket ma egy vegyes rendszerű, sorozott, szerződéses, hivatásos honvédség még ellát, ami már egy profi hadseregnek nem lesz feladata?

Sokan pusztán önelégülten a NATO-tagságunkhoz fűzött biztonsági garanciákat emlegetik: majd a NATO megvéd minket – mondják. A XXI. század kihívásaira nekünk, magyaroknak is keresnünk kell a jó válaszokat. A „majd mások segítenek, ha esetleg bajba keveredünk” típusú szemlélet helyett én azt mondom, ha van egy kis önbecsülésünk, akkor soha nem mondhatunk le arról, hogy a honvédelmünk össznemzeti ügy maradjon. Ahogy Kossuth mondta: „a haza védelme a legszentebb polgári kötelességünk”.

Tisztelt Országgyűlés! A nemzetőrség létrehozásával tudunk megnyugtató válaszokat adni az előbb feltett kérdésekre, hiszen a katonai alapkiképzés, a tartalékképzés, a katasztrófa-elhárítás feladatainak ellátása, valamint a technikai sportok felkarolása és hasznosítása az ország biztonsága érdekében mind-mind nélkülözhetetlen tevékenység. És ne feledkezzünk meg arról sem, hogy a nemzetőrség intézménye élő kapcsolatot tart majd fenn a civil társada-

lom és a jövőbeni profi Magyar Honvédség között, erősítve ezzel a nemzet összefogását.

Tisztelt Országgyűlés! A katonák – akik Magyarország biztonságáért felelnek – támogatják. A civil katona szakmai szervezetek, a Magyar Hadtudományi Társaságtól a Magyar Tartalékos Katonák Országos Szövetségéig örömmel vennék a nemzetőrség létrejöttét.

Nincs alternatívája a nemzetőrségnek, és mint azt már bölcs politikus elődeinktől tudjuk, az alternatívák hiánya pedig csodálatosan egyszerűvé teszi a döntést. Tehát, tisztelt Képviselőtársaim, mondjuk ki: kell nemzetőrség, és hozzuk létre azt.

Köszönöm szépen.

(Taps a kormánypárti padsorokból.)

ELNÖK: (...) *Az Országgyűlés 189 igen, 113 nem, 2 tartózkodás mellett a javaslatokat elfogadta.* A zárószavazásra a következő ülésünkön kerül sor.

(2001. 12. 11.)

Zárószavazása

DR. SZABÓ JÁNOS honvédelmi miniszter: Tisztelt Elnök Asszony! Tisztelt Ház! A Kormány támogatja a nemzetőrség létrehozására vonatkozó határozati javaslatot.

Köszönöm.

(Taps a kormánypártok soraiból.)

ELNÖK: Köszönöm szépen, Miniszter Úr. Kérdezem tehát a tisztelt Országgyűlést, elfogadja-e a nemzetőrség létrehozásáról szóló országgyűlési határozati javaslatot az egységes javaslat szövege szerint. Kérem, szavazzanak! *(Szavazás.)* Köszönöm.

Megállapítom, hogy *az Országgyűlés 205 igen szavazattal, 122 nem ellenében és 3 tartózkodás mellett az országgyűlési határozati javaslatot elfogadta.*

(2001. 12. 18.)

A Honvédelmi Bizottság ülésén

A VÉDETT, ŐSHONOS ÁLLATFAJTÁK NEMZETI KINCCSÉ NYILVÁNÍTÁSA

Országgyűlési határozati javaslat részletes vitája

*„(...) ha a globalizációt nem is tudjuk megállítani,
de néphagyományaink, szokásaink, kultúránk évezredek értékeit
– és benne nemzeti állatainkat – meg kell őrizniük
a jövő nemzedéke számára.”*

DR. SIMICSKÓ ISTVÁN (Fidesz) előterjesztő: (...) Úgy látom, mai világunkban, a mai belpolitikai helyzetben igen kevés ügy van, amelyben egyfajta nemzeti egyetértést fel lehet mutatni. Amikor a javaslatot megfogalmaztam az elmúlt év áprilisában, és benyújtottam a tisztelt Ház elé, akkor az a szándék vezetett, hogy különösen az európai uniós csatlakozásunk alkalmával és a mai globalizálódó, rohanó világunkban álljunk meg egy kicsit, és nézzük meg, milyen értékeink vannak, és ezek az értékek veszélybe kerülhetnek-e ebben a rohanó, pénzcetrikussá váló világunkban, vagy pedig eltűnnek-e, eltűnhetnek-e ezek az értékek, vagy tennünk kell-e valamit azért, hogy ezek megmaradhassanak. Hagyományaink, szokásaink, kultúránk részét képezi az állattenyésztési kultúra is – az őshonos és régi magyar állatfajták.

Szeretném itt, az Országgyűlés színe előtt elmondani, hogy sikerülni látszik megtalálni a közös hangnemet ebben a kérdéskörben. Reménytelinek érzem azt, hogy van egy jó szándék, és köszönöm ezúton a most itt nem jelen lévő Orosz Sándor képviselőtársamnak is, hogy benyújtott egy kapcsolódó módosító javaslatot, ezáltal megnyi-

totta a vita lehetőségét az őshonos, régi magyar állatfajták nemzeti kinccsé nyilvánításáról szóló országgyűlési határozati javaslatához.

A kapcsolódó módosítót tekintve – amit Orosz Sándor úr benyújtott – egyetértek a szándékkal, hogy nyissuk meg az egészet, és tekintsük át a fajtalistát, a benne meghatározott állatokat – a magyar kutyafajtákat, a 9 magyar kutya-fajtát – a magyar szürkemarhától kezdve, a mangalicán át, egészen a különböző pontyfélékig, amelyek már régi idők óta őshonosak és itt élnek a Kárpát-medencében. Azt hiszem, végiggondolva azt, hogy ő a javaslatában egyfajta mellékletként kívánja szerepeltetni az állatokat... Úgy érzem, szerencsésebb lenne, hogyha az állatok, a fajtafelsorolás, a fajtalista az országgyűlési határozaton belül szerepelne, nem mellékletként, de ezek nem lényeges kérdések. A tartalom a lényeg, és a cél a lényeg.

Bízom benne, a részletes vitát követően sikerül eljutnunk abba a stádiumba, hogy az Országgyűlés egyhangú igennel támogatni fogja, hiszen ez egy közös érdek. Úgy érzem, a hagyományainkat, szokásainkat, kultúránkat és az őshonos, régi magyar állatfajtáinkat is úgy őrizhetjük meg az utókor számára, gyermekeink és unokáink számára, ha most itt felül tudunk emelkedni mindenféle pártpolitikai célkitűzésen, és össznemzeti akarattal nemzeti kinccsé nyilvánítjuk a régi magyar állatfajtáinkat, és ezáltal az Európai Unión belül is meg tudjuk őrizni ezeket az értékeket.

Bízom benne, az a támogatási rendszer, amelyről árnyaltan szó van a javaslatomban – az állam felkarolja ezen állatok tenyésztését, tartását –, az a módosító és a kapcsolódó módosító javaslatok után is inkább gyarapodni és gazdagodni fog. Ennek reményében várom a Parlament támogató döntését.

Köszönöm szépen.

(2004. 03. 22.)

A módosító javaslatok határozathozatala

DR. SIMICSKÓ ISTVÁN (Fidesz): Köszönöm szépen a szót, Elnök Úr. Tisztelt Országgyűlés! Pontosan egy évvel ezelőtt nyújtottam be javaslatomat azzal a szándékkal, azzal a céllal, hogy az Országgyűlés az őshonos és régi magyar állatfajtákat nyilvánítsa nemzeti kincsé. Sajnos 13-szor nem sikerült napirendre kerülnie ennek a javaslatnak, azonban most elérkeztünk ahhoz a pillanathoz, hogy végre a módosító javaslatokról szavazhatunk. Ezért köszönet az Országgyűlés valamennyi tagjának. (...)

A javaslatommal arra törekedtem, hogy a mai világunkban – amikor talán minden eddigi korszakot felülmúló gyorsasággal változik minden – rámutassak arra: ha a globalizációt nem is tudjuk megállítani, de néphagyományaink, szokásaink, kultúránk évezredes értékeit – és benne nemzeti állatainkat – meg kell őriznünk a jövő nemzedéke számára.

Tisztelt Országgyűlés! Úgy vélem, nagy hibát követnénk el, ha az Európai Unió vagy az amerikai kultúra térhódításának hatására hagynánk eltűnni, elveszni egyedülálló népi értékeinket, engedve azoknak, akik a hagyományőrzést a haladás, a fejlődés, a modernizáció gátjának tekintik. Gróf Széchenyi István szavait tudnám ide idézni, aki azt mondta: „Csak addig él egy nemzet, amíg van hagyománya!”. Úgy érzem, a régi magyar állataink igazi hungarikumok, nemzeti kultúránk, nemzeti hagyományaink szerves részét képezik. (...)

A módosító javaslatok 2 nagy csoportba oszthatók. Egyéni képviselői módosító javaslatok is megfogalmazódtak, ezek jelentős részben elfogadást nyernek, hiszen a támogatott sorban ez feltüntetésre kerül, ugyanakkor pedig 2 módosító javaslat 2 bizottságtól, 2 rangos bizottságtól, a Mezőgazdasági Bizottságtól és a Környezetvédelmi Bizottságtól is érkezett a Házba.

A Mezőgazdasági Bizottság javaslata a határozati szöveget módosítja. Az eredeti szándék szerint azt céloztam meg,

hogy az állam 'támogassa' ezen állatok tenyésztőit és tartóit. Ez a 'támogassa' szó sajnálatosan átformálódik, de még így is elfogadható, a kifejezés így módosul: „az állam elősegíti ezen állatok tartását és tenyésztését”. Úgy érzem, ez elfogadható és továbbvihető, mindenképpen pozitív irányú elmozdulást jelent a jelenlegi helyzethez képest.

A másik javaslat – amely a Környezetvédelmi Bizottság ülésén fogalmazódott meg – a fajtalistát tartalmazza, és úgy érzem, sokkal bővebben, részletesebben és pontosabban ajánlja figyelmünkbe, mint a Mezőgazdasági Bizottság javaslata.

Két apró hibát szeretnék itt felidézni. Az egyik az, amelyik a mangalicák esetében zárójelbe helyezi a különböző típusú mangalicákat. Az ügy szépséghibája, hogy miközben mi itt már egy éve vitatkozunk azon, hogy legyenek-e hungarikumok, legyen-e nemzeti kincs ezen állatfajták köre, aközben már sajnos Ausztria elfogadtatta az Európai Unióban a fecskehasú mangalicát osztrák unikumként. Úgyhogy ez egy érdekes jövőbeli kihívást jelent majd a jövődöbéli európai parlamenti munkánk során és az európai parlamenti képviselőinknek, hogyan lehet majd ismételtlen magyarrá tenni, hungarikummá tenni a mangalica sertést.

Ugyanakkor ismét egy hibára szeretném felhívni a figyelmet, ami a Mezőgazdasági Bizottság fajtalistáján szerepel, a Környezetvédelmi Bizottság listáján pedig kiválóan. Többek között 9 nemzeti kutyafajtánk van. Itt a vizslát egy fajtának tekintette a Mezőgazdasági Bizottság, és a magyar vizslát rövid szőrű és drótszőrű változatban egy fajtának titulálta. Szeretném, ha nem értékelnénk le a 9 nemzeti kutyafajtánkat. A Nemzetközi Kinológiai Szövetség által 2 önálló fajtának elismert kutyáról van szó, tehát a rövid szőrű magyar vizsla és a drótszőrű magyar vizsla is önálló fajtaként szerepel. Úgyhogy én ezt a módosító javaslatot, amit a Környezetvédelmi Bizottság nyújtott be, ilyen értelemben támogatni tudom.

Tisztelt Országgyűlés! Még egyszer szeretném megköszönni Önöknek az eddigi támogatást. Bízom abban, hogy a zárószavazás alkalmával az Országgyűlés valamennyi tagja támogatásáról biztosítja majd és támogatólag vesz részt az értékmegőrző közös munkánkban.

Köszönöm szépen, hogy meghallgattak.

(Közbeszólás a Fidesz soraiból: Bravó! – Taps.)

(2004. 04. 05.)

„TRIANON 87 ÉVE”

*„Háromféle magyarság, hazafiság létezik:
a szónokló, a kesergő és az alkotó hazaszeretet.”*

(Klebensberg Kunó)

Tisztelt Elnök Asszony! Tisztelt Országgyűlés! Mi, magyarok tudjuk, hogy egyetlen fegyvert sem használtak olyan kegyetlenül az I. világháborúban, mint az országhatárokat meghúzó ceruzát, és egyetlen néppel sem bántak el gonoszabban, mint a magyar néppel. „Egyetlen országot sem kínoztak meg, marcangoltak szét és raboltak ki jobban, mint Magyarországot” – mondta Francesco Nitti, Olaszország volt miniszterelnöke a 87 évvel ezelőtt aláírt trianoni békediktátumról.

Igen tisztelt Képviselőtársaim, Magyarországot az igazságos béke nevében a szó szoros értelmében felnégyelték, kivégzésre ítélték. El kellett szenvednünk a háború borzalmaival, a bolsevik forradalmat, a román megszállást és a békeszerződés megalázó következményeit.

Tudom, tisztelt Képviselőtársaim, hogy sokan ismerik a békediktátum teljes tartalmát és konkrét rendelkezéseit, de engedjék meg, hogy néhány számadatot azért megemlítsek.

Az ezeréves Magyarország területének 71%-át vették el, lakosainak száma 20 millióról 7,6 millióra apadt, 3,5 millió magyar került az új, mesterségesen kreált szomszédos államok határai közé.

Csehszlovákia kapta Észak-Magyarországot, a Felvidéket és Kárpátalját 63 ezer km²-nyi területtel és 1 millió 72 ezer magyarral.

Romániának adták Erdélyt, a Tiszántúlt és a Bánság keleti felét 102 ezer km²-nyi területtel és 1 millió 664 ezer magyarral.

A Szerb–Horvát–Szlovén Királyság kapott 21 ezer km²-nyi területet, és 465 ezer magyar került hozzájuk.

Ausztriához csatolták az Őrvidéket 4 ezer km²-nyi területtel és 26 ezer magyarral.

Elvették az összes arany-, ezüst-, sóbányát, a szén- és vasércbányákat, a vasút, az állatállomány, a gyárak, üzemek 3/4 részét.

A kifosztott Magyarországot még 3 milliárd aranymárka jóvátétel megfizetésére kötelezték.

Milyen igazság volt ez, tisztelt Képviselőtársaim, egy olyan országgal szemben, néppel szemben, amely a Monarchia nem független államaként ugyan részt vett a háborúban, de ellenezte annak kirobbantását? Egy olyan néppel szemben, amely évszázadokon keresztül védelmezte Európát, és amely évszázadokon keresztül befogadta a nálunk menedéket és boldogulást kereső népeket?

Gróf Apponyi Albert, a magyar béke delegáció vezetője úgy fogalmazott, hogy: „Magyarország számára olyan feltételeket szabtak, amely kapcsán a között választhat, hogy helyes-e öngyilkosnak lennie, vagy hagyja, hogy megöljék”.

Tisztelt Képviselőtársaim! Trianon 1100 éves történelmünk legnagyobb csapása. Európa történelmében ilyen mértékű kegyetlenségre nincs példa. A történelmi Magyarország Európa 6. legnagyobb országa volt. Szétdúlták Európa ezen részének történetileg kialakult egységét, tartósan állítottak szembe korábban együttélésre képes népeket. Olyan országokat kreáltak, amelyek jó része már nem is létezik. A korabeli döntőbírák bűnt követtek el, de nemcsak a magyarsággal szemben, hanem az egész emberiséggel szemben, tisztelt képviselőtársaim. A versailles-i ítélkezők kegyetlen döntései egyenesen a második világháború borzalmaihoz vezettek, rengeteg szenvedés, több tízmillió ember halála szárad a lelkükön.

Mit tett Magyarország 1920 után? Erre talán Klebelsberg Kunó tevékenysége ad legjobban választ, aki szerint „háromféle magyarság, hazafiság létezik: a szónokló, a keserű és az alkotó hazaszeretet”. Ő az utóbbiak közé tarto-

zott. Tudta, hogy a magyarságot csak a kultúra tarthatja meg, és el is indult valami, s nem is akármilyen, tisztelt Képviselőtársaim.

Elsőként kialakításra került a magyar hangosfilmipar, jelentős irodalmi tevékenység fejlődött ki, a világ zeneirodalmának, zeneművészetének csúcsára kerültünk, köszönhetően Bartók és Kodály munkásságának. Megszületik az első magyar Nobel-díj, a falvak ellátására Hangyaszövetkezet alakul, beindul a népfőiskolai program, és még hosszasan sorolhatnánk. Tehát egy világos nemzetstratégia mentén a magyar kultúra, a magyar nyelv ereje legyőzi az államhatárokat, és a Kárpát-medence magyarlakta területein egységesen érvényesül.

Ma, amikor a schengeni határokról oly' sokat beszélünk, Trianon sorompói még mindig közrefognak minket önsorvasztó, önmarcangoló, önkéntes trianonok sokaságával.

2004. december 5-én volt esély arra, hogy kitörjünk ebből a folyamatból, de a miniszterelnöki ellenkampány szembeállított magyart a magyarral.

Tisztelt Képviselőtársaim! Klebelsberg Kunó után az alkotó hazafiság jegyében arra kérek mindenkit, építsünk fel egy új, növekvő nemzetstratégiát, szellemiségében, lelkében, kultúrájában és lélekszámában erősítsük meg a magyarságot, mindent tegyünk meg, hogy mielőbb tényleges kulturális és területi autonómiával rendelkezhessenek a határon túli magyarok, és adjuk meg végre a magyar állampolgárságot a határon túli magyaroknak. Ehhez egységes magyar nemzetpolitikára van szükség.

Ne feledjük Széchenyi István szavait: „a magyar nemzet sorsa saját erejében van, saját kezében van”.

Tisztelt Képviselőtársaim! Élünk hát ezzel, tegyünk végre valamit! Elsőként talán *(Az Elnök a csengő megkocogtatásával jelzi az idő leteltét.)* ezt a kis lépést mi megtettük Németh Zsolt képviselőtársammal, benyújtottunk egy országgyűlési határozati javaslatot, amelyben arra kérjük Önöket...

ELNÖK: Képviselő Úr!

DR. SIMICSKÓ ISTVÁN (KDNP): ... hogy országgyűlési határozat formájában...

ELNÖK: Frakcióvezető-helyettes Úr!

DR. SIMICSKÓ ISTVÁN (KDNP): ... a nemzeti összetartozás napja legyen június 4-e. Arra kérem Önöket, hogy támogassák.

Köszönöm szépen, hogy meghallgattak, és köszönöm a türelmet. *(Nagy taps az ellenzéki oldalon.)*

(Napirend előtti felszólalás, 2007. 06. 04.;
a KDNP frakcióvezető-helyetteseként)

DÖNTÉS JÚNIUS 4-E, A NEMZETI ÖSSZETARTOZÁS NAPJÁVÁ NYILVÁNÍTÁSÁRÓL

ELNÖK: A KDNP képviselőcsoportja kérte, hogy az Országgyűlés döntsön az Alkotmányügyi Bizottság által elutasított, június 4-e Nemzeti Összetartozás Napjává nyilvánításáról szóló, T/3219. számú törvényjavaslat tárgysorozatbavételéről. (...)

DR. SIMICSKÓ ISTVÁN (KDNP): Köszönöm a szót, Elnök Úr. Tisztelt Országgyűlés! Megmondom őszintén Önöknek, kicsit szomorúan nézem ezt a vitát, egyrészt, mert 87 éve folyamatosan egymással vitatkozunk, és elemezzük a trianoni sérelmeket és bánkódunk rajta, miközben valóban egyébként a szomszédos népek szépen lassan, de folyamatosan lehagynak minket.

Úgy érzem – és azt hiszem, nem túlzok, amikor a kereszténydemokraták álláspontját megfogalmazom –, az emberi gonoszság egyik legsötétebb megnyilvánulása történt Trianonban Magyarországgal szemben. Beszéltünk arról és tudjuk, hogy a versailles-i döntőbírák bűnt követtek el nemcsak a magyarsággal szemben, hanem az egész emberiséggel szemben, hiszen döntéseik egyenesen vezettek a második világháború borzalmaihoz. Nekünk, magyaroknak – tudjuk ezt is, Képviselőtársaim – különösen nehéz kezelni a trianoni tragédiát, de meg kell próbálnunk oldani. Ezért úgy látjuk, hogy – Klebelsberg Kunó után – nem keseregni, nem szónokolni hangzatosan, hanem alkotó módon kell meghaladni a nemzeti közösségünk lelkében mai napig élő traumát. Egy nemzet igazi nagyságát az mutatja, hogy egy ilyen traumát is képes lesz oldani.

Tudjuk, 1920-ban politikailag szétszakították a nemzetet, de kulturálisan, érzelmileg, lelkileg összetartozott a nemzet

akkor is, és most is összetartozik. Az előterjesztés ezt szeretné kifejezésre juttatni, ezért a Kereszténydemokrata Néppárt messzemenőig támogatja, hogy június 4-e legyen a Nemzeti Összetartozás Napja, és arra kérjük az Országgyűlés valamennyi frakcióját, valamennyi képviselőjét, hogy gondolja ezt végig, és támogassa az előterjesztést.

Köszönöm szépen, hogy meghallgattak.

(Taps az ellenzéki pártok padsoraiban.) (...)

ELNÖK: Tisztelt Országgyűlés! Most a határozathozatal következik. Kérdezem a tisztelt Országgyűlést, tárgysorozatba veszi-e a Németh Zsolt és Simicskó István képviselők által előterjesztett T/3219. számú törvényjavaslatot.

Kérem, szavazzanak! *(Szavazás.)*

Az Országgyűlés 155 igen, 153 nem szavazattal, 21 tartózkodás mellett az előterjesztés tárgysorozatba-vételét elutasította.

(Közbeszólás a Fidesz soraiból: Szégyen!)

Megjegyzés:

Sajnos csak 3 (!) szavazaton múlt, hogy a 2007. 06. 11-i szavazáson e törvényjavaslat nem ment át. Érdemes az utókor számára egy-két nevet megemlíteni: Herbály Imre (MSZP): IGEN, Gulyás József (SZDSZ): IGEN, Dr. Gyenesi István (független): IGEN. Tartózkodott: Dr. Kis Zoltán (SZDSZ), Bedő Tamás (MSZP), Botka Lajosné (MSZP), Dr. Botka László (MSZP), Dr. Buzás Péter (MSZP), Filló Pál (MSZP), Dr. Gedei József (MSZP), Gyárfás Ildikó (MSZP), Juhász Ferenc (MSZP), Juhász Gábor (MSZP), Kovács Tibor (MSZP), Mécs Imre (MSZP), Mohácsi József (MSZP), Dr. Molnár Zsolt (MSZP), Nagy Jenő (MSZP), Nyakó István (MSZP), Paizs József (MSZP), Sós Tamás (MSZP), Dr. Szili Katalin (MSZP), Dr. Tompa Sándor (MSZP), Dr. Vojnik Mária (MSZP).

Az itt fel nem sorolt képviselők közül természetesen a kormány-köalicció részéről nemmel, míg az ellenzékiek igennel szavaztak.

(Országgyűlés, 2007. 06. 11-i ülése)

SZÉKELYEK AUTONÓMIÁJA

Napirend előtti felszólalás

DR. SIMICSKÓ ISTVÁN (KDNP): Köszönöm a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Országgyűlés! A Magyar Köztársaság Miniszterelnöke a napokban arról beszélt, hogy Magyarország, a magyar nemzet oly' sikeres, erős és befolyásos lett, mint korábban talán soha; ma már ott tartunk, hogy nemcsak a Kárpát-medencében, hanem az egész világban zajló folyamatokra is hatással bír. Azt is hozzátette, hogy persze az erő és a befolyás kötelez, melyből több felelősség adódik.

Kedves Képviselőtársaim! Érdemes egy kicsit megvizsgálunk, hogyan is állunk e nagyobb befolyásból adódó felelősséggel. Ha belelapozunk a *Szabadság és szolidaritás* című kormányprogramba, a következőt olvashatjuk:

„A köztársaság választott felelős vezetőiként 10 millió magyar állampolgár nevében, 15 millió magyar érdekében kívánunk kormányozni, valamint, hogy a Magyar Köztársaság kormánya támogatja a határon túli magyarság autonómiaigényét”.

Fontos és nemes célkitűzés, főleg, ha már a Kormány 2005. december 5-én nem támogatta a határon túli nemzet-társaink részére a magyar állampolgárság megadását.

Tisztelt Képviselőtársaim! Mindannyian tudjuk, hogy az erdélyi székely magyarság küzd az autonómiájáért, küzd az önrendelkezéséért, miközben a Magyar Köztársaság erős, befolyásos, globális problémákat is megoldani képes Kormánya sajnos mélyen hallgat, még egy bátortalan üzenetre sem futotta ez ideig, pedig mint tudjuk, az erő és a befolyás kötelez.

Azt mondja a Kormány, remek viszonyt alakítottak ki szomszédainkkal. E remek viszony jegyében volt pezsgős koccintás 2002. december 1-jén, volt közös magyar–román kormányülés – Mucuskát már meg sem említem. Az persze

kérdésként felmerülhet bennünk, hogy a közös találkozók során a magyar kormány vajon miért nem vetette fel soha a székelyföldi autonómia ügyét. No, de ne vájkáljunk a múltban, ne csak bíráljunk, hanem keressük a megoldást, a kiutat – ahogyan Gyurcsány Ferenc mondta a minap.

A „Mit kellene tenni?” kérdésre a következőt javasolom, tisztelt Képviselőtársaim: támogassa a magyar kormány a székely magyarság autonómiaigényét; vállaljon akár védő hatalmi státust Magyarország, csakúgy, mint Ausztria tette ezt a dél-tiroli osztrákok esetében; a magyar kormány álljon ki a nemzetközi fórumokon, az Európai Parlamentben és a baráti román kormány elé, mondja ki: azt akarjuk, a székelységnek joga legyen saját kebeléből választani önkormányzatot, joga legyen nemzeti önazonosságát megőrizni, saját oktatási, kulturális, közigazgatási intézményeket működtetni, végrehajtó és igazságszolgáltató testületekkel rendelkezni.

Tisztelt Képviselőtársaim! Tehát azt javasolom, álljon ki bátran a magyar Miniszterelnök, és 15 millió magyar érdekében mondja azt: Kedves román Barátaink! Mi nektek eddig mindenben és mindenhol segítettünk, és segíteni fogunk a jövőben is; segítettünk a NATO-tagság elérésekor, segítettünk az európai csatlakozáskor, és segítettünk az árvíz idején is. Most a közös Európában ugyan mi akadály lenne a székelység autonómiájának? Ha kell, segítünk ebben is, higgyétek el, ez a ti érdeketek is.

És még egy javaslatom lenne – kedves Képviselőtársaim – a Kormány irányába. Ha azt akarjuk – és a szomszédaink is azt akarják –, hogy történelmi előítéletektől mentes, egymás kultúráját, nyelvét, identitását elfogadó, együttműködő nemzetek éljenek itt, a Kárpát-medencében, akkor érvük el azt is, hogy a történelemoktatás jó néhány szomszédunknál ne ellenséggé tüntesse fel a magyarságot, hogy a jövőben ne lehessen a politikai pártoknak magyargyalázással, magyargyűlölettel szavazatokat szerezniük.

Tisztelt Országgyűlés! Kedves Képviselőtársaim! A kormányprogramban a Kormány vállalta, támogatja a határon túli magyarok autonómiatörekvéseit. Önmeghatározásaként karakteresen megfogalmazta, hogy a Kormány tagjai magyarok, sőt, hazafiak; akkor én meg azt kérem a magyar kormánytól: még nem késő – tetteiben is mutassa meg hazafiságát! Ne hagyjuk magukra a székelyföldi erdélyi magyarságot – más nem fog helyettünk szólni.

Wass Albert úgy fogalmaz: „Magatok sorsát magatokban hordozzátok, magyarok”. Segítsünk közös nemzeti sorsunk jobbra fordításában – ez az igazi felelősségünk, ez az igazi kötelességünk.

Köszönöm szépen, hogy meghallgattak.

(Taps az ellenzék padsoraiban.)

(2006. 07. 04.)

A HONVÉDELEM ÜGYE

Ötpárti egyetértés?

DR. SIMICSKÓ ISTVÁN (KDNP): Köszönöm szépen a szót, Elnök Asszony. Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Miniszter Úr! [Szekeres Imre] Ön arról beszélt, hogy ötpárti egyetértés van a honvédelem ügyében. Én szeretném ezt a tág fogalmat szűkíteni abban a vonatkozásban, hogy miben van egyetértés, és miben nincs egyetértés. Abban valóban van egyetértés, hogy a honvédelem nemzeti ügy, abban is van egyetértés, hogy Magyarországnak vannak nemzetközi kötelezettségei, amelyeket teljesíteni kell. Abban is van egyetértés közöttünk, hogy a magyar katonák kiválóan helytállnak a nemzetközi feladatokban, legyen az akár víztisztítás vagy akár tartományi újjáépítés. Azonban nincs egyetértés közöttünk abban, hogy a Magyar Honvédséget leépítik, ezt mi nem tudjuk támogatni. Abban sincs egyetértés, hogy drasztikusan csökkentik a Magyar Honvédség létszámát, és gyakorlatilag felszámolják az országvédelmi képességeket. A gyenge védelmi költségvetésben sincs egyetértés közöttünk, tehát a honvédelmi ügyekben ebben a vonatkozásban nincsen egyetértés közöttünk.

Ha a NATO-t kollektív védelmi szövetségnek tekintjük, akkor Magyarországnak, a magyar kormánynak teljesítenie kellene a Washingtoni Szerződés 3. cikkelyét, amely kimondja: a Felek fönntartják és kifejlesztik egyéni és kollektív védelmi képességeiket – ezt a magyar kormány nem teszi meg. Ha a nemzeti érdekeink érvényesítésének fontos terepeként tekintünk a NATO-ra, ott viszont azt látjuk hiányosságként, ami – úgy érzem – rendkívüli módon fontos, hogy nincsen kialakított stratégiája Magyarországnak, a magyar kormánynak. De mit várhatunk el ettől a Kormánytól, amely az elmúlt 6 évben még a katonai stratégi-

át sem tudta megalkotni? Úgy érzem, ez is egy fontos lemaradás, ezért nagyon sokszor spontán döntéseket látunk.

Arra szeretném még felhívni a figyelmet, egyetértünk a nemzetközi kötelezettségek teljesítésében, azonban nem a túlzott külföldi szerepvállalással kell leplezni a gyenge honvédelmi költségvetést, a nélkülözhetetlen honvédségi fejlesztések elmaradását. És azt is fontos lenne tisztázni, hogy ez a többletvállalás pontosan mennyibe kerül az adófizetők pénzéből az országnak.

Köszönöm szépen, hogy meghallgattak.

(Taps az ellenzéki padsorokban.)

(2007. 11. 05.)

Határozati javaslatok, törvényjavaslatok

„Három kincsemhez ragaszkodom:

első a szeretet,

második a mérték

harmadik a tartózkodás.”

(Lao-Ce: Tao te King – Az Út és Erény könyve)

NEMZETŐRSÉG

A Nemzetőrség létrehozása

H/3107 országgyűlési határozati javaslat

A Magyar Köztársaság Országgyűlése a Nemzetőrség létrehozása érdekében az alábbi határozatot hozza:

1. Az Országgyűlés a haderőreform végrehajtásával párhuzamosan szükségesnek tartja létrehozni önálló fegyveres erőként a Nemzetőrséget.

2. Az Országgyűlés felkéri a Kormányt, hogy 2001. április 15-ig terjessze az Országgyűlés elé a Nemzetőrségről szóló törvényjavaslatot, továbbá a Nemzetőrség létrehozásával kapcsolatos további törvénymódosításokat, amelyekben megszabja annak feladatait, irányítási rendjét, szervezetét és a többi fegyveres erőhöz való viszonyát. A javaslat tegye lehetővé, hogy a Nemzetőrség parancsnokságának törzse, valamint egy nemzetőr egység már 2001-ben megalakuljon, majd a haderőreform előrehaladtával megynként további egy-egy nemzetőr egység jöjjön létre.

Indokolás

A Magyar Honvédség a haderőreform előrehaladtával kis létszámú professzionális haderővé alakul át. Magyarország azonban nem mondhat le arról, hogy a honvédelem össznemzeti ügy maradjon, és hogy mindenki részt vállalhasson a haza fegyveres védelmében. Ehhez azonban meg kell teremteni a feltételeket. Elsőként azt, hogy minden fiatal férfi olyan katonai kiképzésben részesüljön, amely alkalmassá teszi, hogy megvédje szűkebb pátriáját, családját, vagyonát és ezen keresztül hazáját. Ezt a célt szolgálja a Nemzetőrség felállítása. A Nemzetőrség – mint új fegyveres erő – a honvédelmi miniszter irányítása alatt a Magyar

Köztársaság jelenlegi védelmi rendszerét szükségszerűen kiegészíti, és erősíti az ország honvédelmi képességét.

A javaslat szükségesnek tartja, hogy a Kormány dolgozza ki a Nemzetőrség létrehozásának feladatait, hangolja össze a haderőreformmal, és a Magyar Honvédségben felszabaduló hivatásos állományt, ingatlanokat és fegyverzet-technikai eszközöket, akik és amelyek hasznosíthatók a Nemzetőrségben, csoportosítsa át a megalakuló új fegyveres erőbe. A Nemzetőrség megalakításával egyidejűleg célszerű áttekinteni a védelmi felkészítés egész rendszerét, a tartalékos képzést, a területvédelmi erők felállításának és alkalmazásának jövőbeni rendszerét, valamint a többi fegyveres erő és a rendvédelmi szervezetek állományával szemben támasztott követelményeket.

(2000. 09. 08.)

A HON VÉDELMEÉRŐL

Kiegészítő védelmi erő létrehozása

H/10854 országgyűlési határozati javaslat

A Magyar Köztársaság Országgyűlése egy kiegészítő védelmi erő kialakíthatósága érdekében az alábbi határozatot hozza:

1. Az Országgyűlés a védelmi felülvizsgálat által kijelölt feladatok végrehajtásával párhuzamosan szükségesnek tartja az önkéntes haderő keretei között a területvédelem, a tartalékerő feltételrendszerének hosszabb távú kialakítását, a nemzet önvédelmi tudatának fenntartását.

2. Az Országgyűlés felkéri a Kormányt, hogy 2004. december 31-ig hozzon létre szakértői bizottságot a Honvédelmi Minisztériumban egy jövőbeni, a Magyar Honvédség jelenlegi szervezetét kiegészítő erő rendeltetésének, feladatainak, szervezeti felépítésének, irányítási rendjének, finanszírozásának vizsgálata, illetve kidolgozása érdekében.

3. Az Országgyűlés felkéri a Kormányt, hogy a szakértői bizottság munkája alapján terjesszen javaslatot 2006. szeptember 30-ig az Országgyűlés elé.

Indokolás

A Magyar Honvédség a folyamatban lévő haderő-átalakítás előrehaladtával kis létszámú professzionális haderővé válik. Magyarország azonban nem mondhat le arról, hogy a honvédelem ősnemzeti ügy maradjon, és hogy mindenki részt vállalhasson a haza fegyveres védelmében. Ehhez azonban meg kell teremteni a feltételeket. Elsőként azt, hogy minden fiatal férfi önkéntesség alapján olyan katonai kiképzésben részesülhessen, amely alkalmassá teszi, hogy megvédje szűkebb pátriáját, családját, vagyonát és ezen

keresztül hazáját. Ezt a célt szolgálhatja egy új szervezeti elem felállítása.

Képviselői önálló indítvány

A javaslat szükségesnek tartja, hogy a Kormány dolgozza ki az országvédelem szempontjából fontos, rugalmasan alkalmazható, a társadalom tagjainak önvédelmi készségére alapozó szervezeti rendszer létrehozásának elveit, amely kapcsolódik a Magyar Honvédség professzionális elemeihez, és amely képes a honvédelem szempontjából azon nélkülözhetetlen feladatok ellátására, amelyekkel a szűk keresztmetszetű professzionális erők tovább nem terhelhetők.

(2004. 07. 23.)

*A Honi Gárda
tartalékos védelmi erő létrehozása*

H/2885 országgyűlési határozati javaslat

A Magyar Köztársaság Országgyűlése egy önkéntes védelmi erő, a Honi Gárda kialakíthatósága érdekében az alábbi határozatot hozza:

1. Az Országgyűlés szükségesnek tartja a jövőbeni professzionális Magyar Honvédség keretei között a területvédelem, a tartalékerő feltételrendszerének hosszabb távú kialakítását, a nemzet önvédelmi tudatának fenntartását.

2. Az Országgyűlés felkéri a Kormányt, hogy 2007. december 31-ig a Honvédelmi Minisztériumban hozzon létre szakértői bizottságot egy jövőbeni, a Magyar Honvédség jelenlegi szervezetét kiegészítő Honi Gárda rendeltetésének, feladatainak, szervezeti felépítésének, irányítási rendjének, finanszírozhatóságának vizsgálata illetve kidolgozása érdekében.

3. Az Országgyűlés felkéri a Kormányt, hogy a szakértői bizottság munkája alapján 2008. december 31-ig terjesszen javaslatot az Országgyűlés elé.

Indokolás

A Magyar Honvédség a haderő-átalakítás során kis létszámú professzionális haderővé válik.

Magyarország azonban a megváltozott biztonságpolitikai környezet új kihívásai közepette sem mondhat le arról, hogy a honvédelem továbbra is össznemzeti ügy maradjon, és hogy mindenki részt vállalhasson a haza védelmében. Az ehhez szükséges feltételek megteremtése mindannyiunk érdeke, függetlenül pártpolitikai hovatartozásunktól. Elsőként azt kell biztosítani, hogy bármely önként jelentkező magyar fiatal olyan katonai kiképzésben része-

sülhessen, amely alkalmassá teszi arra, hogy veszély esetén megvédhesse szűkebb pátriáját, családját, vagyonát és ezen keresztül hazáját. Ezt a célt kívánja szolgálni egy új szervezeti elem felállítása.

A javaslat alapján szükséges, hogy a Kormány kidolgozza az országvédelem szempontjából fontos, rugalmasan alkalmazható, a társadalom tagjainak önvédelmi készségére alapozó szervezeti rendszer létrehozásának elveit, amely kapcsolódik a Magyar Honvédség professzionális elemeihez, és amely képes a honvédelem szempontjából azon nélkülözhetetlen feladatok ellátására, amelyekkel a szűk keresztmetszetű és kis létszámú professzionális erők tovább nem terhelhetők.

Fontos, hogy az önkéntes részvételre tekintettel a Honi Gárdában való feladatvállalás ösztönző rendszere is kialakításra kerüljön, figyelembe véve ennek nemzetközi gyakorlatát. Az általános hadkötelezettség megszűnt, a sorozás, az összeírás, az egészségügyi alkalmassági vizsgálatok felszámolásra kerültek, ezért különösen fontos lenne, hogy a Magyar Honvédség rendelkezhessen kiképzett tartalékosokkal. Valamennyi NATO tagországban – ahol a sorkatonai szolgálat szünetel – létrehoztak hasonló típusú tartalékos területvédelmi erőt (Nemzeti Gárda, Nemzetőrség, Territoriális erők).

A jövőben létrehozandó Honi Gárda által végzett feladatok elősegítik a honvédelmi tudat társadalmi megmaradását, ezáltal erősítik Magyarország biztonságát és elősegítik szövetségi kötelezettségeink teljesítését.

(2007. 04. 27.)

*Az önkéntes, tartalékos
területvédelmi erő létrehozása*

H/4553 országgyűlési határozati javaslat

A Magyar Köztársaság Országgyűlése egy önkéntes, tartalékos területvédelmi erő létrehozása érdekében az alábbi határozatot hozza:

1. Az Országgyűlés szükségesnek tartja a Magyar Honvédség keretei között, annak alárendeltségében olyan tartalék erő létrehozását, melynek a területvédelem az alapfeladata.

2. Az Országgyűlés felkéri a Kormányt, hogy 2008. március 31-ig hozzon létre szakértő bizottságot egy jövőbeni, a Magyar Honvédség meglévő szervezetébe illeszkedő önkéntes, tartalékos erő rendeltetésének, feladatainak, szervezeti felépítésének, irányítási rendjének, békeidőszaki felkészítésének, finanszírozhatóságának vizsgálata, illetve kidolgozása érdekében.

3. Az Országgyűlés felkéri a Kormányt, hogy a szakértői bizottság munkája alapján 2008. október 31-ig terjesszen javaslatot az Országgyűlés elé.

Indokolás

Az átalakult Magyar Honvédség létszáma, szerkezeti felépítése miatt már nem terhelhető – a megváltozott biztonságpolitikai környezet közepette sem – egy veszélyeztetettségi időszakban az ország működőképességének fenntartása szempontjából fontos objektumok őrzés-védelmével (közlekedés, hírközlés, közigazgatás, energia-, víz- és élelmiszer-ellátás stb.), szükség esetén meghatározott területek lezárásával, jelentősebb csapatmozgások útvonal-biztosításával, katasztrófák következményeinek nagyobb létszámot igénylő felszámolásával.

A felsorolt – nem teljes körű – feladatok végrehajtásához szükséges feltételek megteremtésével lehetővé válna, hogy a honvédelem továbbra is össznemzeti ügy maradjon, hogy a Magyar Köztársaság valóban építhessen állampolgárainak a haza védelme iránti hazafias elkötelezettségére és áldozatkészségére.

Nő azon felelősen gondolkodó állampolgároknak a száma, akikben egyre erősödik az az igény, hogy veszély esetén megvédhesse családját, vagyonát, szűkebb környezetét és – ezen keresztül – hazáját. Az a tény azonban, hogy jelenleg békeidőszakban nincs hadkötelezettség, nincs tartalékos, és az ehhez szükséges szervezeti keretek is hiányoznak – ezen igény teljesítését szinte lehetetlenné teszi.

A javaslat alapján szükséges, hogy a Kormány kidolgozza az országvédelem szempontjából fontos, a társadalom tagjainak önvédelmi készségére alapozó, önkéntes tartalékos, a Magyar Honvédség alárendeltségébe tartozó területvédelmi erő létrehozásának elveit.

Ezen elvek egyik sarkalatos pontja kell hogy legyen a hadkötelesek nyilvántartása, ami veszélyeztetettségi időszakban a Magyar Honvédség tartalékosokkal való kiegészítésének alapját kell hogy képezze.

A békeidőszakra vonatkozó általános hadkötelezettség megszűntetésével azonban a hadkötelesek adatainak nyilvántartásából egyre több adat hiányzik, hiszen az egyén bejelentési kötelezettsége is megszűnt, csak a honvédelmi törvényben megjelölt központi és egyéb szervek kötelesek adatbejelentésre. Ezért a javaslat nagyon fontosnak tartja a hadköteles nyilvántartás új alapokra helyezését.

Az önkéntes részvételre való tekintettel az is lényeges, hogy a területvédelmi erő szervezeteiben történő feladatvállalás ösztönző rendszere is kialakításra kerüljön – nemcsak a feladatra jelentkező, hanem a munkaadó részére is.

Az önkéntes tartalékos – a Magyar Honvédség szervezetébe tartozó – területvédelmi erő létrehozásával csatla-

koznánk azon NATO-tagországokhoz, ahol ugyan szünetel a sorkatonai szolgálat, de jól képzett és szervezett tartalékerővel rendelkeznek – ezáltal nőne a szövetségi kötelezettségeink teljesíthetősége, Magyarország biztonsága, erősödne állampolgáraink honvédelem iránti elkötelezettsége.

(2007. 11. 29.)

Dönteni kell végre: igen vagy nem!?

EMLÉKNAPOK

A Hazaszeretet Napja megünneplése

H/823 országgyűlési határozati javaslat

*„Kevés olyan pillanat akad
egy nemzet történelmében,
amikor hazaszeretetét
olyan formában bizonyíthatja,
hogy az akkori világ és az utókor
osztatlan megbecsülését váltja ki.”*

Az Országgyűlés Hárszabályáról szóló 46/1994. (IX. 30.) OGY határozat 87. §-a alapján „a Hazaszeretet Napja megünnepléséről” szóló alábbi határozati javaslatot nyújtom be.

1. Az Országgyűlés a nándorfehérvári diadal kivívásának 550. évfordulója tiszteletére július 22-ét a Hazaszeretet Napjává nyilvánítja.

2. Az Országgyűlés felhívja a Kormányt és az önkormányzatokat, továbbá felkéri a civil és kulturális szervezeteket, valamint a polgárokat, hogy minden évben, július 22-én közösen, méltó keretek között emlékezzenek meg a hazaszeretet, a közös értékekért való felelősségvállalás és áldozathozatal e kiemelkedő, történelemformáló megnyilvánulásáról.

3. Ez a határozat a közzététel napján lép hatályba.

Indokolás

Kevés olyan pillanat akad egy nemzet történelmében, amikor hazaszeretetét olyan formában bizonyíthatja, hogy az akkori világ és az utókor osztatlan megbecsülését váltja ki.

Felelős magyar államférfiak bölcsességének, bátorságának és áldozatvállalásának is köszönhető, hogy 550 évvel

ezelőtt Magyarország védői Nándorfehérvárnál olyan erőpróbára készültek, amelynek Európa-szerte is tízezerrel akadtak hős támogatói.

A túlerővel szemben harcoló magyar hazafiak és az akkori Európa kapujánál saját földjüket is védő más nemzetek fiainak erejét megsokszorozta a hazaszeretet, amely hősiessé, önfeláldozó ellenállásra készítette őket. Ez a hazaszeretet és a keresztény hit győzedelmeskedett, akkor a hódítók túlerején, védte meg Magyarország függetlenségét és állította meg csaknem 70 évre az Oszmán Birodalom nyugati terjeszkedését Európában.

A kezdetben buzdításként meghúzott harangok 1456. július 22. óta a hálaadás harangjaiként zúgnak minden délelőtt a keresztény világban.

Az emléknap célja, hogy nemzetünk minden évfordulón méltó módon emlékezhessen a nándorfehérvári hősök áldozatára, és hazaszeretetükből bátorítást nyerjen jelen és jövőbeni erőfeszítéseikhez.

(2006. 07. 26.)

*Június 4-e,
a Nemzeti Összetartozás Napjává
nyilvánítása*

T/3219 törvényjavaslat

Felismerve, hogy a magyarországi társadalom széles rétegeinek, különösen az ifjúságnak szüksége van az eddiginél bővebb, rendszeres tájékoztatói lehetőségre az 1920. június 4-i békeszerződésről, annak következményeiről, valamint a szomszédos országokban élő magyarság életéről, történelméről, kulturális, tudományos és gazdasági teljesítményéről.

Figyelembe véve, hogy a 2004. december 5-i népszavazással összefüggésben a szomszédos országokban élő magyarság egyértelműen kifejezésre juttatta igényét a magyarországi társadalom fokozott szolidaritása iránt.

Azzal a céllal, hogy a június 4-i megemlékezések középpontjában a békeszerződés keltette csalódottság kifejezése helyett az új határok fölött is létező közös magyar nemzeti identitás fenntartásának értéke kerüljön.

Törekedve arra, hogy a magyar nemzetrészek összetartozásának kérdései a Magyar Országgyűlésben képviselt pártok között ne a megosztottságot mélyítsék, hanem a nemzeti felelősségvállalás közös nevezőjévé váljanak.

Kifejezésre juttatva, hogy a békeszerződésre való emlékezés egyetlen szomszédos országgal vagy néppel szemben sem fejez ki bántó szándékot, ellenkezőleg a közép-európai térségben élő népek szolidaritásának szükségességére világít rá az alábbi törvényt alkotja:

1. § Az Országgyűlés június 4-ét a Nemzeti Összetartozás Napjává nyilvánítja.
2. § Ez a törvény kihirdetése napján lép hatályba.

Indokolás

A 2004. december 5-i népszavazás társadalmi fogadtatásának tükrében szükségesnek mutatkozik, hogy a magyar nemzetrészek közötti szolidaritás erősítése céljából a Nemzeti Összetartozás Napja keretében a magyar társadalom rendszeres és a jelenleginél bővebb tájékozási lehetőséget kapjon az 1920. június 4-i békeszerződésről, valamint a szomszédos országokban élő magyarság életéről, történelméről, kulturális, tudományos és gazdasági teljesítményéről. Az Országgyűlés ajánlja, hogy az önkormányzatok, állami szervek, oktatási intézmények és civil szervezetek minden év június 4-én a preambulum szellemében megemlékezéseket, kulturális rendezvényeket és rendhagyó történelem órákat tartsanak.

(2007. 06. 04.

– Németh Zsolttal együtt benyújtva)

NEMZETI KINCSEINK

A védett őshonos állatfajták nemzeti kinccsé nyilvánítása

H/3709 országgyűlési határozati javaslat

*„A hungarikumok nem csupán a mi büszkeségeink,
Európának és a világnak is tartozunk azzal, hogy megőrizzük őket,
mert pótolhatatlan értéket képviselnek,
nemzeti örökségünk részét képezik.”*

A magyar nép történetéből ismert, hogy ősidőktől fogva milyen szoros volt kötődésünk az állattartáshoz, állattenyésztéshez. Hazánkban a Kárpát-medencében őshonosnak mondott fajták fenntartása kapott védelmet az Állattenyésztési Törvényben. A régi magyar háziállatfajták köre azonban ennél nagyobb sugarú, mert az „őshonos” fajtákon túl számos olyan, hosszú időn keresztül tenyésztett fajta él hazánk területén, amely állatfajták a magyar nemzeti kultúra részét képezik.

A régi magyar háziállatok az emberi munka több évszázados eredményei. Történelmi múltunkhoz tartoznak, nemcsak az állattenyésztés történetéhez, hanem a teljes magyar történetiséghez is. A magyar táj és nemzeti identitásunk részei. Nemzeti állataink ma is élő, eleven örökségünk.

Az Európai Unió csatlakozás küszöbén, a Magyar Országgyűlés megkülönböztetett figyelmet fordít arra, hogy nemzeti létünk 100 éves értékeit, eredményeit megőrizzük, és Európában ezzel is kifejezzük nemzeti karakterünket.

Ennek szellemében a Magyar Országgyűlés a régi magyar állatfajtákat nemzeti kinccsé nyilvánítja.

1. A régi magyar állatfajták tenyésztését az állam felkarolja.
2. A régi magyar tenyésztett állatfajták megőrzése nemcsak állami feladat, nemzeti kinccsé nyilvánításuk a civil szervezetek és magánszemélyek összefogására buzdít.

3. A régi magyar állatfajtáknak szerepe van az oktatásban, a művészetekben. Esztétikai értéket képeznek, a bennük rejlő génvagyon gazdasági jelentőségű.

4. A nemzeti kincsé nyilvánított állatfajták:

Juhok: Cikta juh, Cigája vagy berke, Gyimesi racka, Magyar (hortobágyi) rackajuh

Kutyák: Drótszőrű magyar vizsla, Erdélyi kopó, Komondor, Kuvasz, Magyar agár, Mudi, Puli, Pumi, Rövidszőrű magyar vizsla

Lovak: Furioso, Gidrán, Hucul, Kisbéri félvér, Magyar hidegvérű, Magyar lipicai, Nóniusz, Shagya-arab

Magyar bivaly

Magyar galambfajták: Alföldi (kőrösi) keringő, Alföldi buga, Bácskai keringő, Budai kék; Budapesti bíbic, Budapesti magasröptű keringő, Budapesti rövidcsőrű, Budapesti tollaslábú keringő, Budapesti tükrös keringő, Csepeli magasröptű hófehér keringő, Debreceni pergő, Dunakeszi magasröptű keringő, Egri kék keringő, Kecs-keméti keringő, Kiskunfélegyházi fésűs keringő, Komáromi bukó, Magyar csirkegalamb, Magyar fodros, Magyar óriás begyes, Magyar óriás, Magyar páva, Magyar szarka keringő, Magyar tyúktarka, Szegedi magasszálló keringő, Szolnoki bagdetta

Magyar kecske

Magyar óriás nyúl

Magyar tyúkfajták: Erdélyi kopasznyakú, Fehér kopasznyakú, Fehér magyar, Fogolyszínű magyar tyúk, Kendermagos magyar, Kopasznyakú kendermagos, Sár-ga magyar

Pontyok: Dinnyési tükrősponty, Nyurgaponty, Szarvasi pikkelyes nemes ponty

Pulykák: Bronzpulyka, Rézpulyka

Sertések: Fecskehasú mangalica, Szőke mangalica, Vörös mangalica

Szarvasmarhák: Magyar szürke marha, Magyar tarka fajta

1. A határozatban felsorolt állatfajtákat nemzeti állatainknak tekintjük, amelyek egyben – nevükben és képi megjelenésükben – Magyarország szimbólumai.

Indokolás

A régi magyar állatfajták, nemzeti kincseink elidegeníthetetlenül egygyé forrtak a magyarsággal. Tenyésztésük, tartásuk a szellemi és fizikai munka egységében hozta létre azt az érzelmi viszonyulást, amely által magyar háziállatokká váltak. Globalizálódó világunkban – kiváltképp tekintettel Európai Unió csatlakozásunkra – egyre fontosabbá válik, hogy jobban odafigyeljünk mindarra, ami sajátosan magyar, hogy ezek által is elősegítsük népünk nemzeti identitásának megőrzését.

Őshonos állatok nemzeti kinccsé nyilvánítása a nemzetközi gyakorlatban megtalálható (pl.: Japán, Kanada). A nemzeti kincs fogalma a magyar jogalkotásban precedens értékű (2001. évi LXXX. törvény).

A nemzeti kinccsé nyilvánított állatfajták esetleges kipusztulással való fenyegetettségük esetén mind védetté nyilváníthatók, mint ahogy némelyek közülük már azok. Jelen korunk felelőssége, hogy gyermekeink, unokáink ne csak könyvekből és mesékből alkothassanak képet az egykori őshonos magyar állatokról – a sok ezer kipusztult állatfajtaéhoz hasonlóan.

Az Európai Unióhoz történő csatlakozáskor növekszik a magyar állatfajták jelentősége. Az Unióban ugyanis a fajta bölcsőjének számító országnak jogai vannak a tenyésztési szabályok és a fajta ismérveinek meghatározásában.

A magyar állatfajták nem csupán a mi büszkeségeink, hanem a világnak is tartozunk azzal, hogy megőrizzük őket a Föld genetikai sokszínűsége fenntartása érdekében. A magyar kutyák, lovak, szarvasmarhák,

juhok, galambok stb. pótolhatatlan értéket képviselnek, nemzeti örökségünk részét képezik, ezért nemzeti kincsként vigyázzunk rájuk!

(2003. 04. 09.)

H/4607 országgyűlési határozati javaslat

A magyar nép méltán lehet büszke a Kárpát-medence egészéhez vagy egy-egy tájegységéhez kötődő, több száz éves történelmi múlttal rendelkező hagyományaira, szokásaira, kultúrájára. A Kárpát-medence magyarlakta vidékein számtalan érték halmozódott fel, melyek szellemi vagy éppen élelmiszeripari termékként – mindezidáig – túléltek a változó világ nehézségeit.

Ezen értékek – melyek egyedien és egyedülállóan magyar különlegességek, azaz hungarikumok – számbavétele a mai felgyorsult, globalizálódó életünkben különösen fontossá váltak. A hungarikumnak földrajzi, történelmi, nyelvi, néprajzi arculata van.

A hungarikumok olyan sajátos magyar termékek, melyeknek tulajdonságai között lényeges és kiemelkedő a magyar nemzeti jelleg, és amelyek természeti adottságaikkal, őshonos fajtáinkkal, termelési-tenyésztési hagyományainkkal összefüggésben sajátosan magyar ismérvekkel rendelkeznek.

A hungarikumok magyarságra jellemző mivoltukkal, különlegességükkel, minőségükkel jelentősen öregbítik hírnevünket, növelhetik megbecsülésünket az Európai Unióban és szerte a világon. Mindezen szempontok figyelembevételével – annak érdekében, hogy nemzeti kultúránk értékeit, eredményeit megőrizzük – a Magyar Országgyűlés:

1. Kinyilvánítja, hogy a hungarikumok megőrzendő, egyedülálló nemzeti értéket képviselnek.

2. Felhívja a Kormányt, hogy végezze el az értékgyűjtő munkát – az önkormányzatok, a civil szervezetek és magánszemélyek bevonásával – úgy, hogy az – annak sikere és teljessége érdekében – a Kárpát-medence minden magyarlakta területére kiterjedjen.

3. Felkéri a Kormányt, tegyen lépéseket annak érdekében, hogy a sajátosan magyar termékek az Európai Unió Euroterroirs (Európa vidékei) kezdeményezés listájára felkerülve élvezzenek közösségi jogi védelmet, előállításuk és értékesítésük anyagi támogatást.

Indokolás

Magyarország számára az Európai Unió tagjaként különösen fontos, hogy az Európai Unió Euroterroirs program nyújtotta lehetőségekkel élve minél több magyar termék elnevezése élvezhessen jogi oltalmat, előállításuk, értékesítésük pedig anyagi támogatást az Uniótól. Magyarország igen gazdag kulturális értékekben, hagyományaiból, szokásaiból adódóan több százra tehető azon termékek száma, melyek jogosan kerülhetnek be az Európai Unió termékgyűjteményébe: a Rubik-kockától, a Kodály-módszeren át, a Béres Cseppig, a Halasi csipkétől, az Unicumon keresztül, a Zsolnay porcelánig, vagy a szaloncukortól, a kürtöskalácson át, a csigatésztáig vagy a rétesig...

Az FVM által 1998-ban ugyan elindult egy gyűjtőmunka – Hagyományok – Ízek – Régiók (HÍR) program keretében –, mely azonban nem terjed ki a Kárpát-medence magyarlakta vidékeire. A fejlett nyugat-európai országokban és hazánkban is élnékülő fogyasztási érdeklődés mutatkozik a hagyományos és tájjellegű élelmiszeripari termékek iránt, de a magyarlakta vidékek fenntartható fejlesztése, a minőségi élelmiszerek előállítása érdekében állami vagy EU-s támogatások nélkül mindez teljesíthetetlené válhat.

A hungarikumok nem csupán a mi büszkeségeink, Európának és a világnak is tartozunk azzal, hogy megőrizzük őket, mert pótolhatatlan értéket képviselnek, nemzeti örökségünk részét képezik.

A hungarikumoknak – mint nemzeti közösségünk eredményeinek – jelentőségük van az oktatásban, nevelésben,

ismeretterjesztésben, mert segítenek megőrizni nemzeti örökségünket, identitásunkat, karakterünket.

Ezért gróf Széchenyi István gondolatának szellemében – „Csak addig él egy nemzet, amíg van hagyománya!” – nemzeti kincsként vigyázzunk rájuk!

(2007. 12. 05.

– Medgyasszay Lászlóval együtt benyújtva)

*A Máriapócsi Kegyhely
nemzeti kincsé nyilvánítása*

H/4933 országgyűlési határozati javaslat

Az Országgyűlés elismeréssel kinyilvánítja, hogy Máriapócs, a Kárpát-medencei görög katolikusság szeretett lelki központja, szent zarándokhelye Nemzeti Kegyhely. A Máriapócsi Bazilika egyedülálló nemzeti kincs.

Indokolás

Rohanó világunkban sem feledkezhetünk meg azon különleges adottságú értékeinkről, melyek nemcsak a Kárpát-medence népei, de Európa és a világ számára is nagy jelentőségűek.

Magyarország híres és egyben leglátogatottabb kegyhelye Máriapócs, a Kárpát-medencei görög katolikusság történelmi szent helye. Évente 600–800 ezer zarándok és turista érkezik oda, hogy meglátogassa a Könnyező Szűzanya képéről méltán híressé vált templomunkat, ahol az imádság, a kérés és a köszönet különleges módon talál meghallgatásra. Összetartozásunk jelképe és forrása ez a hely. Máriapócs mindenkit befogadó nemzeti szentély. Az Istenszülő kedves hajléka, ahová mindannyiunkat – felekezetre való tekintet nélkül – összegyűjt: magyarokat, ruszinokat, szlovákokat, cigányokat, görög és római katolikusokat egyaránt. A Bazilikában elhelyezett Szűz Máriáikon – a kis Jézussal – első ízben 1696-ban könnyezett, majd mindez – a közben Bécsbe vitt eredeti kép helyett – a másolattal 1715-ben és 1905-ben több száz tanú (köztük katolikus, református és evangélikus hívők, császári katonák) hiteles nyilatkozata alapján dokumentálhatóan megismétlődött. Ahogy az ima mondja: „Itt a földiek az égiekkel vigadoznak, itt az ég és a föld összeköttetésbe lépnek...”.

Ahol Mária háromszor könnyezett, ahol számos csodás gyógyulás bekövetkezett, ott valóban sajátos kegyelmi kapcsolat van a föld és az ég között.

Máriapócs lelki központ, az európai Mária-kegyhelyek (*Altötting, Csíksomlyó, Czestochowa, Fatima, Lourdes, Marizell, Zaragoza* stb.) közösségének tagja.

Méltán lehetünk büszkéek e csodás helyre – őrizzük, ápoljuk és féltve óvjuk az idők végezetéig.

(2008. 04. 9.)

*„Mikor már minden hit-hír elszakadt
S az emberben a barátja se hisz már;
Jön Mária s Pócsról a búcsusok,
Jön a szívünk, multunk és játszva visz már.*

*Ma már hiszem: nagy döntés vár reám,
Legyőzni mindent, mi ellenem támadt,
Mutatni egy példátlan életet
S nem bocsátni el az én Máriámat.”*

(Ady Endre: A pócsi Mária – részlet)

*A Magyar Köztársaság Alkotmányáról szóló
1949. évi XX. törvény módosítása*

T/5487 törvénymódosítási javaslat

1. §

A Magyar Köztársaság Alkotmányáról szóló 1949. évi XX. törvény (továbbiakban: Alkotmány) I. fejezetét megelőző mondat (preambulum) helyébe a következő mondat lép:

„Rendíthetetlen akarattal, nemzetünk létének és jövőjének érdekében, mi, a Magyar Köztársaság valamennyi polgára – akik az igazságot, a jóságot és a szeretetet (mint minden emberi közösség alapjait a Jóistenbe vetett hitből vagy más egyetemes értékek iránti meggyőződésből kifolyólag) tiszteletben tartjuk; megbecsülve és megőrizve mindazon erkölcsi, szellemi és kulturális értékeket, amelyek az európai keresztény hagyományokban és a magyarság történelmében gyökereznek; átérezve azon kötelezettségünket, hogy az ezeréves magyar államiság örökségét a jövő nemzedékeire hagyományozzuk; hálás szívvel elődeinknek a magyar szabadságért és függetlenségért vívott áldozatos küzdelmeikért; tiszteletben tartva az ember veleszületett méltóságát és jogát arra, hogy szabad és boldog életre törekedjék; igyekezettel a magyar állampolgárok jólétének előremozdítására; elismerve az embertársaink iránti szolidaritás kötelezettségét; közösséget vállalva a határainkon túl élő nemzetársainkkal; biztosítva a demokratikus jogállam működését; érezve felelősségünket Isten, a nemzet és saját lelkiismeretünk előtt – megalcotjuk a Magyar Köztársaság Alkotmányát mint az állam alaptörvényét”.

2. §

E törvény a kihirdetésének napján lép hatályba.

Indokolás

Indokoltnak látjuk a preambulomot úgy módosítani, hogy az európai alkotmányozási példák emelkedett hagyományait követve, életünknek és mindennapi munkánknak, valamint az ezeket szabályozni hivatott jogalkotásnak az alapértékeire helyezzük a hangsúlyt.

(2008. 04. 15.

– Semjén Zsolttal együtt benyújtva)

Cikkek, interjúk

*„Aki tapintattal vezet hadat,
győzelmet arat;
a szeretettel védekező legyőzhetetlen.*

*A természet fegyverezi
s a szeretet védelmezi.”*

(Lao-Ce: Tao te King – Az Út és Erény könyve)

PÓTOLHATATLAN KINCSEK AZ ŐSI MAGYAR ÁLLATFAJTÁK

„Csak addig él egy nemzet, amíg van hagyománya!”

(gróf Széchenyi István)

Simicskó István vasárnapi sajtótájékoztatóján az őshonos és régi magyar állatfajták védelmének érdekében elmondta: „Ezt a politikamentes ügyet az össznemzeti egyetértésnek kellene vezérelnie, figyelembe véve, hogy hazánk igen gazdag és értékes állományal rendelkezik”.

A politikus kiemelte: az elmúlt év során módosító indítványt nyújtott be az említett állatfajták őshonosnak nyilvánítása érdekében, de a kormánypártok azt mindannyiszor leszavazták.

„Szomorúnak tartom, hogy miközben a szocialisták a »nemzeti minimum« teljesítésének fontosságáról beszélnek, főleg az uniós csatlakozás kapcsán, nem tudják elvonatkoztatni ezt a valóban nemes és értékes ügyet a napi politikai ellentétektől” – mondta a Simicskó István, majd Széchenyit idézve hozzátette: „Csak addig él egy nemzet, amíg van hagyománya!”.

Kiemelte: „A rohanó globalizációs világban sok érték veszik el, amikre ha nem figyelünk idejében végleg eltűnhetnek, s nem mindegy az sem, hogy az Unió mely területet nyilvánítja egy állat őshazájának, hiszen az adott állam szabhatja meg azt követően a tenyésztés feltételeit”.

A sajtótájékoztatón a politikus képekkel illusztrálta az említett fajokat (Nónius, Shagya, Komondor, Puli, Vizsla stb.), s a kutyák kapcsán hangsúlyozta:

„Napjainkban a máshol őshonos kutyák több ezres születési arányszáma szomorú statisztikát mutat az ősi magyar fajtákhoz képest.

Nem tartanám szerencsésnek, ha gyermekeink és unokáink mindössze képekről ismernék az erdélyi kopót vagy a magyar agarat, amelyekből már 100 sem születik évente, ellentétben a 3–4 ezres »divatos« kutyafajtákkal szemben. A magyar állatfajták nem csupán a mi büszkeségeink, hanem a világnak is tartozunk azzal, hogy megőrizzük őket a Föld genetikai sokszínűsége fenntartásának érdekében. A magyar kutyák, lovak, szarvasmarhák, juhok, galambok pótolhatatlan értéket képviselnek, nemzeti örökségünk részét képezik, ezért lenne fontos nemzeti kincsünk vigyáznunk rájuk” – mondta Simicskó István.

(fidesz.hu, 2004. 02. 02.)

TRIANON SIMICSKÓ IMMUNIZÁLNA AZ ORSZÁGOT

*„Trianon ne csupán gyászt és
pótolhatatlan veszteséget jelentsen számunkra,
hanem örök tanulságul szolgáljon,
és adjon erőt, hogy védetté válhassunk
minden további nemzeti tragédiával szemben.”*

A trianoni békediktátum megkötésének 86. évfordulója alkalmából megemlékezést tartottak a Trianon Társaság és a Nemzeti Emlékezés Harangja Alapítvány szervezésében Zebegényben.

A Kálvária-dombon 2000-ben felavatott emlékműnél, hozzávetőleg 300 ember előtt a történelmi egyházak képviselői ökumenikus imát tartottak a határon innen és túlról érkezett jelenlévőkért. Kiss Dénes, a Trianon Társaság elnöke után Simicskó István, a KDNP parlamenti frakciójának helyettes vezetője, a Parlament Nemzetbiztonsági Bizottságnak elnöke tartott beszédet. A politikus egyebek között kifejtette:

„Trianon ne csupán gyászt és pótolhatatlan veszteséget jelentsen számunkra, hanem örök tanulságul szolgáljon, és adjon erőt, hogy védetté válhassunk minden további nemzeti tragédiával szemben”.

A megemlékezés részeként az egyházak és civil szervezetek képviselői az 1956-os forradalom és szabadságharc 50. évfordulója alkalmából emléktáblát avattak a Kálvária-dombon.

(HVG – MTI, 2006. 06. 03.)

KORUNK DUGOVICSA SIMICSKÓ ISTVÁN NEMZETRŐL ÉS BIZTONSÁGRÓL

*„A hazaszeretet számomra azt jelenti,
hogy tiszteljük szüleinket, őseinket,
mindazt, amit itt létrehoztak.*

*Lehetünk liberálisok, szocialisták vagy
kereszténydemokraták, mind itt születünk,
fontos, hogy szeressük és szolgáljuk hazánkat.”*

Régóta „szűkebb szakterülete” az Országgyűlésben a honvédelem és a nemzetbiztonság. Az új Parlamentben immár kereszténydemokrata színekben áll a vonatkozó bizottság élén.

– *Tagja az Opus Deinek?*

– Nem.

– *Gyónni szokott?*

– Inkább imádkozni. Hívó ember vagyok, hiszem, hogy küldetésünk a teremtett világ védelme.

– *Azért feszegetem ezt, mert több helyütt is olvastam: nemzetbiztonsági kockázatnak tartják néhányan, hogy egy katolikus párt – amely felsőbb hatóságnak ismeri el a Vatikánt – delegálja az Országgyűlés Nemzetbiztonsági Bizottságának elnökét. Attól tartanak, ha Simicskó képviselőt raporra hívná a pápa, Ön fülbe súgná a magyar titkokat.*

– Elismerem. Ez úgy szokott menni, hogy jelentéseimet ürgebőrbe csomagolom, és a Duna alatt adom át őket békaembernek öltözött püspököknek. De most komolyan. Szó sincs erről. Nemzetközi jogi értelemben ugyan a Vatikán önálló állam, de nehezen tudok elképzelni olyan ellenérdekeltséget a részükről, amely indokolna titkos adat-

gyűjtést az ezer éve a keresztény világhoz tartozó Magyarország ellen.

– *Mondok egyet: az uniós alkotmánytervezetből kimaradt a keresztény mültra való utalás. Kellő vatikáni befolyással talán másként alakult volna.*

– De ezt az alkotmánytervezetet számos országban nem is fogadták el. A magyar Parlamentben mi sem támogattuk az alapokmány elfogadását. A kereszténység olyan egyetemes emberi értékeket tükröz, amelyek támaszként szolgálhatnak sokak számára mai, értékválságos világunkban. (...)

– *Eddig az ellenzék nem jeleskedett 2/3-os szabályok megszavazásában.*

– Én nyitott vagyok. A nemzetbiztonsági szolgálatok jelentősége óriási, szerepük gyakorta történelemformáló.

– *Említette ezt már a Magyar Nemzetnek adott interjújában, ami szintén viharos reakciókat váltott ki. Hogy kell ezt érteni?*

– Magyarországnak a globalizált világban javítania kell piaci versenyképességét. Ehhez nélkülözhetetlen, hogy a gazdasági természetű információk időben és nagy mennyiségben megjelenjenek a kormány döntés-előkészítő munkájában. Multinacionális cégek érdeklődnek a térségünkben befektetési lehetőségek iránt. Nem mindegy, hogy valamely nagy beruházást szlovák vagy román barátaink kapják-e, vagy mi.

– *Eddig azt gondoltuk, a befektetők kegyeit adócsökkenéssel, beruházás-támogatással keresik a kormányok, nem a titkosszolgálatok bevetésével.*

– Folyik adóengedmény-verseny is. De nem minden esetben nyílt információ, hogy egy-egy multi tervez-e nagyobb beruházást a környéken, van-e szabad, befektethető tőkéje. Ilyen adatokat a kormányok akár titkos információgyűjtéssel is szerezhetnek annak érdekében, hogy felkészüljenek a befektetői szándék megerősítésére. Eközben azt is érdemes tudni, konkurens államok milyen kedvez-

ményekkel csábítgatják a potenciális beruházót. Ezt a kormányzati stratégiát szolgálhatja az Információs Hivatal. De fordítva is igaz mindez. A Nemzetbiztonsági Hivatal feladata a klasszikus kémelhárítás. Hiszen sokakat érdekel, készül-e a magyar kormány diplomáciai vagy gazdasági lépésekre, milyen befektetési tervei lehetnek a MOL-nak vagy az OTP-nek. Az információ megszerzése és megvédése rendkívül fontos a mai gazdasági versenyben.

– *Maga a felvetés is megbotránkoztató: NATO-tagállamok egymás rovására kémkednek.*

– És a „Mucuska-ügyet” még fel sem hozom. De gondoljunk a szlovák helyzetre, ahol megjelentek a kormányban a nacionalista elemek. Tudnunk kell, milyen viszonyt akar Pózsöny kialakítani velünk. Utóbbiak persze olyan sajnálatos jelenségek, amelyeknek nem lenne szabad létezniük. Versenyünk egymással, de ebben tegyük félre a múlt vélt vagy valós sérelmeit. Felháborító és megdöbbenő, hogy a szomszédos országokban magyargyűlölettel még mindig lehet szavazatokat szerezni, Parlamentbe kerülni. Döbbenetes, hogy egy Slota-féle párt félőrült emberei oktatási tárcát vezetnek. Pedig épp az oktatással lehetne megváltoztatni a felnövekvő generáció gondolkodásmódját, hogy azt már ne magyargyűlölet hassa át, hanem tolerancia, megértés, együttműködésre való hajlandóság, egymás kultúrájának tisztelete és elismerése.

– *Szép szavak, de a kampányban a KDNP-s megnyilvánulásokon is számon lehetett volna mindezt kérni.*

– Vannak olyan karakteres kérdések, amelyekben – hitünkben adódóan – a kereszténydemokratáknak markánsan véleményt kell nyilvánítani. De ez nem azt jelenti, hogy hátat fordíthatunk a mai kor viszonyainak. Nem az a feladatunk, hogy dogmatikusan, a 21. századi életszemléletet nem tolerálva politizáljunk. Meg kell tudnunk szólítani az embereket – hívőket és nem vallásosokat egyaránt –, ha azt akarjuk, hogy odafigyeljenek ránk. Fel kell mutatnunk az értékválság alternatíváját.

– *Ismerni a mai életet – mondja. Ebhez képest a nándorfehérvári ütközet 550. évfordulóján mondott beszédében felvetette: Vannak-e ma köztünk Dugovics Tituszok? Látom, ahogy a ma Dugovicsa a tőzsdepalota ormáról alázuhanva magával rántja a mélybe az euróárfolyamot.*

– Jelképként említettem Dugovics Tituszt, hiszen nem egy várban élünk, körülöttünk az életünkre törő ellenség-gel. Most nem a várfalakon kívül, hanem belül vannak a veszélyforrások. A globális nagytőke szabaddá és nyitottá tette a piacokat és a munkaerő-áramlást. Ám ennek kulturális hozadékaira a nyugati világ nem készült fel. Olyan multikulturális, vallási kavalkádban élünk, amely önmagában veszélyt jelent. Nem azért, mert ezek a kultúrák veszélyesek, hanem mert nem ismerjük egymást, és nem vagyunk kellően toleránsak. Főleg akkor nem, ha más, egzisztenciális gondok nyomasztanak. Ilyen lélektani helyzetben az emberek többsége bűnbakot keres. Dugovics Tituszt azért említettem, mert önfeláldozása a legmagasabb értékű megnyilvánulási formája a hazaszeretetnek, ráadásul egy horvát származású ember részéről. Persze lehet azt mondani, hogy anakronizmus ilyen példát felhozni.

– *Lehet bizony.*

– A hazaszeretet számomra azt jelenti, hogy tiszteljük szüleinket, őseinket, mindazt, amit itt létrehoztak. Lehetünk liberálisok, szocialisták vagy kereszténydemokraták, mind itt születünk, fontos, hogy szeressük és szolgáljuk hazánkat. Ennek ezerféle megnyilvánulási formája lehet. A katonák a mai napig arra tesznek esküt, hogy akár életük is feláldozzák a haza védelmében.

– *A katona esetében nem vonják kétségbe az eskü komolyságát, de az ellenzék gyakorta megkérdőjelezi a kormányzó esküjét, hazaárulással vádolva őket.*

– Ezt nem tartom helyesnek. Ilyesfajta kritikák leginkább a határon túli magyarok ügyének kezelésekor érik a kormányoldalt. Sajnos, nem igazán hangsúlyosan jelenik

meg a kabinet politikájában az, amit leír a kormányprogramban: „Tízmillió nevében, tizenötmillió érdekében tevékenykedik majd”. Azt szeretném látni, hogy a Kormány a nemzetközi fórumokon markánsan képviseli a magyar nemzeti érdekeket. Hiszen ezt várja el minden ország társadalma a saját kormányától.

(168 óra, 2006. 08. 21. – részlet;
az interjút Trencsényi Dávid készítette)

TITKOSSZOLGÁLATOK POLITIKAI NYOMÁS ALATT

*Simicskó István ma is vállalhatónak tartja
az Orbán-kormány vadászgépbeszerzésről hozott döntését*

Ha egy országban állandóan a titkosszolgálatokról szólnak a hírek, az nagyon komoly károkat okoz az állam biztonsági rendszerében – véli Simicskó István, a Parlament Nemzetbiztonsági Bizottságának elnöke. Az Orbán-kormány egykori államtitkára szerint az ország érdeke az lenne, hogy a szolgálatok titokban működjenek, a törvények betartása mellett. A jelenlegi helyzet azonban nem a szolgálatok hibája, hiszen ők úgy végzik a munkájukat, ahogyan a politikai irányítók ezt tőlük elvárják vagy kikövetelik. A képviselő több javaslatáról is beszélt lapunknak, amelyeket a napokban terjesztett be a Parlamentben, ezekkel a nemzetudat erősítését szolgálná. Trianon évfordulóját például a Nemzeti Összetartozás Napjává nyilvánítaná, a honvédelem erősítésére pedig önkéntes, honi gárdát hozatna létre a kereszténydemokrata képviselő.

– Az normális, hogy az utóbbi időben szinte már több szó esik az NBH botrányairól, mint bármelyik minisztériumról vagy az igazán fontos kérdésekről, például az egészségügy, az oktatás helyzetéről, a gyermekszegénységről?

– Ha egy országban állandóan a titkosszolgálatokról szólnak a hírek, az nagyon komoly károkat okoz az állam biztonsági rendszerében. Az ország érdeke az lenne, hogy a szolgálatok titokban működjenek, a törvények betartása mellett. A jelenlegi helyzet azonban nem a szolgálatok hibája, hiszen ők úgy végzik a munkájukat, ahogyan a politikai irányítók ezt tőlük elvárják, kikövetelik. Amikor kormányhatározat születik a szolgálatok átszervezéséről, amikor arra

kényszerülnek ezek a szervezetek, hogy politikai megrendeléseknek próbáljanak eleget tenni, akkor rendkívül sok hiba csúszhat a gépezetbe. Példátnan, hogy az NBH jogértelmezéseket hajt végre, és utána közleményben fenyegeti meg a békés demonstrálókat, hogy pszichikai bűnsegédek lehetnek, ha részt vesznek bizonyos tüntetéseken. Az is elképesztő és eddig példa nélküli, hogy ráküldik újságírókra a szolgálatok embereit. Egy jogállam nem így működik. Azt látom, hogy a szolgálatok olyan nyomás alatt állnak, ami már az ország biztonságát teszi kockára, mivel nem tudnak a saját feladatukkal foglalkozni, mert ilyen politikai megrendeléseknek, elvárásoknak próbálnak eleget tenni.

– A napokban nemzetközi botrány szele csapta meg a magyar Gripen vadászgépek beszerzését is. Ön a KDNP al-elnökeként vizsgálóbizottság felállítását kezdeményezte az ügyben. Nem lehet, hogy ebben a botrányban nemcsak a szerződést módosító Juhász Ferenc-féle honvédelmi tárca-vezetés, hanem a szerződést aláíró jelenlegi ellenzék egyes tagjai is a kardjukba dőlnek?

– A szerződés aláírásakor nemzetbiztonsági államtitkárként dolgoztam, részt vettem a nemzetbiztonsági kabinet munkájában, ott voltam a Gripen-döntés meghozatalakor is 2001. szeptember 10-én. Számomra egyértelmű volt, hogy az Orbán-kormány azért választotta a Gripent, mert a svéd árajánlat tartalmazott egy olyan 110 százalékos gazdasági ellentételezést, amely a meglévő, beérkező ajánlatok közül a legkedvezőbb volt. Mind költségvetési, mind biztonságpolitikai szempontból, mind pénzügyi, gazdaságossági szempontból a legjobb döntés volt, ami vállalható a mai napig. A fölösleges képességek jelentős többletköltséggel járó későbbi megvásárlása viszont nehezen volt magyarázható akkor is és most is. A légi utántöltési képesség és precíziós bombavetési képesség beszerzése 108 milliárd forintról 210 milliárdra emelte a 14 db Gripen vadászgép bérlésének költségeit.

A Medgyessy-kormány azzal indokolta a szerződés módosítást, hogy így válnak a vadászgépek NATO-kompatibilissé, azonban az elmúlt időszakban egyszer sem tudtuk hasznát venni ezeknek a többletképességeknek. Amikor felmerült a svéd televízióban a korrupció gyanúja, melyben egy osztrák üzletembert is megemlítettek, fontosnak tartottuk, hogy lépjünk ebben az ügyben, szerintem ezt elvárja tőlünk mindenki. Az ügy tisztázása közös érdek.

– *Az Országgyűlés csekély többséggel ugyan, de nem fogadta el ön és Németh Zsolt indítványát, amely a Trianon-diktátum évfordulóját, június 4-ét a nemzeti összetartozás napjává nyilvánította volna. Az SZDSZ egyenesen hisztérikus módon utasította el a javaslatot. Hogyan tovább?*

– Éppen hogy nem ment át a javaslat. Elszomorított, amilyen stílusban és tartalommal beszélt a szabad demokraták frakcióvezetője erről a szerintem alapvető nemzeti ügyről. Már-már elgondolkodhatunk ilyenkor, lehet-e még nemzeti közösségről beszélni, amikor a Parlamentben ilyen alapkérdésekben sincs megegyezés. Nincs még egy ország a világon, ahol nemzeti sorskérdésekben ilyen típusú önmarcangoló, önsorvasztó vitákat folytatnának le a politikusok. Mindez komoly károkat okoz. A mostani javaslatunk nem szólt másról, csupán arról, hogy induljon el egy egészen apró lépés, amely a társadalom nemzettudatát erősítené. Mivel a fiatalok kevés ismerettel rendelkeznek a határon túli magyarságról és az országcsonkításról, ezen hiányosságon is javítana valamelyest a javaslat. Klebelsberg Kunó gondolata a mérvadó, aki úgy fogalmazott, háromféle hazafiság létezik: a szónokló, a kesergő és az alkotó. Trianon a magyarság 1 100 éves történelmének a legnagyobb tragédiája, amely lélekben is öl, megoldatlan problémákat halmoz fel bennünk, frusztrációkat generál. Éppen ezért kezelni kell a helyzetet. Sosem kell feladni, főleg nemzeti ügyekben nem szabad meghátrálni.

– *Egy másik nemzeti ügynek tekintett javaslat, a honi gárda ügyében már ötpárti egyeztetést kezdeményezett. Miért éppen honi gárda, miért nem nemzetőrség? A nemzet szó már el sem hangozhat egy javaslatban, hogy az egyetértés megszülethessen?*

– A honban a haza és a honvédelem is benne van.

A „honvéd” kifejezés gróf Széchenyi Istvántól származik. Így aztán mégiscsak nemzeti kötődésről van szó. Egyébként nem az elnevezés a legfontosabb, hanem a tevékenységi kör. Kevésbé közismert, de valamennyi NATO-tagországban létezik tartalékos rendszer, olyan önkéntes védelmi szervezet, ami a honi gárdának felel meg. A honvédelmi bizottság támogatta az indítvány tárgysorozatba vételét, azonban az általános vitára való alkalmasságot már nem. Szerintem kormánypárti képviselők is érzik, hogy szükség lenne egy ilyen szervezetre, hiszen drasztikusan csökkent a Magyar Honvédség létszáma az elmúlt 10–15 évben, 120 ezerről 20 ezerre. A harcoló erők külföldön vannak lekötve, expedíciós hadműveletekben. Gyakorlatilag a honi terület védtelen bármilyen veszéllyel szemben.

– *Korábban azzal érvelt, hogy a Fidesznek át kellene gondolni Gyurcsány Ferenc felszólalásainál a kivonulást. Most is fenntartja véleményét, a kormányfő már az őszi beszédét is újraértelmezte...*

– Ez a direkt és az indirekt „politikai hadviselés” módszertani különbözőségének parlamenti megjelenítését érintő megnyilvánulás volt a részemről. A frakciósövetség viszont úgy döntött, hogy továbbra is kivonulunk. Kivonulástól vagy bent maradáستól függetlenül Gyurcsány Ferenc politikai és erkölcsi értelemben egyaránt elfogadhatatlan számunkra.

– *Azt a célt, hogy Gyurcsány Ferenc távozzon a hatalomból, ugyanolyan foratókönyv alapján tartja elképzelhetőnek a KDNP is, mint a Fidesz, tehát kizárólag egy érvényes és eredményes népszavazás csikarhatja ezt ki?*

– Kereszténydemokrata politikusként, idealista emberként hiszek abban, hogyha az adott közösség megvonja a bizalmat a politikai hatalom birtokosaitól, akkor egy demokráciában azoknak le kell vonniuk a konzekvenciákat, és le kell mondaniuk. Ezért se becsüljük le a népszavazás erejét. Sokan mondják, hogy egy eredményes referendum sem ingatná meg Gyurcsány Ferenc pozícióját. Mi azonban a Fidesszel együtt abban bízunk, a Miniszterelnöknek már annyira elfogyott a hitelessége, hogy nem bírhat ki még egy csapást.

(Magyar Nemzet, 2007. 06. 21.;
az interjút Haraszi Gyula és Pál Gábor készítette)

MAGYARORSZÁG BIZTONSÁGA

*„A biztonság területén mulasztó országok
a történelem folyamán mindig megbűnbödték
– Magyarország sajnos többször is!
Éppen ezért okulni kellene már végre
történelmi hibáinkból – nehogy késő legyen!”*

Valamennyi józan közösség, nemzet, társadalom – állami vagy nem állami keretek között – védi, óvja értékeit.

Az emberiség létezése óta egyik legfontosabb igény a biztonság megteremtése. A különféle nemzetek megtanulták – hol saját, hol mások kárán –, hogy biztonságukért nem akkor tenni valamit, amikor a veszély már megjelent – mert akkor már késő –, hanem azt megelőzően, folyamatosan kell kiépíteni védelmi rendszereket.

Egy józan államban tudják, hogy a biztonságpolitikát elsősorban a nemzeti érdekre, a történelmi tapasztalatokra, a geostratégiai elhelyezkedésre és a rendelkezésre álló erőforrásokra kell építeni. Egy fegyveres erő feladatai: a védelem, az elrettentés, a kényszerítés és az erődemonstráció.

A honvédelmi törvény kimondja, hogy a honvédelem össznemzeti ügy, melynek célja az ország függetlenségének, területi épségének, alkotmányos rendjének védelme, lakosságának és anyagi javainak megóvása, ami az ország összes élő, dologi és szellemi erőforrásának felkészítésével és aktivizálásával valósul meg. Ezen feladatok végrehajtásának legfontosabb intézménye a honvédség, mely meghatározás gróf Széchenyi Istvántól származik, aki 1831-ben a „Világ” című munkájában használta először e kifejezést a magyar fegyveres véderőre vonatkozóan.

Mindezek figyelembevételével nézzük végig, az elmúlt 5 év alatt milyen lényegesebb változások történtek a Magyar Honvédség háza táján!

A Magyar Honvédség létszáma drasztikusan lecsökkent (21 700 fő), amely már az alpműködést is veszélyezteti. Az országvédelmi képességek gyakorlatilag felszámolásra kerültek, harckocsik, nehéztüzérségi eszközök csak „mutatóban” maradtak. Az összes (!) kiképzőközpontot bezárták, a rádiófelderítés gyakorlatilag megszűnt. Felszámolták az összes katonai középiskolát (az utolsót Győrben az idén) és az általános hadkötelezettség teljes rendszerét.

Békeidőben megszűnt a 18. életévet betöltött fiatalok tájékoztatósi, bejelentési, megjelenési és személyes szolgálati kötelezettsége. Nincs összeírás, nincs egészségügyi alkalmassági vizsgálat, és ezáltal megszűnt a katonai nyilvántartási rendszer. Nincs megalkotva Magyarország katonai stratégiája.

Nem hozták létre a tartalékos rendszert sem, pedig mindenki tudja, hogy tartalékos rendszer nélkül nincs igazi hadsereg. Évvégétől már Határőrség sincs!

Jogosan kérdezhetnénk, mi az, ami van? Van víztisztító szakaszunk, amely nem olyan rég a zöld-foki szigeteken, egy NATO hadgyakorlaton eredményesen járult hozzá a nemzetközi béke fenntartásához. Van 3 000 katonánk, akik közül 1 000 állandóan külföldön, expedíciós műveleteken vesz részt, míg 1 000 pihen, illetve 1 000 felkészül a váltásra.

Van egy kiváló díszzászlóaljunk, amely a külföldi államfők magyarországi látogatása során a Parlament előtt hajt végre erődemonstrációt a katonazenekarunk ütemes zenéjére.

Van civil biztonsági őrzés, amely a Magyar Honvédség még megmaradt két dandárjára vigyáz.

És van egy helyünk a NATO-tagországok sereghajtói között a GDP arányos 1,18%-os gyenge költségvetés miatt.

Állítólag komoly fejlődésen ment keresztül a Magyar Honvédség az elmúlt években... és állítólag kitört a világbéke, de ha mégsem, akkor majd a NATO megvéd minket – mondják!

Meg egyébként is ki ellen kell nekünk honvédség? – kérdezik tőlem oly’ sokan.

Senki ellen nem kell! Magunkért, szüleinkért, gyermekeinkért kell – mert még sajnos nem tört ki a világbéke.

Felelőtlen és nemzetellenes az a politika, amely hamis biztonságérzetet kelt az emberekben! A Washingtoni Szerződés 3. cikkelye egyébként kimondja: a tagországoknak fenn kell tartaniuk és fejleszteniük a saját (egyéni) és kollektív védelmi képességeiket fegyveres támadással szemben.

„Minden nemzet sorsa elsősorban saját erejében rejlik” – mondta Moltke volt porosz vezérkari főnök.

Ma saját erő helyett mások jó szándékára hagyatkozhatunk – ha van ilyen egyáltalán.

Nekünk kereszténydemokratáknak – keresztényi és nemzeti alapon – küldetésünk a Jóisten által teremtett Világ és a benne lévő értékek, főként nemzetünk védelme, biztonsága.

Célunk: nemzettudatában erős, megbecsült Magyar Honvédség felépítése, amely rendelkezik a haza védelméhez szükséges összefegyvernemi képességekkel. Emellett a tartalékos rendszer kereteit, a létrehozandó Honi Gárdában képzeljük el, mely szervezet a területvédelmet, a katasztrófa-elhárítást, a különféle technikai sportok integrálását látná el, erősítve ezzel a haza védelmének összetársadalmi jellegét.

A biztonság területén mulasztó országok a történelem folyamán mindig megbűnhődtek – Magyarország sajnos többször is! Éppen ezért okulni kellene már végre történelmi hibáinkból – nehogy késő legyen!

(PESTBUDAPEST PORTA, 2007. 07.)

Sport, művészet, kultúra

*„Aki teste-lelke egységét megőrzi,
azt a kétség nem bontja meg.*

*Aki természetét szelíddé simítja,
egyszerű, mint az újszülött gyermek.*

*Aki látását megtisztítja,
elkerüli a tévedéseket.”*

(Lao-Ce: Tao te King – Az Út és Erény könyve)

Buzánszky Jenő bácsival (Csíkszentdomokos)

KÖSZÖNTŐ A NEMZETKÖZI BOLYAI PÁRBAJTŐR VERSENYEN

Tisztelt Versenyzők, Vendégeink! Hölgyeim és Uraim!
Sok szeretettel köszöntöm Önöket a Bolyai János Katonai Műszaki Főiskola Sportegyesület és a Tiszti Vívó Klub által meghirdetett Nemzetközi Bolyai Párbajtőr Versenyen. Külön öröm számunkra, hogy francia, holland, osztrák, belga és német sportbarátaink elfogadták meghívásunkat, és megtisztelik részvételükkel a versenyt.

Köszöntöm a házigazda, a Bolyai János Katonai Műszaki Főiskola Sportegyesület Tiszti Vívó Klubjának a versenyzőit is.

Kedves Sportolók, Szervezők, Sportbarátok!

A Bolyai János Katonai Műszaki Főiskola Sportegyesülete idén 7. alkalommal rendezi meg a Nemzetközi Bolyai Párbajtőr Versenyt az ünnepi év tiszteletére – a millennium jegyében. Ez a verseny kiváló alkalmat kínál a sportbaráti kapcsolatok kialakítására és további ápolására.

Köszönet illeti a Budapesti Honvéd Sportegyesületet, hogy a versenyt e patinás vívócsarnokban lehet megrendezni.

A vívás – mint sportág – rendkívül népszerű a világ valamennyi táján, és bajnokságaival fontos szerepet tölt be a NATO-hadseregek bajtársi együttműködésében. Öröm számunkra, hogy nálunk kerül ismét sor ilyen rendezvényre. Azért is tartom fontosnak külön kiemelni, hogy itt katonák mérik össze tudásukat a párbajtőr mesterfogásaiból, mert a vívás a katonák egyik legősibb sportja. Elődeinknek a szablya volt a fegyverük. A tőr kard eredetét – aminek használata napjainkra sporttá szelídült – a mediterrán népeknél találjuk meg. Legjobb mesterei ennek a sportnak mindig a katonák voltak. Örömmel látom, a hagyomány ma is él, hiszen a jövő bajnokai itt vannak Önök között.

Köszönöm a verseny pártfogóinak, támogatóinak, hogy mind erkölcsileg, mind anyagilag lehetővé tették e rangos sportesemény létrejöttét.

Tisztelt Versenyzők! Hölgyeim és Uraim!

Ezennel a Nemzetközi Bolyai Párbajtőr Versenyt hivatalosan megnyitom.

Valamennyi Versenyzőnek jó küzdelmet – a Közönségnek pedig jó szórakozást kívánok!

(2001. 11. 23.)

ERŐEMELŐ

MAGYAR BAJNOKSÁG 2005

Szeszélyes áprilisi idő fogadta az Erőemelő Magyar Bajnokság résztvevőit a honi power egyik végvárában, Oroszázán. (...)

Közben még bejön egy ünnepélyes megnyitó, ahol végre egy politikus csinál is valamit – nem csak szövegel. A meghívott díszvendég Simicskó István ünnepélyes díszfekvenyomást mutat be 100 kg-mal. Neki is 3 gyakorlata van. És némi humorérzéke, mikor a 2. fogásnál elkezd szériázni. Mindenesetre ő legalább bizonyított.

(FT = Farkas Tamás – www.onewaysystem.com)

A HONVÉD EGYÜTTES KÖSZÖNTÉSE ÉVADNYITÓJUKON

Kedves Barátaim!

Antonius – Shakespeare művében – úgy kezdte híres monológját: „Temetni jöttem Caesart, nem dicsérni”. Ez két vonatkozásban is eszembe jut itt. Azt a dicséretet, amit most az Igazgató Úr irányomban elmondott, úgy érzem, némi túlzás, de még mindig jobb, mintha temetne.

Én viszont annak örülök igazán, hogy az együttest, az 50 éves múltra visszatekintő világsikereket maga mögött tudó Honvéd Művészegyüttest most nem temetni kell, hanem őszinte, szívből jövő dicsérettel állítani egy új pályára a Nemzeti Kulturális Örökség Minisztériumának fennhatósága alá kerülve, de azért a honvédségtől sem elszakadva. Reményeink szerint további sikerek letéteményeseként kezdhetnek új évadot.

Be kell vallanom, jó magam az elmúlt néhány évben ismerkedtem meg a Művészegyüttessel, de ez az ismerkedés rövid időn belül intenzív szakaszba lépett. Az elmúlt 2 évben 8 előadásukat láttam és egy videó-összefoglalót a legnagyobb sikereikről – elmondhatom, lenyűgöző élményben részesítettek mindannyiszor táncban, zenében, prózában.

Nem az én tisztem művészeti kritikát mondani az Önök teljesítményéről. Én csak – mint a közönség, aki látja és hallja a színpad üzenetét – azt mondhatom, Önök nem hiába születtek a Földre nemzetünk leányaiként és fiaiként. Mint honvédelemmel foglalkozó politikus, meggyőződéssel állítom, Önök a honvédelem szerves részei, mert hitet, erőt adnak a művészet kisugárzásával a honvédóknak. Tegyék ezt a jövőben is! Nyújtsanak az eddigiekhez hasonló csodálatos művészi élményt Közönségüknek, amivel egyidejűleg a hazánk iránti elkötelezettséget is erősítik!

Köszönöm, hogy meghívtak erre az évadnyitó társulati ülésre. Nagy megtiszteltetés ez számomra. Kívánok Önöknek sok sikert, sok tapsot – a művészi katarzis által kiváltott örömkönnyek látványát.

(2000. 09. 08.)

BUDAPESTRE JÖTT A WING TSUN KUNGFU NAGYMESTERE

Leung Ting nagymesterrel Hongkongban

A Magyar Wing Tsun Egyesület gálaműsorral köszöntötte a világszerte több mint egymillió harcművészt a soraiban tudó kínai kungfustílus vezető nagymesterét, Leung Tinget, aki szerdán Budapesten ünnepelte 60. születésnapját.

„Bruce Lee-hez, a filmek kungfumesteréhez hasonlatosan Leung Ting is attól a Yip Mantól tanult, aki utóbb őt tette meg utódjává, nem a mozivilág sztárját, s a jelen vezető nagymestere az egyetlen a világon, akinek 64 országban több mint 4 ezer helyi szervezete működik” – hangzott el a születésnap-hoz kapcsolódó sajtótájékoztatón, amelyen részt vett Máday Norbert, a Magyar Wing Tsun Egyesület vezetője, Leung Ting fogadott fia is. A megannyi híres kínai harcművész mestert felsorakoztató médiaeseményen jelen volt Simicskó István országgyűlési képviselő is, aki 14 esztendeje ugyanezt a kungfustílust műveli, s jelenleg a 3. mesterfokozatnál tart.

Leung Ting előrebocsátotta, nagyon sajnálja, hogy nem beszél magyarul, ugyanakkor őszintén örül annak, miszerint világszervezetének magyar tagszervezete naggyá nőtte ki magát az elmúlt években. Hozzáfűzte: „Óriási különbség van a filmekben látott és a valóságos kungfu között, s a tradicionális Wing Tsun világméretű sikerét mutatja, hogy számos ország különleges fegyveres alakulatában – mint amilyen például az Egyesült Államokban az FBI vagy Németországban a Bundeswehr” – az ő általa képviselt stílus a kiképzési rendszer részévé vált.

Máday Norbert elmondta: „Magyarországon 70 klubban 1 000–1 500 fiatal tanulja a Wing Tsun kungfut, amelyet nagyon kemény munkát igénylő harcművészetnek nevezett, a klubokat pedig olyan ősi értékekre épülő modern végvári iskoláknak minősített, amelyekben nemcsak harcművészeti tudást lehet szerezni, hanem filozófiát, életformát is tanulnak a stílus elkötelezettjei”.

(HVG – MTI, 2007. 02. 28.)

Gyakorlás közben

Hungarikumaink

*„A hungarikumok
magyarságra jellemző mivoltukkal,
különlegességükkel, minőségükkel
jelentősen öregbítik hírnevünket,
növelhetik megbecsülésünket
az Európai Unióban és szerte a világon.”*

HUNGARIKUMOK AZ EURÓPAI UNIÓBAN

A Nemzetbiztonsági Bizottság elnökeként, biztonságpolitikával foglalkozó politikusként, amikor megkérdezték tőlem, miről beszélnék szívesen székelyföldi testvéreink előtt ezen a mai tanácskozáson, a válaszomat követően a szervezők egy kicsit rácsodálkoztak a témamegjelölésemre.

Nemzeti értékeink, kincseink védelme és Európa számára mindezek felmutatása a nemzeti biztonsági stratégia egy fontos fejezete lehetne.

Mit vagy miket is nevezhetünk hungarikumoknak? Egyedien, egyedülállóan magyar jellegzetességeket, melyek lehetnek szellemi termékek, iparcikkek, élelmiszeripari és cukrászati termékek stb., amelyek sajátosságaik alapján nem sorolhatók be a tömegtermékek közé. De ide tartoznak tágabb értelemben őshonos, régi állatainktól a néprajzi, folklór jellegzetességeinkig mindazok, amelyek a Kárpát-medencei magyarság kultúrájához, termelési eljárásaihoz, őseink szokásaihoz, tudatos tenyésztői munkájához kapcsolódnak.

Ugyancsak hungarikumok a sajátos természeti adottságainkhoz, a nemzedékek során kialakult hagyományokhoz kötődő szellemi értékeink, találmányainak, melyek nemzeti kulturális örökségünk részei.

Különlegességükkel, minőségükkel, magyarságunkra jellemző mivoltukkal növelik, növelhetik hírnevünket a világban. Ezen értékek felismerése, megóvása segítenek megőrizni nemzeti identitásunkat a globalizáció kihívásaival szemben.

Az Európai Unióban nemzeti oltalom helyett közösségi oltalom érvényesül, így ugyan a hungarikum elnevezés nem igazán „EU-konform”, de a közösségi oltalom az Európai Unió valamennyi országában véd a termékhamisítástól.

Magyarországon 1998-ban a Földművelésügyi és Vidékfejlesztési Minisztérium – az Európai Unió Euroterroirs (Európa Vidékei) kezdeményezéshez csatlakozva – „Hagyományok – Ízek – Régiók” (HÍR) elnevezéssel programot indított, hogy létrehozza Magyarország hagyományos és tájjellegű mezőgazdasági termékeinek gyűjteményét. Az Agrár Marketing Centrum irányította a gyűjtőmunkát, melynek eredményeként 300 termék került fel a listára. A feladat elvégzése azonban nem volt teljes, mert egyrészt nem terjedt ki a gyűjtőmunka a Kárpát-medence magyarlakta vidékeinek egészére (csak a jelenlegi Magyarország területére), másrészt a 300 termék közül mindössze 11 mezőgazdasági termék földrajzi árujelzőjét vette számba a Magyar Szabadalmi Hivatal a nemzeti eredetvédelmi rendszerben. Ezek:

- *a budapesti téliszalámi,*
- *a békési szilvapálinka,*
- *a csabai kolbász,*
- *a gyulai kolbász,*
- *a kecskeméti barackpálinka,*
- *a kalocsai fűszerpaprika-őrlemény,*
- *a makói vöröshagyma,*
- *a szabolcsi almapálinka,*
- *a szatmári szilvapálinka,*
- *a szegedi fűszerpaprika-őrlemény és*
- *a szegedi téliszalámi.*

Közülük mindössze egy termék – a téliszalámi – élvezi az 510/2006 EK rendelet alapján a közösségi oltalmat.

Az Európai Unió-kezdeményezés célja, hogy minden tagország vegye számba a hagyományos és tájjellegű mezőgazdasági termékeit. Az Európai Unió termékgyűjteményében jelenleg 5 200 termék szerepel – köztük: francia (2 300), spanyol (532), angol (395), portugál (333), német (300).

Azt kellene célul tűznünk magunk elé, hogy minél több magyar termék élvezzen közösségi jogi védelmet – előállításuk, értékesítésük pedig támogatást az Európai Uniótól.

Példaértékű, hogy francia barátaink esetében csak a különböző sajtfélélekből 46 élvez közösségi oltalmat.

Íme csak néhány nevezetesebb hungarikumaink közül:

- *ágyaspálinka* (1736-tól Apor Péter említette feljegyzéseiben „fűszerekkel, gyümölcsökkel ízesített” szesz italként);
- *birsalmasajt* (magyarországi okleveles említése 1395-ből származik, majd Melius Péter 1578-ban írt róla, főleg gyógyító hatása miatt);
- *csabai kolbász* (1373-tól „kolbász” néven jegyzik – „állati bélbe töltött, vagdalt, fűszerezett húskészítmény”);
- *csigatészta* (a XVII. századtól ünnepi, „esküvői” tyúkhúslevesben tálalják);
- *disznósajt* (1695-ben a kolozsvári szakácskönyvben „rongyba töltött disznófőből való sajt”-ként említik);
- *kalocsai fűszerpaprika-örlemény* (1748-tól ismert, amikor is a bátaszéki Ubaldus nevű kapucinus páter a következő leírását adta: „Húntatár eredetű lakosai, kiket vízlakóknak nevezhetnénk, kiválóan mutatják a magyar természetet [...] ételük valami vörös bestia, s úgy hívják, hogy paprika, hanem csíp, mint az ördög!”);
- *kecskeméti barackpálinka* (1800-tól fűtүүлős barackként említik; VIII. Edward angol trónörökös 1935-ben Magyarországon járt és megkóstolta, majd úgy jellemezte, hogy: „szódával jobb, mint a whisky, teában jobb, mint a rum” – egy angoltól nem is lehetett volna nagyobb elismerést kapnunk);
- *kecskeméti kajszi barack- és szatmári szilvalekvár* (XVIII. századi forrásokban fellelhető receptjeik mint a gyümölcs tartósításának hatékony módja);
- *konyakos meggy* (1859-től Kugler Henrik budapesti cukrász találmánya);
- *kürtőskalács* (1680-ban I. Apafi Mihály erdélyi fejedelem jegyeztette fel);

- *libatepertő* (1784-ben „tepertyű”, szalonnának, hájnak a zsír kiolvasztása során összezsugorodott darabkája – a magyarországi tanyavilágban igen népszerű eledelel volt);
- *Negro cukorka* (Dréher Antal 1922-ben sör- és csokoládégyárat vett Budapesten, és az Osztrák–Magyar Monarchia kedvelt torokkéményseprő cukorkájával aratott sikert);
- *pemetefűcukorka* (Réthy Bélának köszönhetően 1892-től az Osztrák–Magyar Monarchiában igen népszerű köhögéscsillapító cukorka);
- *Pick-szalámi* (Pick Márk terménykereskedő 1869-ben alapította meg gyárat Szegeden, és kezdte el a téli-szalámi készítését);
- *Rákóczi tírós* [Rákóczi János (1897–1966) budapesti mesterszakács remekművel];
- *rétes* (a XVI. századtól ismerik);
- *Rigó Jancsi* (1896-ban készült első ízben egy cigány-prímás és egy amerikai milliomos leánya romantikus szerelmének emlékére);
- *szaloncukor* [Dobos C. Józsefnek köszönhetjük létezését (1881) – Jókai Mór is írt róla „szalonzukedli” néven];
- *tarhonya* (a XVI. századtól, elsősorban az Alföldön készítik);
- *tepertős pogácsa* (1395-től készítik Magyarországon).

Hosszasan sorolhatnánk a különféle különlegességeket a Dobos tortától – a halasi csipkén át – a Zsolnay porcelánig, vagy a csécsi szalonnától – a Tokaji boron át – a Hubertusig vagy éppen a Zwack Unicumig, valamint a Kodály-módszertől – a Béres Cseppen keresztül – a Rubik-kockáig.

Az Európai Unió által megfogalmazott általános elvek, követelmények – hogy egy termék felkerülhessen az Európai Unió terméklistájára – a következők:

- a termék története (hiteles, dokumentálható múlt, legalább 2 nemzedéken át tartó – 50 éves – ismertség);
- az előállítási mód hagyományossága (már lehet a hagyományos mellett ipari előállítású is);
- az adott tájegységhez kötődés (lehet akár egy település vagy egy régió is);
- a termékhez kötődő tudásanyag (helyi speciális tudás);
- ismertség (az adott tájegységben vagy az előállítás helyén, amely lehet akár egy falu is);
- a terméknek ma is létezőnek kell lennie, árucseré tárgyát kell képeznie.

Úgy vélem, a felsorolt magyar különlegességek jogosan kerülhetnének fel az Európai Unió terméklistájára és megérdemelnék a közösségi oltalmat, illetve támogatást.

Méltán lehetünk büszkék egy-egy adott tájegységünkhöz kötődő, több száz éves történelmi múlttal rendelkező azon természet adta növényeinkre és állatainkra – azaz hazánk élelmiszerkincsére –, valamint azon termékeire, melyek egyediségükből fakadóan egyedülállóak, világhírűek: hungarikumok – az egyetemes magyar kultúra részei.

Nem ártana e gyűjteménybe felvenni az ásványvizeket, a borokat és az ételrecepteket is, mivel eddig – a hagyományos know-how hiánya miatt – nem szerepeltek, annál is inkább, mivel a Hagyományok – Ízek – Régiók (HÍR) program döntéshozó testülete, a Nemzeti Tanács határozata szerint a program eredményeként összegyűjtött termékleírások nemzeti kincsként kezelendők. Ennek értelmében ásványvizeink is nemzeti kincsünk elengedhetetlen részét képezik, ezért a magyar gyűjtemény függelékében szerepelnek is.

Az ételreceptek – az alapul szolgáló élelmiszeri termékek konyhaművészeti felhasználása által – is jelentős tényezők nemzeti sajátosságaink között.

Mindenképpen fontos, hogy a hagyományos és tájjellegű nemzeti kincseink, egyedülálló hungarikumaink védel-

me megtörténjen, hiszen ezzel is erősíthetjük nemzettudatunkat, valamint jelentős szerepet tölthetünk be az Európai Unióban is a már létező EUROTERRÓIRS programhoz illeszkedve.

Mindezen nemzeti büszkeségeink ezeréves államiságunk, nemzeti-kulturális örökségünk, velünk élő történelmünk és egyben európaiságunk megkérdőjelezhetetlen, ékes bizonyítékai.

(Európa Szabadegyetem – Csíkszentimre, 2008. 08. 10.)

Európa Szabadegyetem (Csíkszentimre, 2007. 08. 10.)

ZÁRSZÓ

Végezetül hadd ajánljam az Olvasó figyelmébe Marie Noël – a francia Akadémia 1962-ben Irodalmi Nagydíjával kitüntetettjének – A hatodik nap című kedves írását:

„Miután az Úr megalkotta a Kutyát, megsimogatta buk-si fejét. A Kutya pedig hálásan-kedvesen nyalogatta Teremtője kezét.

– Na, mi az óhajod, Kutya?

– Uram, én bizony Nálad szeretnék lakni az égben és legszívesebben itt maradnék, a lábtörlődön heverészve.

– Ez bizony lehetetlen, Kutyám, De minek is? Hiszen a tolvajokat nem teremtettem még meg.

– Mikor fogod megteremteni őket, Uram?

– Azt hiszem, sohasem. Fáradt vagyok. Ötödik napja dolgozom, itt az ideje, hogy pihenjek. Te lettél, Kutya, az én mesterművem. Legjobb lesz, ha most megnyugszom. Nem jó, ha egy művész többet akar, mint amennyire a tehetségéből telik. Ha most tovább kellene teremtenem, egész biztosan félresikerülne minden. Eridj, Kutya! Eridj és rendezkedjél be a Földön! Menj és élj boldogul!...

A Kutya mélyet sóhajtott:

– De mihez is kezdjek ott lent, Uram?

– Egyél, igyál, növekedj és szaporodj!

Ám a Kutya még nagyobbakat sóhajtott.

– Tulajdonképpen mit is akarsz még, te Kutya?

– Uram és Teremtőm, mondd, nem jönnél Te le a Földre?

– Dehogyan megyek. Én nem költözhetek le oda, csak azért, hogy neked társaságod legyen. Nekem még sok tennivalóm van itt idefenn. Ez az ég, ezek az angyalok, ezek a csillagok bizony sok gondot okoznak nekem.

A Kutya lehajtotta fejét, és elment, de később visszajött.

– Oh, Uram! Hacsak lenne odalenn valami hozzád hasonló úr, akkor még volna kedvem lemenni.

– Nincs – mondta az Úr –, olyasvalaki nincsen ott.

– A Kutya alázatosan összehúzta magát egész kicsire, közelebb kúszott és kérlelte:

– Ha Te akarnád, Uram, Jóistenkém... Ha Te megpróbálnád...

– Lehetetlen – mondta az Úr. – Én már megalkottam azt, amit akartam. Művem befejeztem. Nézd, náladnál jobbat már nem tudok teremteni. Ha még kellene valamit teremtenem, érzem a kisujjamban, hogy az félresikerülne.

– Oh, Uram – mondta a Kutya –, nem számít egy cseppet sem, ha félresikerül. Én csak követni akarom őt, amikor megy, és mellé telepednék, amikor lepihen.

Az Úr csodálattal nézett a Kutyára és így szólt hozzá:

– Jól van, hát, legyen úgy, ahogy' szeretnéd!

Aztán visszatért műhelyébe és megalkotta az Embert.

Megjegyzés: Az Ember, lám, félresikeredett, ahogyan előre megmondta az Úr. De a Kutya mit bánja?! Boldogan szolgál még tökéletlen Emberének is..."

... ahogy azt a következő kép is jól szemlélteti...

„Őshonos” Kutyáimmal
Azóta még egy mudím van...

TARTALOM

Köszöntő	7
----------------	---

Biztonságpolitikai előadások

A biztonságról napjainkban	13
Válságmegelőzés és -kezelés történetisége	22
Mit tehetünk a terrorizmus ellen?	40
Nemzet és biztonság	47
Gondolatébresztő a NATO-tagság nemzetközi szemináriumon	58
Biztonságban akarunk élni!	63
A Nemzetőrség létrehozásának politikai szándékai és okai	65

Kispesti kezdetek

Találkozás a Kispesti Polgári Klub Tagjaival	79
--	----

A Millennium éve

Millenniumi zászló átadása Derekegyházaán	87
---	----

Ünnepi beszédek

Vasvári Pál utódai is szabadok akarnak lenni... ..	95
„Legyen béke, egyetértés és szabadság!”	102
Emlékezni kötelesség	105
A kereszténység és a hazafiság diadala	111
A sátorverés helyszínén	115
Nem engedünk '48-ból – de '56-ból sem!	119
„Gloria Victis – 1956!”	124

Válogatás országgyűlési felszólalásokból

„Tartozik-e felelősséggel a Miniszterelnök a nemzet önbecsüléséért?”	131
A nemzetőrség létrehozása	134

A védett, őshonos állatfajták nemzeti kincssé nyilvánítása	150
„Trianon 87 éve”	155
Döntés június 4-e, a nemzeti összetartozás napjává nyilvánításáról	160
Székelyek autonómiája	162
A honvédelem ügye	166

*Országgyűlési határozati javaslatok,
törvényjavaslatok*

NEMZETŐRSÉG

A Nemzetőrség létrehozása	171
---------------------------------	-----

A HON VÉDELMEÉRŐL

Kiegészítő védelmi erő létrehozása	173
--	-----

A Honi Gárda tartalékos védelmi erő létrehozása	175
---	-----

Az önkéntes, tartalékos

területvédelmi erő létrehozása	177
--------------------------------------	-----

EMLÉKNAPOK

A Hazaszeretet Napja megünneplése	181
---	-----

Június 4-e, a Nemzeti Összetartozás Napjává

nyilvánítása	183
--------------------	-----

NEMZETI KINCSEINK

A védett őshonos állatfajták

nemzeti kincssé nyilvánítása	185
------------------------------------	-----

A hungarikumok védelme	189
------------------------------	-----

A Máriapócsi Kegyhely

nemzeti kincssé nyilvánítása	192
------------------------------------	-----

A Magyar Köztársaság Alkotmányáról szóló

1949. évi XX. törvény módosítása	194
--	-----

Cikkek, interjúk

Pótolhatatlan kincsek az ősi magyar állatfajták	199
---	-----

Trianon – Simicskó immunizálná az országot	201
--	-----

Korunk Dugovicsa

Simicskó István nemzetről és biztonságról.....	202
--	-----

Titkosszolgálatok politikai nyomás alatt	207
Magyarország biztonsága	212

Sport, művészet, kultúra

Köszöntő a Nemzetközi Bolyai Párbajtőr Versenyen	217
Erőemelő Magyar Bajnokság 2005	219
A Honvéd Együttes köszöntése évadnyitójukon	220
Budapestre jött a Wing Tsun kungfu nagymestere.....	222

Hungarikumaink

Hungarikumok az Európai Unióban	227
---------------------------------------	-----

Zárszó	235
--------------	-----

ISSN 1217-744X

ISBN 978-963-9848-08-5

Kiadja a Kereszténydemokrata Néppárt

Országgyűlési Képviselőcsoportja

Felelős kiadó: **dr. Semjén Zsolt** frakcióvezető

Szerkesztés: **Riczel Etelka**

Tördelés: KDNP sajtószolgálat

Borító és typográfia: **Brém-Nagy Ferenc**

A borítón lévő fotót **Ágg Károly**,

a 159. oldalon szereplőt **Éberling András** készítette.

Nyomdai munka: Multiszolg Bt.

Felelős vezető: **Kajtor István**